

LiTeCa

Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții, Iași

nr. 6

dec. 2025

Echipa redacțională

Redactor-șef: Andrei Ștefan Oprea, XII C

Redactor-șef adjunct: Ruslana Botea, XI C

Secretar general de redacție: Daniel Aftemi, X A

Graphic designer: Andrei Oprea, XI C (editare, conceptualizare copertă)

Redactori și reporteri: Milena-Florina Țența, X B, Daniel Aftemi, X A, Niță Adelina Ioana, IX B, Lavinia Grecu, XI C, Eduard Anghelache, XII B, Bogdan Cristian Iosif Scînteie, XII A, Romina Popov, X E, Mădălina Florea, X A, Delia Andreea Tudose, X C, Emilia Ștefania Rotaru, XI C, Vladislav Spânu, XI E

Fotoreporter: Nicu Vlad Svartz, XII B

Tehnoredactare computerizată: Andrei Oprea, XI C

Director: prof. dr. ing. Anca Eugentina Roznovan

Director adjunct: prof. ing. Petronela Simion

Coordonatori: bibl. prof. Claudia Fotache, prof. Alma Brumă

LiTeraTeCa (Iași)

ISSN 2972 - 1318 ISSN-L 2972 - 1318

CUPRINS

3

CUVÂNT ÎNAINTE

5

ARGUMENT

7-78

LITERATECA ARTIȘTILOR

79-108

LITERATECA REPORTERILOR

109-145

LITERATECA CITITORILOR

146-168

LITERATECA PASIONAȚILOR

Cuvânt înainte

**prof. ing. dr. Anca Eugentina Roznovan,
director al LTTC Iași**

*„Să nu lăsăm cuvintele nici să doarmă, nici să amortească...
Ele sunt comoara noastră de mare preț.” Tudor Arghezi*

Dacă ne gândim la forța cuvântului scris de a învinge timpul, o revistă școlară poate însemna foarte mult într-o lume cu valori incerte...

O publicație școlară constituie, în fond, o modalitate excelentă de exprimare, oferită deopotrivă elevilor și profesorilor, un spațiu comun de analiză și introspecție, unde barierele catedrei se estompează, granițele dintre elevi și mentori sunt disipate, iar demersul lor cu tentă jurnalistică se unește într-un efort comun, pe o scenă a cuvintelor, expresie a nevoii universal umane de învățare continuă și de cunoaștere.

Ideea realizării unei reviste școlare proprii stăruia de multă vreme în gândurile noastre, primii pași pentru acest proiect au fost parcurși la început ca idee.

Suita densă și diversificată de evenimente, rezultatele și performanțele școlare ale liceului nostru – ca efect al unor reflexe pedagogice consolidate deja - trebuia să-și găsească un loc de ilustrare, altul și altfel decât cel din prezentările rigide, statistice, din rapoartele specifice.

Prin structura sa caleidoscopică – așa cum s-a convenit a fi structurată – revista vizează obiective pedagogice, culturale, estetice și informative, se adresează și invită la colaborare pe toți cei ce au sau nu legătură directă cu școala noastră: elevi, profesori, părinți deopotrivă. Creațiile literare, artistice, informațiile, reflecțiile și chiar sugestiile ce se vor regăsi în paginile ei, venite prin extensie și diversitate de autori, se vor constitui într-un „portret de școală” definitoriu.

Înflăcăarea specifică începuturilor e mobilizatoare și reprezintă o importantă oportunitate, atât pentru dezinvoltă cât și pentru timizi, de etalare a gândirii și gândurilor, stimulând exercițiul comunicării. Cred că revista noastră va stârni curajul manifestării publice, de expunere a potențialului creativ, și nu numai, și va oferi spațiu de formulare atât a certitudinilor cât și (de ce nu?) a amăgirilor.

Considerând că cel mai vizat eșantion al revistei este reprezentat de școlari, sugerez cititorilor să intre în paginile acestei reviste cu oarecare indulgență, acceptând, după caz, fireasca și frumoasa inconștiență specifică vârstei, identificând prioritar entuziasmul, sinceritatea gândurilor, mesajul intenționat.

Doresc nou înființatei noastre reviste școlare, pe care o intitulăm metaforic și sugestiv „LiTeraTeCa”, să adune-n paginile ei multe informații și creații alese, gânduri și idealuri ce vor atinge orizontul râvnit, însoțind credincios și simbiotic școala noastră.

Ca dascăli, ne situăm de partea sprijinirii acestui demers creator, pentru că este menirea noastră, dar și pentru că desăvârșirea educației tinerilor se realizează prin căutări, întrebări și răspunsuri pe care le poate naște o revistă creată, cultivată și lăsată moștenire viitorului de o mână de oameni care cred în ea.

De aceea, „LiTeraTeCa” este un simbol al culturii liceale și locale, din care își trage sevele.

Argument

„Prin cuvinte, mintea prinde aripi.” Aristofan.

De ce... o revistă școlară?

- Pentru că ne dorim „o carte de vizită”.

Am creat revista școlară, intitulată „LiTeraTeCa”, din toată inima și cu multă dragoste pentru școala noastră. Apariția revistei liceale este un prilej de bucurie imensă atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevii dornici de a-și așterne gândurile, idelile, emoțiile și visurile în paginile acesteia, care au prins astfel aripi. Alături de dascălii noștri, care ne încurajează, revista își propune să stimuleze și să valorifice potențialul artistic al elevilor.

- Pentru că ne dorim să formăm un curent de informare și mediatizare a activităților desfășurate în școala noastră. Dorința noastră de a ne face cunoscute ideile, și în același timp realizările, precum și pregătirea și capacitatea de exprimare, au dus la mobilizare pentru a scoate o revistă proprie. Așa a apărut LiTeraTeCa.

- Pentru că ar putea constitui un mijloc de a dialoga cu generațiile viitoare. Totodată, revista reprezintă o legătură cu trecutul, odată ce noi, elevii de astăzi, vom părăsi băncile acestei instituții.

- În fiecare număr încercăm să aducem ceva nou, astfel încât să ne apropiem de o publicație profesionistă, să placă și să fie utilă, iar conținutul este conceput pentru a atrage. Cu siguranță că vom continua să cuprindem în aceste pagini, și în numerele viitoare, toată activitatea școlii, fiindcă suntem convinși că revista ne reprezintă!

Ne-am propus ca obiectiv pe termen lung să realizăm o revistă „puternică” și comparabilă cu cele mai prestigioase și de tradiție reviste ale adolescenților.

Ne străduim să fim la înălțimea exigențelor și așteptărilor cititorilor noștri.

Revista aceasta a adunat în jurul ei din ce în ce mai mulți oameni. Și mai ales oameni tineri. LiTeraTeCa a coagulat deja un anume entuziasm, o efervescență de a fi activ, creativ, divers, viu. Faptul de a chema oamenii mici și mari să participe la revista aceasta, să se exprime valoros și autentic a avut reacții peste așteptări. Nu putem decât să le mulțumim acestor oameni care au avut încredere în noi și au consimțit să participe la LiTeraTeCa.

- Acum vom lăsa paginile, deloc puține, ale revistei să vorbească. Pretexte de lectură, deci.

Vă rugăm să pășiți cu încredere în această călătorie a sensibilității și a cunoașterii.

Vă dorim lectură frumoasă, cu multe zâmbete de încântare!

Colectivul de redacție

Performanță, educație, dedicare și talent. Toate acestea alcătuiesc revista Liceului Tehnologic de Transporturi și Construcții Iași, numită pe scurt LiTeraTeCa.

Cu un colectiv format din 13 elevi ai liceului, revista a hotărât să readucă în atenția colegilor, dar și a tuturor liceenilor ieșeni, sub un aspect modern, realizările, preocupările și pasiunile acestei echipe cu vechi tradiții, numită LTTC Iași.

Colectivul redacțional este format din elevi care abia au călcat pe treptele liceului, dar și din adolescenți ce au gustat deja din viața de licean, iar în scurt timp vor trebui să hotărască pe ce cale o vor lua.

Revista are caracter educativ și conține subiecte de interes pentru elevii școlii; tot ce e în strânsă legătură cu interesele elevilor, de la cele mai importante evenimente la care participă școala, implicit elevii și profesorii, până la literatură, științe exacte sau tehnologie.

Obiectivul pe care revista își dorește să-l atingă e acela de a oferi elevilor liceului nostru altceva, pe lângă lecțiile predate zi de zi de către profesori. Revista este scrisă de elevi, pentru elevi și va fi o sursă de „hrană a minții”, dar și de relaxare în timpul liber.

Publicația își dorește să oglindească viața de liceu chiar prin ochii elevilor săi, fapt evidențiat și prin acronimele din numele revistei: LiTeraTeCa.

Vrei să faci parte din echipa noastră? Trimite-ne un email cu un text scris de tine (articol, eseu, prezentare de carte etc.) pe adresele:
claudia_fotache@yahoo.com și alma_brumă@yahoo.com.

Vă urăm lectură plăcută și dacă aveți poezii, proză, eseuri, texte cu caracter științific, comentarii critice, desene, fotografii sau orice alte creații pe care credeți că vreți să le împărtășiți cu ceilalți colegi, vă rugăm să ni le trimiteți la adresele indicate.

Numărul 6 este deja în lucru!

*LiTeraTeca artiștilor se derulează sub semnul
lui Nichita Stănescu:
„Numai cuvintele zburau între noi, înainte și înapoi”.*

LiTeraTeCa artiștilor

Poemele Iașului, Poveștile Iașului

Dragii noștri cititori,

Vă anunțăm cu bucurie apariția volumelor colective „Poveștile Iașului” și „Poemele Iașului”, ediția a VII-a, apărute la Editura Asachiana, ca urmare a concursului de proză și de poezie pentru elevii din județul Iași - un proiect al Bibliotecii Județene „Gh. Asachi” Iași. Suntem mândri că opt elevi ai liceului nostru sunt câștigători și publicați în aceste volume!

„Poveștile Iașului”, ediția a VI-a, 2024 – concurs de proză pentru elevii de gimnaziu și liceu

„Poveștile Iașului” își propune editarea unei antologii anuale de texte literare originale în proză, cu cele mai frumoase povestiri a căror acțiune se desfășoară în orașul Iași sau într-o localitate din județul Iași.

Elevii liceului publicați în volumul colectiv:

Daniel Aftești, clasa a IX-a, Ruslana Botea, clasa a X-a, Bianca-Teodora Gheorghian, clasa a X-a, Andrei Daniel Grigorescu, clasa a X-a.

„Poemele Iașului”, ediția a VI-a, 2024 – concurs de poezie pentru elevii de gimnaziu și liceu

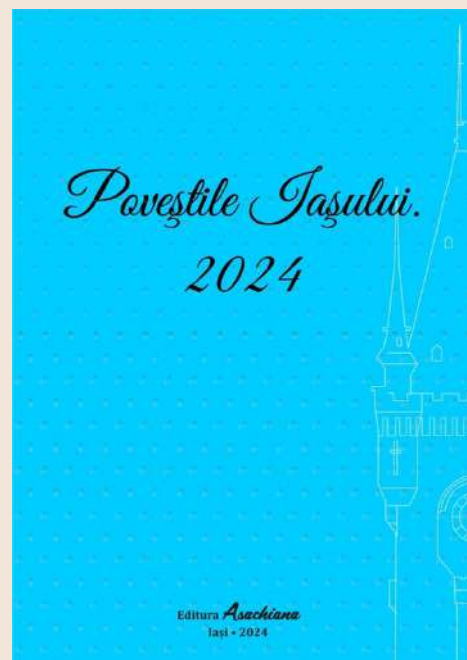
„Poemele Iașului” își propune încurajarea creației literare în versuri despre orașul și județul Iași.

Elevii liceului care publicați în volumul colectiv:

Mihai Sandu, clasa a X-a, Denis-Bogdan Ionescu, clasa a X-a, Andrei Ștefan Oprea, clasa a XI-a, Georgiana Andrian, clasa a XII-a.

Juriul concursului a fost alcătuit din Constantin Dram (președinte, prof. univ. dr. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași), Florentin Busuioc (editor, Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași), Dumitru Șerban (redactor, Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași).

Îi felicităm din toată inima, suntem mândri de ei și le urăm succes pe mai departe!

**În continuare, vă invităm să
citiți lucrările premiate ale
colegilor voștri:**

Poemele Iașului

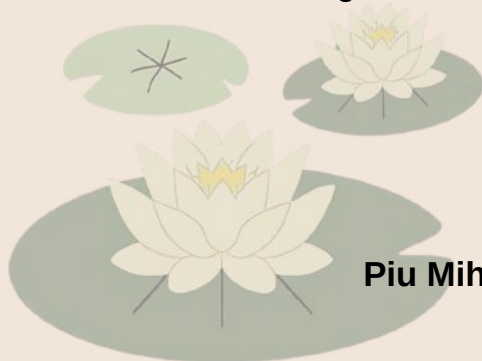
**Beraru Andrei Sebastian, clasa a XII-a
Iași, cu suflet de lumină**

Pe dealuri blânde Iașul se așterne
Cu pașii vremii scriși în piatră veche.
Sub teiul sfânt, ce dorul dens îl cerne,
Șoptește timpul, lin, în sufletul pereche.

Palatul viselor, cu turnuri în oglindă,
Păzește taine, domni, poeți uitați...
Bahluil tăcut se vrea colindă,
În cântec lin de pași înrourați.

Copoul vechi, cu tei și nemurare,
Îl poartă-n gând pe Eminescu viu
Și fiecare colț e-o amintire
Ce arde-n inimă – un vis târziu.

Iași – cetatea gândului curat
Cu școli, biserici și izvoare.
Ești vis moldav neîntinat –
Un dor ce nu se stinge nici când moare.

**Piu Mihaela Alexandra, clasa a X-a
Iașul după ploi**

Oare voi iubi încă o dată?
Fără să-mi fie dor de noi
Poate voi găsi un sens în toate
După sezonul cu ploi.
Dincolo, pe malul celălalt,
La Iași – acolo te-am iubit întâia oară.
Ochii tăi se pierdeau în mii de nori
Și ploaia cădea – ca o binecuvântare-amară

**Chiriac Darius Andrei, clasa a XII-a
Iași, cuib de dor și vis**

Iași, cetate cu povești de aur,
Pe șapte coline te-nalți – un tezaur.
Cu pași domoli prin Trei Ierarhi pășim,
Sub Teiul lui Eminescu ne odihnim.

Pe Copou, vântul șoptește blând
Povești de dragoste, de veacuri colindând.
La Bojdeuca bădiei rămânem iar
Cu amintiri dintr-un alt calendar.

Palatul Culturii străjuiește mândru
Și turnurile ating cerul și-l mângâie tandru.
Sub zidurile lui timpul a stat –
Păstrând arta, știința, tot ce-i curat.

La Sfânta Paraschiva vin pelerini
Cu flori și rugă – și de speranțe plini.
Lumina credinței acolo s-aprinde –
În Iașul ce bate cu inimi sfinte,

Oraș al hrisoavelor, al dorului curat,
Iașule, ești o filă de neam luminat.
Cu tine-n suflet plec și mă-ntorc.
Tu ești ACASĂ, al spiritului loc.

Și astăzi ploaia vine iar
Și cerul plânge lin de dorul lor
Primesc lacrimile ca pe-un dar
Pe străzile vechi, sub teii care mor...
Ești dincolo, pe malul celălalt,
Mă chemi, mă chemi înapoi...
Ce dulce erai cu sărutul tău...
Acolo te-am iubit prima dată – sub ploi.

Poemele Iașului

LiTeraTeCa artiștilor

Oprea Andrei Ștefan, clasa a XII-a
Iașul lui Eminescu, ecou printre coline

Iașule, iașule, cu mândre coline,
Pentru Eminescu loc să se-aline,
Ești pentru noi matcă și-aripă
Eterni și efemeri pe-o clipă.

Pe lângă Plopii fără Soț
EL pașii și-i ducea,
Îmbrățișând copacii toți
El versuri le-nchina.

La Bolta Rece el stătea
Lângă Bădia la o masă,
Și pe hârtie el pune
Poeme cu mireasmă.

Pe-alei cu pasul rătăcind
Ploaia de flori-l trezi din gând.
Era un tei ce-avea să-i fie
O altă poezie.

Și nuferi blânzi, dintr-un tablou,
Îi murmură ca un ecou.
Iașule, doru-ți l-ai păstrat
În versul Lui neîncetat.

Căraușu Robert, clasa a X-a
Iașul meu

Iașul meu e plin de vise,
Cu-alei lungi, copaci bătrâni.
Parcă timpul nu se-ntâmplă,
Ci doar trece printre ani.

În Copou, când trec alene,
Simt că frunza spune „stai!”.
Și-n teiul cu amintiri –
Glas de Eminescu, vai!

Palatul e ca din povești
Cu turnuri mari și geamuri clare.
Parcă-așteaptă să-i mai scrie
Vreo prințesă o scrisoare.

Pe străzi cu nume de poeți
Începe ziua liniștită...
În Iașul meu simt că trăiesc
O viață veche... dar iubită.

Mi-e drag orașul meu cu totul:
Cu dealuri, ceturi și povești...
Iașule, tu ești acasă!
Locul unde vrei să crești.

Teme
(în dor de Eminescu)
Aftemi Daniel Constantin, clasa a X-a

Timpul

Timpul
ca un cal năvălaș
înainte va galopa
pe nimeni
nu va aștepta.
Și dacă în trenul
Timpului nu vei urca
în urmă vei rămâne.

Dragostea

Doamne, ce bine-i
să iubești!
Toată viața
în roz o vezi.
Dragostea - ce
sentiment

sublim!
Amintiri frumoase
îți va da
pe care toată viața
nu le vei uita.

Visul

Doamne, ce bine-i
să visezi!
O lume nouă
să-ți imaginezi
după pofta inimii
creezi.
Doamne, ce bine-i
să visezi!

Poemele Iașului

Hrișcă Lucian Ștefan, clasa a X-a
Iașule cu flori pe plai
(Poezie în stil popular)

Iașule cu flori pe plai,
Cu tei dulci și ceruri moi,
Tu ești mândru ca un crai,
Și-n povestea mea ești rai!

Pe la Mitropolie
Bat clopotele-n voioșie,
Iar la Palatul cel mare
Flutură-un steag de sărbătoare!

La Copou sunt flori de dor,
Și alei cu vis în zbor,
Iar sub nucul cel bătrân
Doarme-un basm cu dor păgân.

Pe dealul Copoului, sus,
Soarele se joacă-n plus,
Zmeie zboară, copii strigă,
Și tot cerul se intrigă!

— Cine râde? — „E orașul!”
Și dansează iar copacul!
Toți copiii din jurul tău
Fac din zi un curcubeu.

Iașul nostru-i de poveste,
Cu dulceață-n glas, cu veste,
Unde joaca și-alintarea
Țin de mână sărbătoarea!

Grigorescu Andrei Daniel, clasa a XI-a
Iașul – Cetatea cu suflet de dor

În țara colinelor blânde și line,
Unde lumina se-mbracă-n argint,
Iașul se-nalță cu inimi senine.
Ca o cetate cu duh labirint.

Veșminte-i sunt frunze de tei rugători
Străzile-i poartă pași domnești de altare,
Ecouri de clopot și vechi sărutări
Se-aștern peste case cu-arome de soare.

Pe Copou, gândul plutește visând
Printre șoapte de crini și pași de poeme.
Acolo, sub teiul bătrân, murmurând,
Eminescu și-aprinde-ale iubirii blesteme.

Palatul cu turnuri de marmură grea
Străjuie timpul cu glas de vioară.
Bahluilul, cu liniștea sa,
Curge domol, ca o rugă ușoară.

Iașul nu-i doar un oraș – e o stare.
Un cântec nespus, ce tresare-n tăceri.
E leagăn de vis, e a inimii zare
E crin și lumină în vechi mănăstiri.

Aici, trecutul și clipa se-apeacă
Peste cuvinte ce doru-l dezleagă.
Iașul e locul unde sufletul parcă
Și veșnicia cu grație-ncearcă.

Poemele Iașului

Loghin Cosmin, clasa a X-a Iași este rai

Orașule pe șapte coline,
Florilor li-i dor de tine.
În Copou, sub pas domol,
Orice frunză-i un simbol.

Aerul străluce-n dimineață,
Trecătorii curg, dar viața
Trece lin pe străzi tăcute,
Iar timpul pare să asculte.
Te oprești în loc, zâmbești gândind:
Trecutul e prezent și blând.

Iar dacă mergi prin ploaie lină,
Și vezi Mitropolia pe-o colină,
Vei înțelege fără grai
Ce spun toți: Iași este rai.

Neculai Denisa – clasa a X-a Iașul de dimineață

Iașul se trezește-n soare,
Cu tramvaie, flori și zare.
Cu tei care miros a vis,
Și oameni cu ochii-n paradis.

Clopote bat lin, domol,
Pe coline curge-un dor...
Catedrala murmură încet,
Iar orașul prinde suflet.

Prin Copou trece un vânt,
Și-i miros de cânt și sfânt!
Palatul străluce ca un gând
Într-un Iași frumos și blând.

Și simt, pășind pe străzi,
Că timpul parcă vrea să-l vezi
Cum se oprește zâmbind ușor,
În Iașul meu cel visător.

Poveștile Iașului

Vrînceanu Denisa, clasa a XI-a

Iașul cu povești

Era într-o dimineață însorită de vară în Iași.

M-am trezit devreme și, fără un plan anume, am ieșit din casă, cu gândul să mă plimb prin oraș. Miros de flori, terase pline de oameni și parcuri, unde totul pare mai liniștit.

Am pornit spre strada Lăpușneanu, unde e mereu agitație, dar într-un mod frumos. Pe trotuar, câțiva oameni își vindeau tablourile și obiectele făcute de mână. Un băiat cânta la chitară, iar câțiva turiști îi făceau poze. Am zâmbit și am mers mai departe, până am ajuns la cafeneaua mea preferată. Am stat la o masă mică, la umbră, și mi-am băut cafea-ua în liniște, uitându-mă la lumea ce trecea.

După ce am plecat de acolo, am decis să merg până la Palatul Culturii. Pe drum am trecut prin Copou, unde parfumul florilor de vară se simțea în aer. Acolo am stat puțin pe o bancă, doar ca să privesc cerul și să ascult păsările.

Când am ajuns la Palat, am văzut un bătrân care stătea jos, lângă o pătură plină cu cărți vechi. M-am apropiat curioasă.

Erau cărți de toate felurile, dar am ales una la întâmplare și am început să o răsfoiesc.

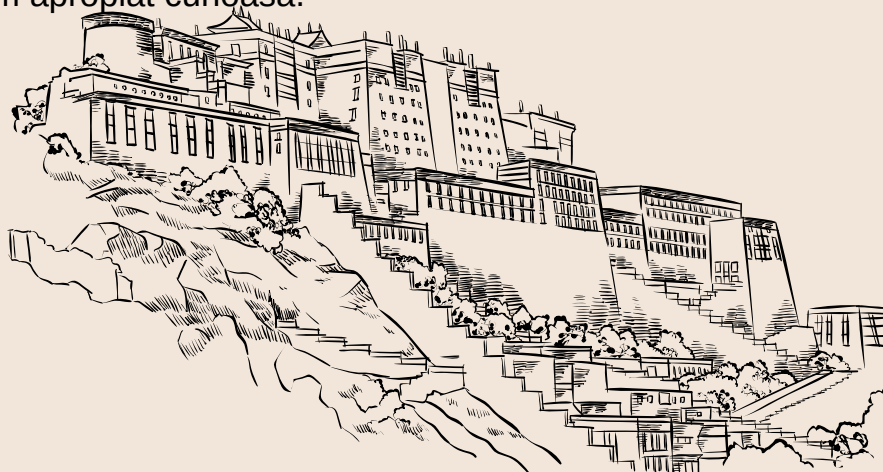
La mijlocul cărții am găsit o scrisoare. Era pictată frumos și părea foarte veche. Am citit-o în gând: era scrisă de o fată către iubitul ei. Îi spunea cât de mult îl iubește și cum s-au cunoscut într-o zi de vară în același loc unde mă aflam eu acum.

Vorbea despre întâlniri în Palatul Culturii, plimbări prin Copou și promisiuni de dragoste făcute pe o bancă din parc...

M-a emoționat tare... Nu mă așteptam ca într-o carte veche, aleasă la întâmplare, să găsesc o poveste de iubire. Am cumpărat cartea și am plecat mai departe, păstrând scrisoarea ca pe o comoară.

De atunci mi s-a făcut ziua mai bună, specială. M-am gândit la cei doi îndrăgostiți... mă întrebam dacă s-au mai văzut, sau poate sunt bătrâni, sau poate s-au pierdut pe drum...

Dar într-o vară, în Iași, s-au iubit cu adevărat...

Poveștile Iașului

Botea Ruslana, clasa a XI-a

Misterul grădinii fermecate din Iași

Într-un Iași scaldat de soarele sfârșitului de an școlar, când frunzele par mai verzi decât oricând, iar aerul poartă miros de bujor și libertate, adolescenții de la liceul meu își trăiau orele de curs ca pe o aventură cu final fericit. Răsetele lor răsunau prin curtea liceului ca niște clopoței neastâmpărați.

Dar în acea vară ceva neobișnuit plutea în aer. Nu era doar febra vacanței, ci și... un mister.

Totul a început când George, un puști curios, cu ochelari mari și idei năstrușnice, a găsit o hartă veche într-o carte prăfuită de istorie. Pe ea erau desenate niște alei din Grădina Botanică, dar care nu semănau deloc cu cele cunoscute. În mijlocul hărții erau trecute cu litere aurite:

„Grădina fermecată – se deschide doar când copiii râd cu poftă.”

George, împreună cu prietena lui, Maria, care este ca o mică enciclopedie ambulantă de plante și de legende, au pus imediat la cale o expediție. I-au luat cu ei și pe Eugen, care râdea din orice, și pe Ilinca, care avea un carnet de note impecabil, dar visa să devină detectiv.

Copiii, ajunși în Grădina Botanică, nu înțelegeau ce trebuie să facă, unde se poate deschide palatul. Mariei îi veni ideea bună să facă niște glume și astfel au început să râdă, continuând să-și spună glume, ghicitori și povești cu profesori încurcați în propriile ciorne.

Și, ca prin farmec, o tufă de liliac a început să se clatine, apoi s-a dat la o parte, lăsând să se vadă o alee de piatră, acoperită cu mușchi.

Copiii au pășit emoționați și au descoperit... o grădină magică, plină de flori misterioase, care râdeau, copaci care-ți spuneau poezii dacă-i gâdilai la rădăcinile ieșite în afară din pământ și o fântână care îți dădea limonadă dacă spuneai „te rog” cu accent moldovenesc.

La mijlocul grădinii era un bătrânel cu o pălărie imensă, care le-a spus:

- Eu sunt Grădinarul Vesel. Grădina aceasta apare doar când copiii știu să se bucure cu adevărat. În fiecare sfârșit de an școlar ea se hrănește cu râsete, vise și speranțe de vacanță.

George, curios, îl întreabă pe bătrân:

- Și, dacă ne întoarcem cu colegii, îi vom putea aduce aici?

Bătrânelul, zâmbind:

- Numai dacă râd din adâncul inimii, nu doar din buze.

Așa a început tradiția secretă a clasei lor: în fiecare vară, când clopoțelul răsună pentru ultima dată, ei nu pleacă direct acasă, ci merg în Grădina Botanică, iar râsul lor deschide porți către lumi ascunse.

Iar Iașul - cu bujorii lui, cu mirosul de prăjituri de la brutării și misterele sale cuminți - zâmbea complice, știind că uneori cele mai mari comori se ascund acolo unde se joacă un copil și natura râde împreună cu el.

Poveștile Iașului

Haralambie Darius, clasa a XII-a

Legenda Ceasului Al 25-lea

I

Demult, când Iașul era încă tânăr și cerurile erau mai aproape de pământ, un ceasornicar bătrân a venit din apus. Elian vorbea cu păsările, dar și cu mecanismele. Nimeni nu știa de unde venea. Se spune că adusese cu el un ceas; nu unul oarecare, ci unul cu 25 de ore.

A fost angajat să repare ceasul-turn al Palatului Culturii, dar din noaptea în care a lucrat la el, nimeni nu l-a mai văzut. Dimineața, mecanismul bătea normal. Sau așa părea.

Într-o zi cu ceață, o tânără bibliotecară pe nume Ana a observat că, la miezul nopții, un minut se repeta. Mereu. Și-n acel minut, Palatul se schimba. Scările urcau singure. Ferestrele arătau peisaje din alte vremuri – bălării moldovenești, baluri din epoca fanariotă și chiar orașe din viitor. În Sala Voievozilor, portretele își mișcau ochii, șoptind:

„Ai intrat în ora ce nu există. Acum poți alege.”

Ana a întâlnit un băiat îmbrăcat ca în secolul al XIX-lea. Era David, fiul ceasornicarului dispărut. El trăia în ora a 25-a, un tărâm suspendat între timpuri, între real și fantastic. Fusese prins acolo, într-un timp rupt, și doar o ființă din afară putea reface ceasul.

Împreună, Ana și David au călătorit prin săli magice, au vorbit cu spiritele istoriei ieșene, au navigat prin hărți vii și au înfruntat o creatură făcută din timp înghețat — Umbra Noptii care Nu se Termină.

La final, Ana a avut de ales: să rămână în ceasul al 25-lea pentru totdeauna, sau să revină și să închidă poarta. S-a hotărât să revină, dar înainte să plece, David i-a oferit un pandantiv în formă de ceas, care bate doar o dată pe an: în noaptea de 1 decembrie, când Palatul redevine poartă.

Azi, mulți o știu pe Ana. Dar unii spun că, dacă ești în Palatul Culturii fix la miezul nopții și ții în inimă dorința unei lumi magice, vei auzi tic-tac-ul al 25-lea.

Și, poate, o ușă se va deschide...

Poveștile Iașului

Haralambie Darius, clasa a XII-a

Povestea Anei, bibliotecara din Palatul Culturii, care nu a rămas în ceasul al 25-lea

II

În inima orașului, acolo unde pietrele poartă ecoul pașilor domnitorilor și vitraliile vorbesc în culori despre timpuri apuse, se înalță Palatul Culturii — maiestuos, vechi, dar viu. Aici, printre săli de marmură și umbrele istoriei, își ducea traiul tăcut și demn Ana, bibliotecara. Nu era o femeie bătrână, dar părea născută dintr-un timp care nu mai există. Părul ei prins în coc, ochelarii rotunzi, și mersul lin o făceau să semene cu un vers uitat dintr-un poem de Eminescu.

Ana nu era doar o păstrătoare de cărți — era o păstrătoare de timp. În fiecare dimineață, la ora 7:45 fix, pornea cheia uriașă a ceasului din turnul bibliotecii, un mecanism vechi de peste un secol. Îi spunea „Ceasul Al 25-lea”, în glumă, dar cu un soi de gravitate poetică. De ce? Pentru că, spunea ea, în lumea noastră accelerată, ora a douăzeci și cincea era singura în care mai aveai timp să citești, să ascuți, să simți.

Dar, într-o zi, ceasul s-a oprit. Era o dimineață de februarie, gerul strângea vitraliile ca un corset de gheață. Când Ana a ajuns la turn, mecanismul părea inert. L-a atins ușor, apoi a încercat să-l repornească. Nimic. Se zice că în oraș, în ziua aceea, oamenii au simțit un gol: trenurile întârziu, profesorii uitau lecțiile, iar elevii... citeau în liniște, de

parcă s-ar fi deschis o fisură în timp.

Unii au zis că ceasul s-a oprit pentru că Ana nu mai credea. Că după ani de tăcere și uitare, cărțile nu mai aveau cui să se spună. Dar Ana nu a dispărut în acel ceas oprit. Nu a rămas blocată în ora aceea, cum mulți au făcut-o, uitând să mai viseze. În schimb, ea a coborât din turn, și-a strâns ușor eșarfa la gât și a început să cheme oamenii înapoi în bibliotecă.

Nu cu afișe, nu cu postări pe internet, ci cu povești. În fiecare zi, la ora 19:00, deschidea o carte și citea. Uneori era doar ea, alteori apăreau doi-trei curioși. Apoi zece. Apoi o sală întreagă. Și ceasul? Într-o seară de primăvară, exact când Ana închidea volumul „Enigma Otiliei”, s-a auzit un tic-tac. Liniștit. Firesc.

Ceasul își reluase mersul. Dar nu pentru că mecanismul fusese reparat, ci pentru că timpul însuși începuse să curgă din nou acolo. Prin oameni. Prin lectură.

Așa a rămas Ana — nu în ceasul al 25-lea, ci dincolo de el. Pentru că ea știa un adevăr simplu: când totul se oprește, nu trebuie să fugi din timp. Trebuie doar să-l faci să-și amintească de ce merită să meargă mai departe.

Poveștile Iașului

Grecu Lavinia, clasa a XI-a

Strada Timpului

O zi toridă. Vântul îmi bătea lin după ureche, aproape nesimțitor. Mergeam. Eram pe Strada Nicolae Gane. Sudorile mă treceau deasupra frunții. Aproape că cedam, până când, dintr-o dată, îl văd pe el. Nu era un simplu el, era ceva mai mult.

Un băiat zăpăcit, cu părul lung și bălai, pe care vântul i-l împrăstia pe față. Ochii albaștri și sclipi-tori, mâini fine, picioare subțiri, talie de atlet. Am rămas pe loc, nu mai văzusem niciodată pe cine-va asemănător. A trecut, parcă apăsător, grăbit. Voiam să mă apropiu de el, dar nu am putut.

Din întâmplare am aflat că îl cheamă Filip. Filip Munteanu.

Am observat atunci că am trecut pe lângă Universitatea A.I. Cuza. Era o proiecție acolo. El era student.

De atunci, am trecut pe acolo în fiecare zi, în speranța că îl voi revedea, dar nimic...

Zilele au trecut, a venit iarăși toamna... Eram în apropierea Aeroportului Internațional Iași, când îl văd iarăși pe EL, după mult timp. Avea în mână o valiză, pe care o ținea strâns. Am simțit un gol în stomac, nu știam ce să fac. El s-a uitat în urmă grăbit, făcându-mi cu mâna.

Mă știa!!! Dar de unde??? Nu știam. A plecat fără să îmi pot spune ce gândesc.

De atunci nu l-am mai văzut...

Anii au trecut, suntem în 2025, primăvara. O lună de mai călduroasă, la fel ca aceea în care l-am văzut prima oară.

Au trecut de atunci mulți ani, iar eu încă îl aștept, în același loc unde mi-a făcut cu mâna pentru ultima dată EL, Filip Munteanu...

Iașul are puteri magice...

Poate ne vom reîntâlni, în altă viață.

Aftemi Daniel, clasa a X-a

Vacanța copilăriei

Pădurea era mult mai mare decât îmi aminteam, marginile ei se extinseseră peste tot, inclusiv până la marginea curților, excepând marea de lucernă, care era tot acolo unde îmi aminteam. Fără să mă mai uit înapoi, am început să alerg ca un nebun prin lucernă. După ce am obosit, m-am întins în marea verde și mi-am ațintit privirea spre nori, așa cum făceam adesea în copilărie.

Acolo, în lucernă, amintirile din copilărie mi-au invadat inima: serile cu prietenii, jocurile, scăldatul, cum eram trezit de păsările ce cântau de la prima oră a dimineții, cum întreaga vară o petreceam afară, de dimineața până seara în frumoasa zonă suburbană rurală a Iașului. Razele soarelui cădeau blânde pe deasupra copacilor, încălzind fix cât trebuia atmosfera. M-am ridicat cu părere de rău și am pornit către următoarea mea amintire – pădurea! Fiind mult mai deasă, mi-a luat mult până să ajung la uriașul nuc ce domina totul împrejur. Dacă era uriaș când eram eu mic, acum era gigant! Ramurile sale erau uriașe!

Ajungând lângă trunchi, am privit în sus printre ramuri și am observat casa mea din copac (sau, cel puțin, ce mai rămăsese din ea). Am început să mă cațăr și, după multă trudă, am ajuns pe balcon, am dat să intru, dar am fost respins cu strigăte de furie de o bufniță cât toate zilele, care își făcuse cuib acolo. Cu multe țipete, zgârieturi, am reușit să iau un mic cufăraș de pe un raft, cu o ultimă ripostă din partea bufniței furioase, fiindcă îi invadasem cuibul: se năpusti spre mine făcându-mă să cad în iarba moale. M-am ridicat, cu grijă să nu o mai enervez și, aruncându-i o ultimă privire frumoasei bufnițe, mi-am continuat drumul.

M-am oprit la poala unui copac și am deschis cu emoție cufărul ruginit de vreme; fix cum îmi aminteam, înăuntru era un mic briceag (bun la toate), o praștie, o mică sculptură din lemn care ar fi trebuit să întru-chipeze un urs, un arc din răchită, împreună cu săgeți făcute manual. După ce le-am depozitat cu grijă în ghiozdan, mi-am continuat drumul.

După mai bine de jumătate de oră de scotocit prin pădure, am dat în sfârșit de tufele de porumbele, crescute în timpul în care lipsisem mult mai mult decât credeam eu că se poate. Știind că era imposibil să treci printre ghimpii ascuțiți, am început să mă târăsc pe sub ele, printr-un loc pe care îl știm încă din copilărie. După ce am străbătut metri întregi de tufe spinoase, am ieșit sub o boltă de crengi stufoase. Câțiva iepuri speriați de apariția mea neașteptată o luară la fugă. Ascultând atent, am prins sunetul pârâului care curgea prin apropiere.

Făcându-mi loc printre ierburile înalte, am ajuns la un mic iaz artificial de 1,50 pe 1,50, așa cum ai mai fi putut găsi alte vreo 3-4 prin pădure. Le făcusem în Săptămâna verde de la școală și toți profesorii ne îndemneau să avem grijă de natură. M-am gândit că, dacă pârâul din pădure seacă, din ce vor mai bea animalele apă? Am zis că dacă fac câteva iazuri prin pădure apa de la ploaie se va păstra în ele și animalele vor avea de unde să bea apă. Și se pare că avusesem dreptate: până și acum, după ani și ani, încă mai funcționau și mai păstrau apa de la ploaie.

După puțin timp am ajuns și la pârâu, care, din fericire, nu secase. Mi-am scos adidașii și mi-am scăldat picioarele obosite

Aftemi Daniel, clasa a X-a

Vacanța copilăriei

În apa rece a pâraului. Din nefericire, n-am putut sta mult, căci nu mai era mult până la înserare, și mai aveam de vizitat câteva locuri.

După ce-am ieșit din tufele de porumbele, am început să urc dealul înspre buncărul militar, pe scurt, o gaură uriașă în pământ, care, după bătrânii satului, fusese făcută în al doilea război mondial de un obuz. Eu o denumisem așa pentru că-mi plăcea să-mi imaginez că gaura era o ușă secretă către un buncăr în care se ascundeau soldații noștri. Am mai urcat puțin și am dat și de vizuina de vulpe, acolo unde m-am pricopsit cu o întreagă colonie de purici pe mine după ce, cu niște prieteni în copilărie, am încercat să vedem dacă mătușa vulpe e acasă.

Mulțumesc lui Dumnezeu că nu era, dar în schimb vizuina era plină de purici foarte înfometați, de care am scăpat destul de greu.

Când am ajuns în sfârșit pe culmea dealului, priveliștea mi-a tăiat răsuflarea! Era fix așa cum îmi aminteam: pădurea de sub mine fremăta de agitație, satul se odihnea în razele blânde ale după-amiezii, râul curgea în șesul nesfârșit, trenul ce trecea ca și altădată spre necunoscut, păsările cântau, copacii erau la fel de frumoși.

M-am așezat în iarba moale și m-am delectat cu priveliștea minunatei mele copilării... care nu putea fi atât de frumoasă dacă nu era legată de Iași...

Oprea Andrei Ștefan, clasa a XII-a

Sub cerul din Iași

Era o dimineață liniștită de toamnă în Iași. Frunzele roșiatice dansau pe străzile pietruite ale Copoului, iar cerul acoperit de nori părea să ascundă o poveste nespusă.

Ana, o elevă de liceu din clasa a XI-a, pășea grăbită spre Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu”, unde obișnuia să își petreacă diminețile de sâmbătă citind. Iașul, cu toate clădirile sale vechi și parfum de istorie, îi dădea mereu senzația că face parte dintr-o carte veche, cu file galbene și litere gotice.

Ana nu era născută în Iași, dar se îndrăgostise iremediabil de oraș. Mutată de curând din Suceava, simțea că locul acesta avea ceva magic. Încă nu descoperise ce anume. Părinții ei o susțineau, dar simțea uneori dorul copilăriei din orașul natal. Cu toate astea, Iașul începea să-i intre în sânge, pas cu pas, stradă cu stradă.

În acea zi de toamnă, după ce și-a așezat cartea preferată în colțul liniștit al bibliotecii, Ana a descoperit un bilet între filele cărții. Era scris cu cerneală albastră, pe hârtie veche, ușor îngălbenită:

„Dacă vrei să descoperi misterul Iașului, urmează pașii pașilor pierduți. Primul indiciu te așteaptă la Bojdeuca lui Creangă.”

Ana a zâmbit. Părea o glumă, un joc de ghicitori, dar ceva în ea s-a trezit. Ce-ar fi dacă ar urma indiciul? Era sâmbătă, avea toată ziua la dispoziție, iar aventura părea promițătoare. Așa că a ieșit din bibliotecă și a pornit cu tramvaiul spre Țicău.

Ajunsă la Bojdeucă, a simțit parfumul vremurilor de altădată. Aici, Ion Creangă scrisese povești care i-au colorat copilăria.

În spatele unei cărți vechi din vitrină, a găsit un al doilea bilet:

„Unde Eminescu își plimba gândurile este următorul pas.”

Știa imediat – Parcul Copou, Teiul lui Eminescu. Un fior plăcut i-a trecut prin suflet.

În drum spre Copou, a trecut pe lângă Universitatea „Al. I. Cuza” și Palatul Culturii. Orașul îi părea dintr-odată mai viu, ca și cum fiecare clădire avea ceva de spus.

Ajunsă în parc, s-a așezat pe banca de lângă tei. Sub frunze, a descoperit o mică carte poștală:

„Urcă la Cetățuie, acolo unde se vede Iașul întreg.”

Fără ezitare, Ana a urcat colina de la Mănăstirea Cetățuia. Vederea asupra orașului era superbă. Din nou, un indiciu: un plic ascuns în spatele unei icoane vechi. De data asta, în loc de un simplu mesaj, era un mic jurnal – pagini vechi, scrise de mână, semnate simplu: „E.”

Citind paginile, Ana a aflat povestea unei eleve de liceu din anii '80, care își notase dorințele, speranțele și suferințele în acea agendă. E. fusese o visătoare, o pasionată de literatură, care lăsase intenționat jurnalul său în Iași, în speranța că altcineva, cândva, va continua căutarea sensului. Era o poveste paralelă cu viața Anei, dar care o mișcase profund.

În jurnal, ultimul mesaj era:

„Dacă ai ajuns până aici, ți-ai înțeles deja misiunea. Iașul nu este doar un oraș, ci un suflet. Lasă și tu ceva în urmă. Povestea trebuie să continue.”

Oprea Andrei Ștefan, clasa a XII-a

Sub cerul din Iași

Ana a închis jurnalul și a știut ce are de făcut. A revenit în Copou, în același loc, și a scris câteva gânduri de mână, despre ce înseamnă pentru ea Iașul. Le-a lăsat într-o cutie de lemn, legată cu panglică roșie, sub banca de lângă teiul lui Eminescu.

Apoi a plecat acasă cu inima plină. În acea zi, descoperise nu doar orașul, ci și o parte profundă din ea însăși.

Iașul îi devenise prieten, confident și inspirație. Povestea ei începuse cu un bilet între file și se încheia cu un alt bilet – pentru altcineva, într-o altă zi.

Sub cerul din Iași, Ana devenise parte dintr-o poveste veche și nouă deopotrivă – o poveste scrisă nu doar în cuvinte, ci în pașii făcuți pe aleile unui oraș cu suflet de poet.

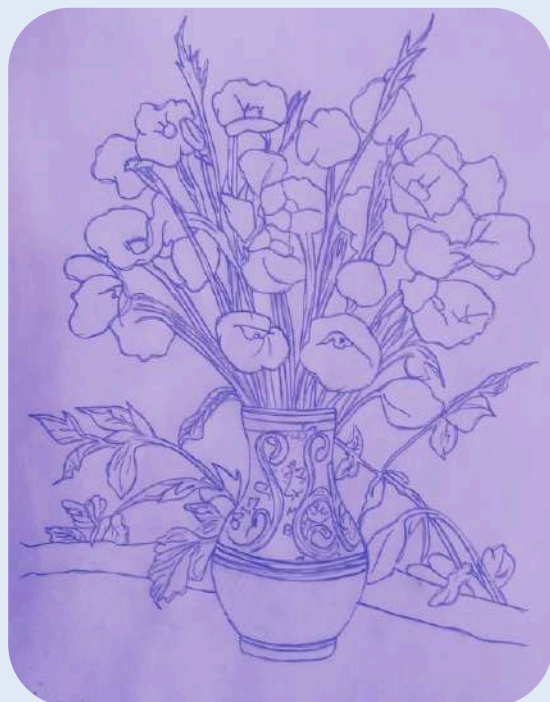

Eduard Anghelache, XI B

Desene

Aftemi Daniel, X A

Amprenta

Camera de interogare era o cușcă rece și întunecoasă, luminată doar de un bec slab, care tremura în aerul greu. Pereții erau făcuți dintr-un metal lucios și negru, iar podeaua din același material părea că absoarbe orice sunet. În mijlocul camerei stătea o masă metalică, rece ca gheața, pe care se sprijinea un dosar gros, iar în fața ei, un scaun de fier cu brațe late, în care eram legat cu cătușe strânse atât de tare, încât simțeam că îmi ciupesc pielea.

Privirea agentului FBI era rece, nemișcată, iar zâmbetul lui fals părea o mască bine pusă la punct. Agentul lovi masa cu dosarul deschis, iar fotografia amprente incomplete se lipi de fața mea ca o condamnare.

- Ia uite aici, Kai, spuse el încet, cu un ton de predicator. Aceasta e amprenta găsită la locul unuia dintre masacre, din 25 aprilie. Incompletă, dar suficientă. Marile bande: Iakuză – 23.000 de membri, Camorra – 7.000, Cartelul Sinaloa – 10.000, Triadele chineze – 15.000, Mafia Rusă – 12.000, Crips, Bloods, Ndrangheta, Hells Angels și MS-13. Toți omorâți cu un singur glonț în cap, iar apoi aranjați, ca niște chibrituri perfecte, în cutii. A ta a fost găsită în Japonia.

Am încruntat sprâncenele și am privit poza cu amprenta.

- Incompletă. Am murmurat eu cu glas stins.
- Niște specialiștii au analizat îndelung amprenta și au zis că este 90 la sută a ta!
- Dar tot nu e completă.
- Nu-mi pasă! Urlă agentul.
- Am și eu o întrebare: cum explici că pe 25 eram și în Japonia și în România, Iași?
- Eu nu știu, dar poate-mi zici tu!

Agentul mă privi lung în ochi și începu să se învârtască în jurul meu ca un lup.

- Hai, hai, Kai, căci timpul e scurt și adevărul va ieși la iveală mai devreme sau mai târziu.

- Măi, omule! Nu am făcut nimic, știu despre masacru, dar n-am fost implicat în niciun fel! M-am apărat eu.

- Da, da... cum să nu...

- Știi, avem două căi prin care putem afla; una plăcută și una neplăcută.

Îmi forțam creierul să găsească o soluție, dar nu îmi venea nimic; era clar că agentul era presat de superiori și se temea să nu își piardă jobul, avea să facă orice e nevoie să scoată de la mine informațiile pe care le avea. Partea proastă e că eu nu știam nimic.

Agentul mă privi și, cu un semn parcă făcut la întâmplare, din perete ieși un scaun dotat cu o grămadă de ace, seringi și alte drăcii. Am simțit cum pământul îmi fuge de sub picioare; până și un neanderthal își putea da seama că acel scaun era un aparat de tortură.

- Ai ceva de spus...? Mă întrebă agentul.

- Că ești un cretin...

Până să mai apuc eu să zic ceva, o parte din tavan explodă cu un zgomot asurzitor. Am fost proiectat cu tot cu scaunul și cătușele mele drăguțe într-un perete și am aterizat cu picioarele în sus.

Agentul a fost mai ghinionist decât mine: avea un picior din masa de interogatoriu înfipt în piept. Din tavan intră un trio de extraterestri (sau cel puțin așa arătau); pluteau puțin deasupra pământului și arătau al naibii de înfricoșător.

- El nu este vinovat cu nimic! A spus cel din mijloc, arătând spre mine.

- Noi am făcut-o, pentru binele vostru! Spuse cel din dreapta.

Nici nu mi-am dat seama când am scăpat de cătușe și m-am ridicat în picioare.

Unul dintre extraterestri îmi făcu un semn să-i urmez spre o lumină verde-albăstruie.

VIATA DE LICEU

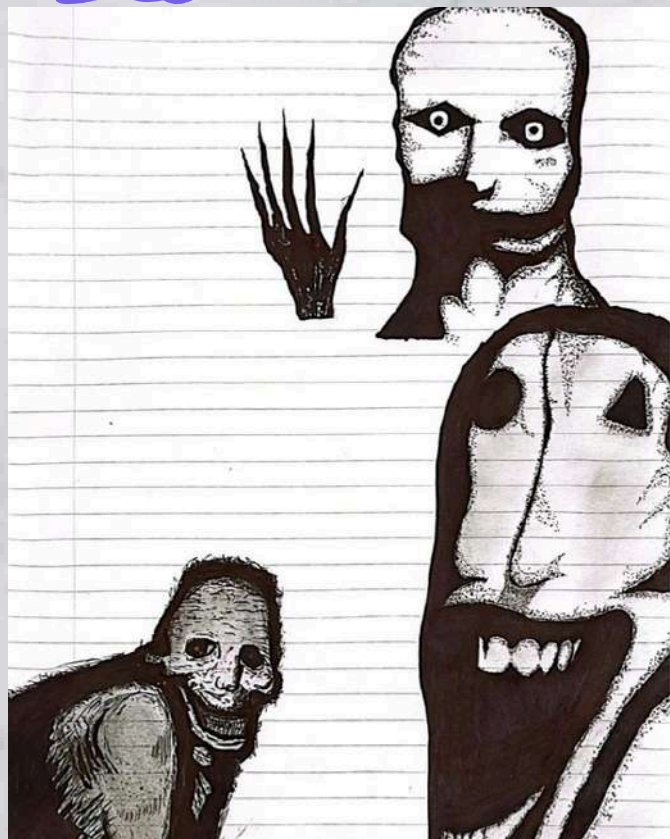
de la clasa la singura data!

LiTeRaTeCa artiștilor

Iosif Bogdan Cristian Scînteie, XII A

Desene

Aftemi Daniel, X A

Poezii

Umbrele nopții

Sub vălul lunii palide,
Umbrele pădurii tresar,
Creaturile se ridică încet,
Cu orbite ce pâlpâie rar.

Se îndreaptă spre satul din
margine,
Atrase de șoaptele ascunse,
Nu de sânge sunt flămânde,
Ci de umbrele inimii frânte.

Norul dens, adânc și rece,
Ascunde luna din ținut.
Atunci, cu pas încremenit,
Își întorc privirea spre nevăzut.

Ca statui de piatră fisurate,
Se pleacă spre taina lor mută.
Căci un ospăț neatins
E o foame nesfârșită.

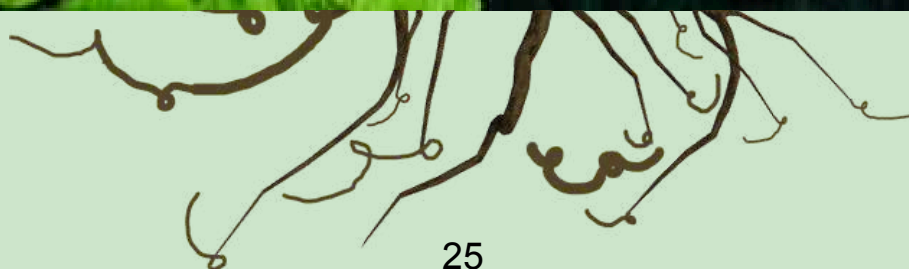
Și doar această noapte rămâne,
În privegheri de umbre păgâne.

Mădălina Cărașu, X E

LiTeraTeCa artiștilor

Pictură

Lucia Lașco, XI A

Poezii

Hai să facem schimb de vise

Hai să facem schimb de vise,
Să simți și tu cuvinte nescrise,
Să-mi vezi tăcerile din gând,
Și dorul meu cel rătăcind.

Să-mi dai din lumea ta senină,
O clipă dulce, fără vină,
Să-ți dau din suflet dorul meu,
Ce arde-n taină, ca un zeu.

Și dacă-n vis ne vom găsi,
Să nu mai vrem a ne trezi,
Căci printre stele, printre șoapte,
Ne vom iubi, departe,-n noapte.

Iubirea mea

Iubirea mea de-a pururi tu vei fi,
Căci doar pe tine eu te voi iubi,
Și-n orice clipă și-n orice dor,
Te port în suflet, vis nemuritor.

Prin ani de dor, prin vremi tăcute,
Te caut iar în gânduri multe.
Și chiar de timpul ne desparte,
Rămâi în mine — vis de carte.

Iubirea mea, din zori târzii,
Ești cântecul ce nu va muri,
Căci viața mea, oricât s-ar frânge,
Tot către tine are-a plânge.

Inima mea

Magia e iubire vie,
Ce-n flăcări dulci se naște iar,
Iar vorba — moartea ce sfâșie,
Când cade rece, în zadar.

În inimă se bat furtuni,
Și doruri cresc din amintiri,
Iar liniștea, din ani mai buni,
Se stinge-n șoapte și priviri.

O, inimă, rămâi curată,
Nu te-nchina la dor pustiu,
Căci magia, de-i adevărată,
Nu moare nici când e târziu.

Tu, trecutul meu

Tu ai fost prințul vieții mele,
În vis, în zbor, în gândul meu,
Dar n-ai uitat acele rele,
Ce-au stins iubirea-n dorul tău.

Cuvinte grele, arse-n noapte,
Mai dor și-acum și dor vor fi,
Dar printre lacrimi și păcate,
Le port în inimă, târzii.

Trecutul meu, cu dor și vină,
Te chem și azi, te simt mereu,
Chiar dacă lumea mă dezbină —
Tu ești, și-ai fost, destinul meu.

Poezii

O lume din trecutul lor

Plânge castelul în ruine,
De durere și de frică,
Ecoul vechilor destine
Prin ziduri moarte se ridică.

Pe coridoare reci, pustii,
Se-aude vântul cum suspină,
Și umbre-n dansuri argintii
Mai caută iubirea plină.

A fost cândva un vis, un dor,
O lume caldă, fără teamă,
Dar timpul crud, neiertător,
A stins și flacăra din ramă.

Și-n liniștea de după plâns,
Rămân doar amintiri ce dor —
Un vis ce-n neguri s-a ascuns,
O lume din trecutul lor...

Despărțire

A plouat atunci și tare,
Știu că cerul s-a uitat,
Când tăcerea, ca o mare,
Peste suflet a picat.

N-ai spus nimic — doar ochii tăi
Au tremurat sub pleoape grele,
Și-n clipa dintre pașii mei
S-au stins și visele - și stele.

A fost un plâns fără cuvânt,
O plecare fără vină,
Și-n urma ta a mai rămas
Doar ploaia, tristă și senină.

Iar azi, când nori-s a taifun
Și vântul geme-n necuprins,
Aud ecoul tău, nebun —
Un „rămâi” ce n-ai mai zis...

Prietenul meu

De ce mă rogi să plec,
Să nu-ți apar în cale?
Când sufletul mi-e leagăn vechi
De gânduri, dor și jale?

De ce te temi de ochii mei,
Când n-au nimic de-ascuns?
În ei, prieten drag, să știi,
E doru ce n-a apus.

Cuvinte reci, tăceri adânci,
Ne poartă drumuri grele,
Dar prietenia n-o poți stinge —
Ea arde printre stele.

Și dacă mâine n-am să fiu,
Să știi că dorul meu te cheamă,
Că-n amintiri vei fi mereu,
Prieten drag, aceeași flăcăra în ramă.

Toate la timpul lor

Toate la timpul lor... spune-mi, iubire,
Cum știu că-i prea târziu să mai sper?
Când clipa ce ardea în simțire
S-a stins ca un vis efemer?

A fost dorință, a fost chemare,
A fost un drum fără popas,
Dar timpul, rece și-n tăcere mare,
Ne-a despărțit pe-un drum rămas.

Toate la timpul lor, zici, soartă...
Dar cum să uit ce-am fost cândva?
Când inima, de dor purtată,
Încă te-așteaptă, tot a ta...

Ruslana Botea, XI C

„Dor de flori”

Povestea unei cafeenele care miroase a primăvară

În inima Iașului, ascunsă pe o străduță unde pașii se aud mai încet și timpul pare să respire mai lin, se află o cafeenea care nu seamănă cu nicio alta - „Dor de flori”.

Nu e doar un loc unde bei cafeaua dimineții, ci o lume mică, în care te întâlnești cu liniștea, parfumul florilor și amintirile frumoase. Când intri, te întâmpină o ușă albă, mereu decorată cu flori proaspete. Înăuntru, lumina cade blând peste mesele din lemn deschis, iar fiecare colț e o poveste: un tablou cu lavandă, o ceașcă pictată manual, o carte veche lăsată deschisă la o poezie despre iubire.

Aici cafeaua are gust de acasă — și de un pic de dor. Fiecare ceașcă e însoțită de o floare mică, pusă cu grijă lângă farfurie, ca un semn că frumusețea se găsește în detalii.

Se spune că „Dor de flori” a fost visul unei fete care iubea primăvara mai mult

decât orice alt anotimp. A crescut printre flori și când viața a dus-o departe, s-a întors la Iași cu o singură dorință: să adune într-un loc parfumul tuturor amintirilor frumoase. Așa s-a născut cafeneaua — din dor, din iubire și din bucuria lucrurilor simple.

Mulți vin aici pentru cafea, dar rămân pentru sentimentul de acasă. Unii vin să scrie, alții să se regăsească, iar unii doar să tacă puțin, privind prin geamul mare cum cade lumina pe florile din vitrină.

Eu am venit prima dată cu verișoara mea. Din prima zi am plâns: acolo mă simțeam ca acasă — liberă. Am și râs acolo - aceea cafeenea m-a marcat frumos.

Seara, când orașul se liniștește, „Dor de flori” se umple de râsete, povești și miros de vanilie, ca o grădină de suflete care înfloresc din nou.

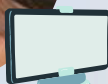
Cafeneaua nu e doar un loc, e o stare. E primăvara care nu pleacă niciodată din Iași.

Ruslana Botea, X C

„Dor de flori”

Povestea unei cafenele care miroase a primăvară

Poezii

Fata din vis

Cu ochi căprui, molipsitori,
Păr bălai și maroniu,
Înălțime cât o rază,
Ea te soarbe din priviri.

Ascultarea-i șade bine,
La probleme de socoți,
Ea-i acolo să te-ajute,
Oricât, oricum și oriunde.

Iubirea ei e un cântec,
Și nervii sunt de oțel,
Dar atunci când se oprește,
Zâmbetul ți-l înnoiește.

Ecoul Timpului

În parcul tăcut, sub teiul bătrân
Eminescu șoptește versuri spre vânt,
Creangă-l ascultă cu râsul hoinar,
Sadoveanu veghează solemn, secular.

Ecoul palatului răsună-n amurg,
Ceasornicul tremură cu lacrimi de burg,
Chemarea destinului, veche povară,
Răsună prin ziduri un strop de cerneală.

Freamătul condeiului nostalgic
File prăfuite făurește,
Noaptea ascunde doruri eterne,
Pe alei tăcute timpul se scurge.

Iașul cel de altădată

Piața Unirii deschisă,
Hora mare o închide,
La Mitropolie sună,
Armonii până la lună.

La Palat clopote tună,
Piața în negru se scufundă,
Filarmonica-i răspunde,
Biblioteca în pas de nucă.

Trei Ierarhi rămân uniți,
Bulevardul să-l aprindă,
Și să strige în gura mare,
Asta-i Moldova Cea Mare.

De la târg, la glorie

De la târg, până la viață,
E doar un capăt de ață.
Mănăstirea cea de piatră,
Voievozii își așteaptă,
Curajoși, cutezători,
Și la luptă-ncrezători.

La palat sus îi așteaptă,
O mulțime adunată,
Pe Ștefan, Petru, Vasile,
Alexandru, Cantemir,
Și pe Sturdza, cel puțin,
Să-i cinstească pe deplin.

Organizator: Asociația furnizorilor de formare profesională Dimitrie Cantemir

Partener: Primăria Iași

Vă invităm să citiți eseurile colegilor noștri care au participat la ediția a treia a concursului.

PE COLINELE MOLDOVEI POVESTEA FĂRĂ SFÂRȘIT A IAȘULUI

Oprea Andrei Ștefan

Cine pășește în Iași pătrunde, de fapt, într-o lume în care timpul își încetinește pasul, lăsând loc șoaptelor de istorie și parfumului de tei. Orașul celor șapte coline nu este doar o așezare, ci o inimă care bate în ritmul Moldovei, o perlă ce strălucește prin cultură, credință și dor.

Aici, fiecare piatră are o poveste, fiecare clădire poartă o taină, iar vântul care adie printre teii Copoului pare să ducă mai departe glasurile marilor spirite care au iubit acest loc.

În mijlocul orașului se înalță Palatul Culturii, un castel al visului și al artei. Cu turnurile sale ce ating cerul și ferestrele luminate de secole de gândire, palatul nu este doar zid, ci sufletul Iașului. În interior, patru muzee țin împreună povestea Moldovei: istoria, tradiția, arta și știința se împletesc aici ca firele unui covor vechi, cusut cu răbdare și dragoste. Când clopotele turnului bat ora, parcă întreg orașul își amintește cine este și cât de adânc îi curge cultura prin vene.

Puțin mai departe, Palatul Roznovanu veghează tăcut asupra timpului. Cândva, aici se țineau baluri elegante, se auzeau valsuri și se rosteau discursuri pline de pasiune. Astăzi, palatul, cu fațada sa nobilă și ferestrele mari, este un simbol al demnității și al continuității. În liniștea lui se simte ecoul trecutului, un freamăt discret al unei lumi care nu a dispărut, ci doar s-a așezat, cu grație, în memoria orașului.

Palatul Braunstein, renăscut din umbrele vremii, este dovada că frumosul nu moare niciodată. Restaurat cu grijă, el poartă parfumul boem al secolului trecut, dar și respirația artei contemporane. În sălile sale, culorile și formele se întâlnesc ca într-un dans al generațiilor. Privindu-l, ai impresia că Iașul însuși îți zâmbeste. Un oraș care a învățat să-și poarte trecutul ca pe o podoabă, nu ca pe o povară.

Pe străduțele umbrite, într-o casă veche cu parfum de carte, se află Casa Junimii, locul unde odinioară se adunau oamenii de spirit ai României. Eminescu, Creangă, Maiorescu, toți au respirat aerul acestei încăperi pline de idei și visuri. Acolo, printre foi și lumina caldă a lămpilor, s-au născut cuvinte care aveau să devină temelii ale limbii române moderne. Și dacă ascuți cu atenție, poate mai auzi și acum foșnetul hârtiei, șoaptele inspirației, râsul blând al prieteniei lor.

Apoi, undeva între cunoaștere și liniște, se ridică Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu”, un templu al gândului. Cupola ei se oglindește în cer, iar în interior domnește o tăcere plină de sens. Acolo, mii de suflete tinere vin să caute răspunsuri, să descopere, să viseze. În lumina filtrată prin ferestre, cărțile par vii.

Fiecare pagină respiră, fiecare cuvânt devine punte între trecut și viitor. Este locul unde timpul se așază cuminițit printre rafturi, iar mintea se aprinde de dorul cunoașterii.

În apropiere, Teatrul Național „Vasile Alecsandri” se ridică ca un adevărat templu al artei scenice. Clădirea impunătoare, cu fațada sa elegantă și decorurile încărcate de istorie, găzduiește spectacole care dau viață poveștilor și emoțiilor românești. În fiecare seară, aplauzele și emoția publicului transformă teatrul într-un loc în care trecutul și prezentul se întâlnesc, iar Iașul își arată sufletul său artistic și cultural.

Printre ziduri și oameni se ridică, tăcută, și Catedrala Romano-Catolică, cu vitraliile sale ce colorează lumina în nuanțe de rugăciune. Este un loc al păcii și al reculegerii, unde sufletul își găsește tihna. Când razele dimineții se strecoară prin ferestre, totul capătă un aer de binecuvântare, ca și cum cerul ar coborî pentru o clipă pe pământ.

Dar farmecul Iașului nu stă doar în clădirile sale. El trăiește în oamenii care-l iubesc, în pașii care răsună pe caldarâm, în teii care înfloresc în fiecare primăvară și în studenții care-i dau energie și viață. Iașul este o simfonie de sunete, culori și amintiri; un loc unde modernul se îmbrățișează cu vechiul fără teamă, unde fiecare colț respiră tradiție și speranță.

Iașul nu este doar un oraș. Este o poveste care nu se termină niciodată. O poezie scrisă cu lumină pe ziduri, o inimă care bate între trecut și viitor. Și, oricât de departe ai pleca, dacă ai pășit vreodată pe străzile sale, el rămâne cu tine ca un dor frumos, ca o amintire care nu se stinge.

De aceea, Iașul va fi mereu Perla Moldovei, locul unde sufletul și istoria se îmbrățișează sub cerul blând al Moldovei.

INIMA MOLDOVEI

Botea Ruslana

Iașul este ca o inimă care bate de secole în pieptul Moldovei. Este locul unde drumurile par să ducă toate spre povești, unde trecutul se împletește cu prezentul, iar fiecare colț de stradă are ceva de spus. Aici simți că orașul respiră prin oameni, prin târgurile sale, prin teii din Copou și prin clopotele bisericilor vechi. Iașul nu este doar un oraș, este o poveste care pulsează asemenea unei inimi, în fiecare zi.

Pe coastele line ale colinelor, Iașul se revarsă ca un tablou viu, așezat cu grijă pe malurile blânde ale Bahluiului. Casele îngrămădite unele peste altele, par să se cațăre pe spatele dealurilor, iar printre ele se ridică turnurile bisericilor, asemenea unor catarge ce privesc spre cer, veghind orașul. Clădirile și palatele, fără o arhitectură cunoscută și care nu poartă un stil anume, par înfrățite prin ambiția celor ce le-au zidit. Sub razele soarelui, acoperișurile lor albe și lucioase strălucesc ca niște oglinzi, dând senzația că tot orașul respiră lumină și frumusețe. Privit de departe, pare că Iașul se așază ca într-un amfiteatru natural, cu fața către câmpia Bahluiului, oferind un tablou unic: jumătate oriental, jumătate european.

Această dublă înfățișare îi dă farmecul aparte, un amestec de tradiție și modernitate, de liniște și forfotă, de spiritualitate și viață laică. Dar, mai presus de ziduri și străzi, adevărata bogăție a Iașului o reprezintă oamenii. Negustorii veseli de odinioară, țăranii care-și aduceau roadele la târguri, studenții și profesorii care dau viață universităților, toți alcătuiesc sufletul viu al orașului. În târgurile pline de culoare, în parcurile umbrite de tei sau bisericile înălțate spre cer, se simte același spirit, al unei comunități calde, primitoare, mereu gata să împartă o vorbă bună sau o fărâmbă de poveste.

Iașul rămâne un oraș care nu încetează să ne uimească. El nu este doar niște ziduri, coline și străzi, ci o inimă care bate în ritmul oamenilor săi, al tradițiilor și al istoriei pe care o poartă cu mândrie. Fiecare vizită, fiecare pas pe străduțele lui aduce cu sine o nouă poveste, un nou dar, o nouă amintire.

Inima Moldovei continuă să pulseze, chemându-i pe toți cei care îi trec pragul să descopere frumusețea sa și să o poarte mai departe, în propriul suflet, care bate pentru inima Moldovei.

IAȘI, SUFLETUL MOLDOVEI

Grecu Lavinia

Orașul Iași este unul dintre cele mai importante orașe istorice și culturale din România.

În timpuri demult trecute, pe vremea când Alexandru Lăpușneanu a făcut Iașul reședința domnilor Moldovei, care a ținut peste 300 de ani, aici s-au luat decizii cruciale pentru destinul întregii țări.

Pe lângă aceste întâmplări, Iașul are multe atracții: case de cult, străzi, monumente, povești nemaiauzite, pe care an de an, oameni din întreaga lume vin să le descopere.

Una dintre cele mai atractive clădiri monumentale este Palatul Culturii, fiind unul dintre cele mai emblematice simboluri din oraș, dar și al întregii Moldove.

Se spune că Palatul Culturii nu este doar o clădire de piatră, ci o poveste scrisă în ziduri și ferestre. O legendă tăcută, vorbește că, în noaptea în care s-au pus temelile lui, arhitecții și meșterii au adus nu doar piatră și fier, ci și visele unui întreg popor care râvnea la măreție. Fiecare coloană a fost ridicată ca o rugăciune către viitor, fiecare vitraliu a prins culoare din dorul de lumină al Moldovei.

Se mai aude că în clopotnița palatului locuiește spiritul unui paznic bătrân, care veghează să nu se piardă niciodată memoria orașului.

Când clopotele bat, ele nu anunță doar trecerea timpului, ci trezesc ecourile domnitorilor, poezilor, artiștilor și oamenilor simpli care au iubit Iașul. Iar noaptea, când luminile palatului se aprind, zidurile par că respiră, amintind celor care trec pe lângă el că frumusețea adevărată nu piere, ci renaște cu fiecare generație.

Pentru unii, Palatul Culturii este un muzeu, pentru alții un reper, dar cei care îl privesc cu inima deschisă, pentru ei este un castel al poveștilor nespuse, acolo unde trecutul își dă mâna cu viitorul, iar prezentul se înveșmântează în noblețea timpului.

Fiecare dintre noi vede Iașul diferit, unii ca pe un oraș liniștit, alții ca pe un oraș zgomotos. Dar eu... eu îl văd ca pe un oraș al memoriei și al speranței, unde trecutul glorios se împletește cu prezentul dinamic. Fie că îl privim prin prisma istoriei, a culturii sau a spiritualității, el rămâne un spațiu în care identitatea românească s-a format și s-a afirmat cu putere.

Atmosfera plină de noblețe, frumusețea clădirilor și căldura oamenilor îl fac nu doar un centru cultural, ci un simbol al continuității și al renașterii.

Iașul nu este doar un oraș de vizitat, ci unul de simțit și de purtat în suflet, ca pe o poveste vie a României.

ORAȘUL CU SUFLET DE LEGENDĂ

Popa Yasmina

Iașul este un oraș care nu se lasă doar privit, ci trăit. Îl simți în aer, în zidurile vechi ale clădirilor, în parfumul teilor din Copou și în liniștea bibliotecilor, în care au rămas sufletele marilor scriitori plecați.

Cunoscut drept „capitala culturală a României”, Iașul îmbină istoria cu modernitatea. Unul dintre cele mai frumoase locuri din este parcul Copou, unde se află Teiul lui Eminescu. Aici plimbarea devine o călătorie prin frunze, povești și amintiri. Tot în Copou se găsește Grădina Botanică „Anastasia Fătu”, unde vizitatorii descoperă o adevărată colecție de frumuseți ale naturii, unde se pot plimba și relaxa.

Inima orașului este însă Palatul Culturii, o clădire impunătoare și simbol al Iașului. Palatul adăpostește muzee și expoziții dar, mai presus de toate, este un loc unde fiecare colț spune o poveste despre trecutul Moldovei.

În apropiere se întinde Palas, un spațiu

modern, unde se pot petrece clipe de relaxare între fântâni arteziene și grădini suspendate, cu priveliște către Palat.

Pentru cei care iubesc spiritualitatea și liniștea, Iașul oferă nenumărate biserici și mănăstiri. De asemenea, Catedrala Mitropolitană este un loc de reculegere și în același timp o construcție ce domină centrul orașului.

Iașul este și un oraș al tineretului, animat de prezența universităților sale renumite. Străzile prind viață prin cafenelele pline de studenți. Totodată, aleile pietonale, cum este Lăpușneanu, invită la o plimbare printre librării, anticariate, magazine de artizanat și muzee.

Iașul nu este doar un oraș de vizitat, ci o experiență de trăit. Fie că te plimbi pe străzile sale încărcate de istorie, te oprești în parcurile cu verdeată, sau admiri clădirile care poartă amprenta trecutului, simți că acest loc îți dăruiește liniște și inspirație.

Palatul Culturii, inima orașului Iași

FRUMUSEȚILE ASCUNSE ALE IAȘULUI

Ionescu Denis Bogdan

Multă lume care stă în Iași sau îl vizitează crede că singurele frumuseți ale acestui oraș se regăsesc pe Copou sau în centru. Dar nimeni nu dă atenție locurilor care nu sunt așa de atinse de către mâna omului.

Nimeni nu spune de peisajele de vis pe care le poți privi la răsăritul soarelui, sau când apune sub dealurile acestui oraș.

Părerea mea este că orașele își arată mai mult frumusețea prin naturalețea lor, sau prin ce au ele de oferit ca infrastructură.

Nimeni nu spune cât de frumos este traseul spre Mănăstirea Cetățuia, care trece prin pădure și poieni parcă desprinse din fil-

me, sau de cum este să faci drumul spre Releu pe jos sau pe bicicletă. Sau chiar drumul spre turnul de apă din Miroslava.

Nu spun că frumusețile Iașului nu se văd și la Grădina Botanică, pe Copou, sau la Palas Mall, dar sunt unele experiențe și priveliști pe care un Mall sau un parc nu le pot stârni în tine.

Toată lumea face poze unor flori sau unor Mall-uri, dar nimeni nu mai experimentează emoția minunată de a te uita la ceva cu adevărat, de a sta fără telefon și de a spune că natura și frumusețea naturală sunt cele mai importante lucruri din viața omului.

IAȘUL

Aftemi Daniel

Există orașe care se nasc din piatră și comerț. Și există orașe care se nasc din suflet. Iașul nu este doar o vatră de clădiri vechi și biserici, ci o inimă care a bătut mereu pentru neamul românesc, chiar și atunci când lumea părea să se stingă în jurul ei. Prin străzile sale s-a scris istoria în tăcere, nu doar cu arme și legi, ci și cu fapte omenești, de curaj și devotament, prea puțin știute de lume. Aici, între colinele Moldovei, s-au ridicat oameni care au făcut mai mult decât să trăiască: au aprins o flacără.

Răducanu P. Rosetti – conspiratorul visului de Unire

Într-o vreme când Unirea părea imposibilă, Răducanu Rosetti, născut la Iași, și-a dedicat viața idealului național. A conspirat pentru Unirea Principatelor, a redactat manifeste secrete și a mobilizat oameni tineri și curajoși. Exilul nu l-a doborât: chiar departe de țară, scrisorile și ideile lui au continuat să inspire. Puțini știu că planurile sale au contribuit direct la succesul lui Cuza și la zilele de 24 ianuarie 1859.

Smaranda Brăescu – femeia care a atins cerul

Smaranda Brăescu, pregătită o vreme la Iași, nu a fost doar o parașutistă record mondial. A fost o formatoare de tineri aviatori și o simbol al curajului feminin. Într-o lume dominată de bărbați, s-a aruncat de la peste 7.000 m, doborând recorduri și prejudecăți. Mai puțini știu că a participat la demonstrații aeriene pentru armata română și a instruit piloți în Iași, în perioada interbelică.

Vasile Țepordei – profesorul care a învins Siberia
Profesor la Iași, Vasile Țepordei a fost arestat pentru opiniile sale

anticomuniste și deportat în Siberia. Anii de foamete și frig nu l-au doborât. S-a întors în România, continuând să-și educe elevii în spiritul adevărului și al curajului. Povestea lui rămâne o lecție despre verticalitate morală și demnitate intelectuală, valori pe care Iașul le-a prețuit întotdeauna.

Elena Cuza – doamna care a salvat suflete

Soția lui Alexandru Ioan Cuza a creat Azilul „Elena Doamna”, oferind educație și adăpost fetelor orfane. În timp ce lumea o considera doar o figură de curte, Elena Cuza a transformat viața a sute de copii, devenind simbolul unei iubiri pentru comunitate care nu cere recunoaștere. În timpul exilului lui Cuza, ea a continuat munca filantropică în tăcere, dovadă că adevărata putere stă în faptele nedecarate.

Petru Poni – chimistul care a transformat Moldova în laborator

Pe dealurile Copoului, Petru Poni a pus bazele chimiei moderne în Moldova. A creat laboratoare performante, a introdus metode europene și a format generații de chimiști. Faptele lui pot părea tăcute, dar impactul lor a fost uriaș: în laboratoarele lui s-au descoperit substanțe și metode care au schimbat fața științei românești.

Alexandru Myller – matematicianul tăcerii perfecte

Alexandru Myller, fondatorul școlii de analiză matematică din Iași, a adus recunoaștere internațională orașului. Prin laboratoarele și cursurile sale a format minți sclipitoare, a creat o tradiție academică și a contribuit la progresul matematicii românești. Pentru el, disciplina și rigoarea erau armele care apărau adevărul.

IAȘUL

Aftemi Daniel

Sunt și evenimente din trecutul orașului care subliniază măreția Iașului:

Epidemia de ciumă din 1831 – curaj și solidaritate

Ciuma a lovit Iașul în 1831, când orașul era în plină dezvoltare. Străzile s-au golit, spitalele improvizate abia făceau față și frica se simțea în fiecare casă. Medicii, călugării și cetățenii au intervenit fără teamă, riscându-și viața. Sute au murit, dar solidaritatea a transformat tragedia într-o lecție de omenie: orașul a învățat să-și organizeze serviciile medicale, să-și protejeze populația și să respecte reguli de igienă publică care au devenit modele pentru alte orașe. Astfel, Iașul a supraviețuit și a ieșit întărit, demonstrând că eroismul nu înseamnă doar lupte armate, ci și sacrificiu pentru viața semenilor.

Explozia de la Arsenalul Armatei – 1944

Pe 17 iunie 1944, Iașul a fost zguduit de o explozie catastrofală la Arsenalul Armatei. Cauza principală a fost un depozit necorespunzător de muniții. Valul de explozie a distrus clădiri, a răvășit cartiere întregi și a provocat sute de victime. Pompierii și civilii au intervenit imediat, riscându-și viața printre ruine pentru a salva oameni. Orașul a rămas în șoc, dar solidaritatea ieșenilor a transformat durerea

în rezistență: victimele au fost îngrijite, zona reconstruită, iar lecțiile privind depozitarea munițiilor au influențat securitatea militară în toată România.

Rezistența universitară anticomunistă – anii '50

Anii '50 au fost ani negri pentru Iași, când regimul comunist a încercat să controleze universitățile. Profesorii și studenții au opus rezistență, refuzând să semneze documente care compromiteau valorile academice. Mulți au fost arestați, trimiși la închisoare sau în lagăre de muncă. Printre ei: Alexandru Zub, Petru Ursache și alții, care au demonstrat că educația și libertatea spiritului pot fi arme mai puternice decât orice regiment. Rezistența lor a păstrat intactă integritatea intelectuală a Iașului, lăsând moștenire o cultură a demnității și curajului.

Iașul nu e doar oraș de cărți și monumente. Este un oraș al eroilor tăcuți, al oamenilor care și-au pus viața în slujba adevărului și a comunității. De la Răducanu Rosetti până la Alexandru Myller, de la femei care au sfidat cerul până la profesori care au refuzat tirania, Iașul trăiește prin fapte. Este o flacără care nu se stinge niciodată, ci arde prin memorie, prin curaj și prin verticalitatea celor care l-au modelat.

Bibliografie:

1. Enciclopedia României – secțiunile dedicate lui Răducanu Rosetti, Petru Poni, Alexandru Myller
2. Arhivele Naționale Iași – documente despre epidemia de ciumă (1831) și explozia Arsenalului (1944)
3. Academia Română – biografii academice ale lui Poni și Myller
4. Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER)
5. „Iașul – Capitala culturii românești” (Editura Junimea, 2009)
6. „Oameni și locuri din Iașul vechi” – C. Baci, 1987
7. Arhiva Aeroclubului României – informații despre Smaranda Brăescu

Iașiul - Orașul meu de suflet
George Lupu

Am venit din Bârlad cu o valiză de vise,
Cu trenul care șuieră lung peste câmpii.
Iașul m-a primit cu ploaie și lumini aprinse,
Cu străzi ce murmură povești târzii.

Aici toamna are glas domol,
Și pașii mei se pierd pe străzi bătrâne.
Copacii plâng în aur moale, gol,
Iar frunzele-mi vorbesc pe nume.

Iașul nu-i doar un oraș, e o stare,
E liniștea din mine când totul tace.
E cerul palid de seară, care
Mă face să cred că dorul place.

Iașul are în el o blândețe ciudată:
Se lasă descoperit încet,
Ca o carte veche cu file aurii,
Unde fiecare pagină miroase a toamnă.

Și-n serile cu ceață și lumină,
Mă opresc, privesc și nu mai plec.
Căci Iașul mi-a făcut rădăcină
Acolo unde dorul mi-era mai sec.

Iașului
Colac Diana Vasilica

Iașul - orașul meu de dor și de suspine
Orașul celor șapte coline.
Mister, Frumusețe, Credință, Creștere,
Autocunoaștere, Iubire.
Familie....
Orașul în care am crescut odată cu mine
E răsărit și e crepuscular
Loc de magie în care mă bucur
Și râd, și cresc, și plâng, și m-alin
Și renasc, ca Phoenix senin.
Are acest loc ceva pitoresc
Spor și necaz pe toate le Țes,
Le gândesc, le simt și le adun
Să pot deveni un om mult mai bun!

Comorile ascunse ale Iașului
Iacomî Andreea*Introducere*

Iașul, cunoscut drept capitala culturală a Moldovei, este un oraș care păstrează urmele istoriei și ale literaturii românești la fiecare pas. Dintre toate locurile care definesc spiritul Iașului, Parcul Copou și Teiul lui Eminescu ocupă un loc aparte.

Acest loc nu este doar un spațiu verde sau o destinație turistică, ci un simbol al legăturii dintre natură și cultură, dintre trecut și prezent. În inima parcului, teiul secular, asociat cu numele marelui poet Mihai Eminescu, a devenit unul dintre cele mai importante repere culturale și sentimentale ale României.

Istoria Parcului Copou

Parcul Copou este cel mai vechi parc public din România, fiind amenajat în anul 1834, în timpul domniei lui Mihail Sturdza, domnitor al Moldovei. Scopul inițial al parcului a fost acela de a oferi locuitorilor Iașului un spațiu plăcut pentru promenadă și recreere. În secolul al XIX-lea, Copoul era frecventat de boieri, scriitori, studenți și intelectuali, devenind un punct de întâlnire pentru elitele culturale ale vremii.

De-a lungul anilor, parcul a fost îmbogățit cu alei, ronduri de flori, fântâni arteziene și statui ale unor personalități marcante. În anul 1841, a fost ridicat în interiorul parcului Obeliscul cu Lei, unul dintre cele mai vechi monumente din România, care comemorează „Regulamentul Organic”, primul act constituțional al Moldovei. Acest monument se află și astăzi în mijlocul parcului, amintind vizitatorilor de istoria bogată a locului.

Tot în Copou se află și Muzeul „Mihai Eminescu”, amenajat în apropierea teiului

legendar, dedicat vieții și operei poetului. Parcul a fost extins și îngrijit constant de autorități, devenind o oază de liniște pentru generații întregi de ieșeni.

Teiul lui Eminescu – descriere și legendă

În centrul parcului se înalță Teiul lui Eminescu, un arbore secular care a devenit simbolul Iașului și un loc de pelerinaj cultural. Arborele este un tei argintiu (*Tilia tomentosa*), specie comună în Moldova, recunoscut pentru mirosul său puternic și plăcut, dar și pentru longevitate. Specialiștii estimează că teiul are o vârstă între 458 și 540 de ani, fiind astfel mai bătrân decât multe clădiri istorice ale orașului.

Legenda spune că Mihai Eminescu, în perioada în care locuia la Iași (între 1874 și 1876), obișnuia să meargă adesea în Parcul Copou pentru a se relaxa și a scrie poezii. Sub umbra acestui tei, poetul ar fi meditat, visat și compus unele dintre cele mai frumoase versuri ale sale. Deși nu există dovezi clare că Eminescu ar fi scris efectiv la poalele acestui arbore, tradiția populară și memoria colectivă au transformat această poveste într-un simbol al inspirației poetice.

Astăzi, teiul este declarat arbore-monument al naturii și se bucură de o atenție specială din partea autorităților și a specialiștilor. Trunchiul său este gros și brăzdat de timp, iar ramurile sunt susținute de structuri metalice pentru a-i prelungi viața. În jurul său se află o zonă îngrădită, iar pe o placă de marmură stă scris: „Teiul lui Eminescu – simbol al culturii și poeziei românești.”

Valoare simbolică și culturală

Teiul lui Eminescu nu este doar un copac vechi, ci un simbol al spiritului românesc.

Comorile ascunse ale Iasului
Iacomi Andreea

Pentru locuitorii Iașului, el reprezintă legătura vie cu trecutul, cu poezia și cu geniul eminescian. Mulți vizitatori vin anual să se reculeagă lângă tei, considerându-l un loc de inspirație și de liniște sufletească.

În fiecare an, pe 15 iunie, ziua morții lui Mihai Eminescu, are loc o ceremonie de comemorare la Teiul din Copou. Poeți, elevi, profesori și iubitori de literatură depun flori și citesc versuri în memoria celui mai mare poet român. Acest ritual transformă Parcul Copou într-un spațiu sacru al culturii române, unde poezia și natura se împletesc armonios.

Pe lângă rolul cultural, teiul are și o semnificație ecologică. De-a lungul timpului, specialiștii silvici din Iași au intervenit pentru a-l conserva, realizând tratamente pentru rădăcini, consolidări ale trunchiului și protecție împotriva dăunătorilor. Datorită acestor eforturi, teiul continuă să trăiască și astăzi, fiind un exemplu de îngrijire a patrimoniului natural.

Un fapt interesant este că, în anul 2024, un puiet al Teiului lui Eminescu a fost plantat la Praga, ca semn al legăturii culturale dintre România și Cehia și ca omagiu adus poetului. Astfel, teiul a devenit nu doar un simbol local, ci și unul internațional.

Parcul Copou astăzi

Astăzi, Parcul Copou este una dintre cele mai vizitate atracții turistice din Iași. Aleile sale umbrite, grădinile de flori și atmosfera liniștită atrag zilnic sute de vizitatori. În jurul teiului se adună tineri, turiști și localnici care caută un moment de relaxare sau inspirație.

Parcul este înconjurat de clădiri importante

precum Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” și Grădina Botanică, ceea ce îl transformă într-un spațiu cultural și educațional.

De asemenea, în parc se află mai multe busturi ale unor personalități marcante ale culturii române, printre care Mihai Eminescu, Veronica Micle, Costache Negruzzi și Ion Creangă, subliniind caracterul cultural al locului.

Concluzie:

Parcul Copou și Teiul lui Eminescu sunt mai mult decât repere turistice. Ele reprezintă o parte din sufletul Iașului — un loc unde natura, poezia și istoria se întâlnesc. Teiul, vechi de secole, continuă să vegheze asupra orașului, amintindu-le generațiilor de azi de frumusețea limbii române și de spiritul creator al lui Mihai Eminescu. Prin conservarea și respectul arătat acestui arbore, ieșenii păstrează vie legătura cu trecutul și arată cât de mult prețuiesc cultura și tradițiile lor.

Bibliografie:

1. Wikipedia – Teiul lui Eminescu: https://ro.wikipedia.org/wiki/Teiul_lui_Eminescu
2. Iași Travel – Parcul Copou și Teiul lui Eminescu: <https://iasi.travel/ro/stories/places/parcul-copou-teiul-lui-eminescu>
3. Radio Vacanța – La pas prin Iași: Parcul Copou: <https://radiovacanta.ro/destinatii/la-pas-prin-iasi-parcul-copou-53487.html>
4. Agerpres – Un puiet din Teiul lui Eminescu va fi plantat la Praga: <https://agerpres.ro>
5. Jurnal FM – Teiul lui Eminescu – un simbol al literaturii românești: <https://jurnalfm.ro>

IAȘI – ORAȘUL ÎN CARE TRECUTUL RESPIRĂ PRIN ZIDURI

Florea Mădălina

INTRODUCERE

Există orașe care te impresionează prin zgârie-nori și luminile lor moderne, dar există și orașe care îți ating sufletul prin liniștea și istoria lor. Iașiul este un astfel de loc – un oraș care respiră cultură, tradiție și spirit românesc. Aici, trecutul și prezentul se întâlnesc în fiecare colț, iar zidurile vechilor clădiri par să păstreze ecoul pașilor marilor personalități care au făcut istorie.

Cunoscut ca fiind capitala Moldovei și un important centru universitar, cultural și religios, Iașiul reprezintă una dintre cele mai vechi și frumoase așezări ale României. Este locul unde s-au scris pagini importante din istoria țării, unde s-au născut idei și unde s-au format generații de oameni de valoare.

FILE DIN ISTORIA IAȘULUI

Primele atestări documentare ale Iașului datează din secolul al XV-lea, pe vremea domnitorului Alexandru cel Bun. De-a lungul timpului, orașul a fost capitala Moldovei și, pentru o perioadă, capitala României (în timpul Primului Război Mondial, între 1916 și 1918). În această perioadă, Iașiul a devenit centrul politic, militar și cultural al țării, adăpostind guvernul și familia regală.

Orașul s-a dezvoltat de-a lungul secolelor în jurul Curții Domnești, iar ulterior au apărut biserici, mănăstiri și instituții de cultură. Palatul Culturii, una dintre cele mai reprezentative clădiri ale orașului, este astăzi un simbol al Iașului, impresionând prin arhitectura sa neogotică și prin muzeele pe care le găzduiește.

CULTURĂ ȘI EDUCAȚIE

Iașiul este adesea numit „inima culturală a României”. Aici au trăit și au creat unii dintre cei mai mari scriitori ai literaturii române:

Mihai Eminescu, Ion Creangă, Vasile Alecsandri, Mihail Sadoveanu sau Costache Negruzzi. În parcul Copou, Teiul lui Eminescu veghează și astăzi asupra celor care vin să se inspire din frumusețea locului.

Orașul este recunoscut și pentru tradiția sa academică. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, fondată în 1860, este cea mai veche universitate din România și a format generații întregi de intelectuali. Alături de aceasta, Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi”, Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” și alte instituții de învățământ superior fac din Iași un veritabil centru universitar.

Cultura ieșeană este completată de numeroase teatre, muzee și festivaluri. Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, cel mai vechi teatru din țară, continuă tradiția artistică a orașului, iar evenimente precum Festivalul Internațional de Literatură și Traducere (FILIT) atrag vizitatori din întreaga lume.

IAȘUL MODERN

Deși este un oraș cu o puternică amprentă istorică, Iașiul privește spre viitor. În ultimii ani, orașul s-a dezvoltat considerabil, devenind un centru important pentru industria IT, cercetare și inovație. Numeroase companii internaționale își au sediul aici, iar tinerii absolvenți găsesc tot mai multe oportunități profesionale.

Pe lângă dezvoltarea economică, Iașiul continuă să-și păstreze farmecul și tradițiile. Festivalurile, evenimentele culturale, târgurile de toamnă și manifestările religioase, precum pelerinajul la Sfânta Parascheva, mențin viu spiritul comunității. Orașul reușește astfel să îmbine modernita-

IAȘI – ORAȘUL ÎN CARE TRECUTUL RESPIRĂ PRIN ZIDURI

Florea Mădălina

tea cu respectul față de trecut.

CONCLUZIE

Iașiul nu este doar un oraș, ci o stare de spirit. Fiecare stradă, fiecare clădire și fiecare copac din Copou spun o poveste. Este locul unde trecutul respiră prin ziduri, iar prezentul se construiește cu dragoste, respect și dăruire. Pentru oricine ajunge aici, Iașiul devine o experiență de neuitat – un oraș al începuturilor, al culturii și al sufletului românesc.

IAȘIUL MEU IUBIT

Miler Flavius

Cel mai frumos oraș din țară este, după părerea mea, Iașiul, pentru că mă gândesc la mulțimea de obiective turistice, mănăstiri, palate, monumente istorice. Sunt încântătoare locurile de promenadă, unele pline de legendă și întreaga geografie molatecă de coline.

Poți să te relaxezi cu o plimbare sub copacii feerici din versurile lui Eminescu sau te poți bucura de minunațiile naturii din cea mai veche Grădină Botanică din România.

Am putea retrăi copilăria vizitând celebra Bojdeucă în care Ion Creangă a adus la viață copilăria sa ludică și în care poetul Mihai domnitor al Moldovei și geograf. Deși a fost arsă de trei ori de-a lungul istoriei sale vii, de către tătari în 1650, apoi de către oștile polone ale lui Sobieski în 1686-1687 și într-un incendiu care a devastat Iașiul Eminescu și-a găsit liniștea și inspirația.

Oricine știe că aici a fost înființată prima școală în limba română și tot aici putem vedea la Mănăstirea Trei Ierarhi o primă tipografie și prima carte tipărită în Moldova. Tot acolo se află osemintele lui Dimitre Cantemir, care a fost în 1827, Trei Ierarhi a renăscut de fiecare dată din dragostea de Dumnezeu a domnitorilor și a norodului preacucernic. În anul 1641 au fost aduse de la Constantinopole, în mare taină, moaștele Prea Cuvioasei Sfântă Parascheva, ca semn

de mare recunoștință față de domnitorul Vasile Lupu a Patriarhiei de la Constantinopole. O mare minune a avut loc în anul 1888, când a luat foc catafalcul cu racla moaștelor sfintei, și desi totul s-a prefacut în scrum și cenușă, chiar și sticla, trupul și hainele Sfintei au rămas intacte. Cum să nu te înfiori de uimire, dacă nu de credință?

Despre legenda Iașiului se poate menționa faptul ca în interiorul monumentului din curtea Școlii „Gheorghe Asachi” se află osemintele marelui poet și dramaturg și ale soției sale. Totodată, în fața Palatului Culturii nu se află statuia lui Ștefan cel Mare cum spune legenda, ci a unui domnitor polonez.

Universul cultural și istoric a demonstrat că prima Universitate din România a fost fondată la Iași și poartă numele de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

Dacă ar fi să vizitez un edificiu - monument legat de istoria României, aș putea vizita edificiul cimitirului Eternitatea, unde de la intrare și până în capăt se poate afla istoria unor personalități politice, teologice, literare, culturale, arhitecturale și istorice.

Dar ce colț sau uliță sau colină din Iași nu-și are povestea ei, știută sau neștiută? Chiar dacă răsfoiesc „paginile” internetului ca să le aflu și tot mă îmbată mireasma vechilor povești!

ISTORIA IAȘULUI
Spînu Vladislav

Iașul, un oraș cu o istorie de șase secole, a trecut prin războaie și evenimente istorice care au influențat poporul român.

Iașul pentru mine reprezintă un oraș cu o istorie bogată și fascinantă. În Iași se află biserica Sfântul Nicolae Domnesc, care a fost ctitorită de Ștefan cel Mare în 1491-1492. Acum, Iașul este un oraș cultural, plin cu facultăți și colegii în care sute de studenți din Moldova, Ucraina și din alte țări vin să învețe.

Iașul este considerat un oraș de Premieră națională, fiindcă a adus pentru toți românii primele instituții de învățământ, prima școală în limba română și prima Operă românească.

Palatul Culturii are o amplasare istorică pe locul fostei Curți Domnești medievale a Moldovei. Domnitorii Iașului, în frunte cu Alexandru cel Bun și, mai târziu, cu vizionarul Alexandru Ioan Cuza, au jucat un

rol esențial în consolidarea Moldovei și în realizarea visului de veacuri al românilor de a avea o patrie unită. Vizitarea Iașului înseamnă a face o călătorie prin istoria națională, fiind leagănul primei universități din România și capitala de război în clipele grele ale neamului.

În zilele noastre, Iașul este un oraș dinamic și cosmopolit, care îmbină cu succes moștenirea sa istorică și culturală, cu un centru universitar de prestigiu și cu o dezvoltare economică accelerată în domeniul IT și al inovației.

Iașul s-a transformat într-o destinație modernă de shopping, unde mall-urile grandioase și zonele comerciale vibrante se îmbină cu buticurile cochete din centrul istoric, satisfăcând gusturile variate ale vizitatorilor.

Iașul, cu toate schimbările prin care a trecut în timp, a rămas un oraș care a ajutat la dezvoltarea civilizației românești.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, leagănul educației românești
Popov Romina

Încă din copilărie am fost atrasă de orașele cu o puternică tradiție culturală și educațională, iar Iașul a fost mereu pentru mine un simbol al învățaturii și al spiritului românesc. De aceea, atunci când am avut ocazia să vizitez Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, am simțit că pășesc într-un loc încărcat de istorie, emoție și inspirație. Acest eseu este dedicat impresiilor și gândurilor mele despre una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ din România.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, fondată în anul 1860, reprezintă cea mai veche universitate modernă din România. Am aflat că a fost întemeiată în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, domnitorul care a pus bazele statului român modern. Clădirea principală, situată în centrul orașului, m-a impresionat prin arhitectura sa impunătoare și prin atmosfera academică ce se simte la fiecare pas.

Când am pășit pentru prima dată în curtea universității, am fost cuprinsă de o emoție greu de descris. Studenți grăbiți, profesori care discutau pe holuri, grupuri de tineri care învățau pe bănci – toate aceste imagini formau un tablou viu al vieții universitare. Am simțit cum fiecare colț al clădirii respiră istorie și cunoaștere. Am vizitat Aula Magna, una dintre cele mai frumoase săli de conferințe din țară, și am rămas uimită de frumusețea vitraliilor și de solemnitatea încăperii.

De asemenea, am descoperit că universitatea nu este doar un spațiu al științei, ci și un loc al prieteniei și al pasiunii. Studenții de aici vin din toate colțurile țării, iar mulți dintre ei se implică în activități culturale, artistice sau de voluntariat. Mi s-a părut admirabil faptul că această instituție reușește să îmbine tradiția cu modernitatea, oferind tinerilor posibilitatea de a se forma profesional și, în același timp, de a-și cultiva spiritul civic și creativitatea.

Plimbându-mă prin Grădina Botanică din apropierea universității, am înțeles de ce Iașul este considerat un oraș al studenților. Totul pare construit pentru a inspira: clădirile vechi, librăriile, cafenelele pline de tineri și aerul intelectual care domină orașul. Pentru mine, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” este mai mult decât o instituție – este un simbol al dorinței de a învăța, de a progresa și de a visa.

În concluzie, vizita mea la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a fost o experiență memorabilă. M-a inspirat să cred că educația rămâne cea mai sigură cale spre împlinire și dezvoltare personală. Mă simt mândră că în România există o asemenea instituție, care, prin tradiție, valori și performanță, continuă să formeze generații de tineri dornici să schimbe lumea. Pentru mine, această universitate nu este doar un obiectiv turistic, ci un adevărat monument al spiritului românesc.

FARMECUL IAȘULUI

Capraru C. Adrian

Iașul nu este doar un oraș, ci o poveste scrisă în straturi de timp, un poem viu în care fiecare stradă, fiecare clopot sau tei adaugă o nouă strofă la cântecul său de veacuri.

Când pășești pe străzile lui, ai senzația că treci printre paginile unei cărți deschise, în care istoria și poezia se unesc pentru a forma Iașul mult iubit.

Orașul domnitorilor și al poezilor, Iașul a fost de-a lungul timpului o inimă a culturii românești. În acest oraș s-au scris foarte multe pagini de nemurire de către Creangă sau Eminescu, iar ecoul pașilor lor pare că se mai aude și astăzi, purtat de vântul ce se joacă printre teii bătrâni din Copou.

Pe Copou, teii își pleacă crengile ca într-un legământ cu timpul. Parfumul lor pare adus din vremea în care poezii se plimbau prin vise. Grădina Copou, Biblioteca Centrală Universitară, Teatrul Național sau Palatul Culturii — toate sunt versuri dintr-o poezie măreață, în care tradiția se împletește cu modernitatea. Aici, trecutul și prezentul se întâlnesc în fiecare colț, iar clădirile vechi par să povestească, în taină, despre generațiile

care au trăit, au iubit și au sperat între zidurile lor.

Pe ulițele pietruite, se simte respirația veacurilor, iar sunetul clopotelor de la Mitropolie aduce liniște și gând curat celor care trec. În serile de toamnă, lumina felinarelor se răsfânge pe ferestrele caselor vechi, dând orașului o aură caldă, aproape magică.

Iașul este un loc în care timpul pare că se oprește o clipă, doar pentru a asculta poveștile clădirilor și ale oamenilor săi.

Orașul trăiește prin studenții săi, prin glasurile tinere care umplu parcurile și cafenelele, prin râsetele ce răsună până târziu în nopți. Fiecare generație adaugă o nouă pagină la cartea acestui oraș nemuritor.

Iașul nu este doar o destinație pe hartă, ci o stare de suflet, o chemare pentru cei care iubesc cultura, frumusețea și liniștea.

Cine ajunge la Iași pleacă întotdeauna cu o parte din el în inimă, căci farmecul Iașului nu se uită, ci rămâne viu, ca o amintire care te cheamă mereu înapoi.

TOAMNA PESTE IAȘI
Ionescu Miruna

Toamna s-a întâlnit cu Iașul ca o doamnă melancolică, cu rochii în nuanțe de aur și arămiu. Străzile par mai tăcute, iar frunzele dansează în aerul rece, ca niște gânduri ce nu-și mai găsesc locul. Deasupra Copoului, vântul poartă miros de castane coapte și de ploaie timidă, iar clopotele bisericilor răsună blând, amintind că timpul trece, dar frumusețea rămâne.

Prin parcul Eminescu, băncile goale poartă urmele verii: zâmbete, povești, promisiuni. Acum, doar frunzele le mai țin de urât, foșnind încet sub pașii zilei grăbite. Iașul devine, în toamnă, un oraș al gândurilor profunde, fiecare frunză, fiecare stradă pare să spună o poveste, fiecare fereastră ascunde oamintire.

Privind de pe Dealul Cetățuia, orașul pare un tablou viu, turlile bisericilor strălucesc

sub lumină, blândă a soarelui, iar cerul e un amestec de albastru pal și nori portocalii. E un peisaj care te face să taci, să respiri mai adânc și să lași inima să vorbească în locul tău.

Simt o liniște ciudată în suflet, amestecată cu dor. Dor de vară, de oameni, de clipe ce s-au risipit ca frunzele în vânt. Dar în același timp toamna peste Iași îmi aduce o pace nouă, o împăcare cu trecerea timpului, o frumusețe tristă care încălzește sufletul.

Când se lasă seara, orașul se acoperă cu o lumină caldă, ca o îmbrățișare binecuvântată. Luminile felinarelor se reflectă în bălți, iar ploaia mărunță șoptește povești vechi.

Toamna peste Iași îți bate-n ușă, nu este doar un anotimp, e o stare de suflet, un vis colorat în nuanțe de aramă și tăcere.

TOAMNA PRIN IAȘI – ORAȘUL DE POVESTE

Niță Adelina Ioana

A fost odată – ca niciodată! – într-un colț de lume cu parfum de istorie și ecou de pași domoli, un oraș așezat pe șapte coline, asemenea Romei. Se numea Iași. Și în fiecare toamnă, orașul acesta se transforma într-un tărâm vrăjit. Frunzele coborau din copaci ca niște scrisori de lumină ale timpului, iar aerul mirosea a ploaie, a mere coapte, a nostalgie și a amintire. Copacii din Copou îmbrăcau veșminte de aur și aramă, iar pe alei pașii deveneau șoapte. Prima zi de toamnă venea cu rouă rece, lăsând amintirile să doarmă sub frunzele vechi, colorate în nuanțe roșii, lăsând orașul să se piardă într-un vis pictat. Până și clădirile vechi preau să suspine ușor, lăsând amintirile să se plimbe odată cu vântul.

Toamna, în Iași, nu era doar un anotimp. Era un personaj blând, înțelept și tăcut, care picta orașul în melancolie și frumusețe.

Toamna prin Iași este o călătorie în timp. Palatul Culturii strălucește în lumina caldă a soarelui de octombrie, iar străzile pietruite

din centrul vechi devin povești nescrise.

Meșteri, studenți grăbiți, poeți visători și bătrâni care privesc lumea cu ochi plini de răbdare, toți se pierd în farmecul acestui anotimp. Grădina Botanică își deschide brațele pentru cei care caută liniștea, iar mirosul de castane coapte se amestecă pe străduțele înguste cu vântul blând. Iașul își lasă sufletul la vedere, plin de cultură, dor, amintiri și o frumusețe care nu poate fi grăbită. Aici, toamna nu e o despărțire, ci o regăsire a dorului. O invitație la reflecție, la simțire. Iar Iașul devine o carte deschisă, în care fiecare colț are un cuvânt nerostit.

Astfel, când ultima frunză se desprinde ușor, iar vântul adie ca un susur plin blând, toamna în Iași își ia rămas bun, lăsând în urmă amintiri ce dansează pe străzi ca niște licurici.

Orașul adoarme sub mantia galbenă a zilelor ce vor veni, purtând cu el frumusețea acestui anotimp magic, ce i-a mângâiat sufletul și i-a dăruit o liniște dulce.

IAȘI – ORAȘ AL VIITORULUI
Stoleru Claudiu

Iașul, supranumit odinioară „capitala culturală a Moldovei”, este un oraș care poartă în fiecare colț al său urmele unei istorii bogate și glorioase. De la domnia lui Alexandru Lăpușneanu până la perioada interbelică, când a fost un centru al vieții intelectuale românești, Iașul a dovedit mereu o capacitate remarcabilă de a renaște și de a se reinventa.

Astăzi, în secolul al XXI-lea, orașul pare să privească tot mai hotărât spre viitor, devenind un loc unde tradiția se împletește armonios cu inovația. Fără a-și nega trecutul glorios, fosta capitală a Moldovei îmbrățișează digitalizarea și devine un motor economic bazat pe cunoaștere, impunându-se ca unul dintre cele mai importante centre IT și de cercetare din România.

Schimbările sunt susținute de trei piloni principali: mediul academic puternic, dezvoltarea explozivă a sectorului IT&Outsourcing și strategia „Smart City” a administrației locale, care vizează creșterea calității vieții prin soluții inteligente.

Transformarea Iașului într-un „oraș al viitorului” începe cu oamenii săi. Oraș universitar prin excelență, Iașul găzduiește zeci de mii de tineri care vin din toate colțurile țării și chiar din străinătate pentru a studia la universitățile sale prestigioase. Această energie tânără, curioasă și creativă, reprezintă motorul procesului local. Tot mai multe inițiative inovatoare, start-up-uri IT și

proiecte de cercetare se nasc în laboratoarele și incubatoarele universitare, conturând o nouă identitate a orașului – cea de centru tehnologic și intelectual.

Pe lângă dimensiunea academică, Iașul se dezvoltă rapid și din punct de vedere urbanistic. Infrastructura modernă, investițiile în transportul public ecologic și extinderea spațiilor verzi sunt doar câteva semne că orașul își propune să devină un model de dezvoltare durabilă. Proiectele de regenerare urbană, precum refacerea zonelor istorice și crearea de cartiere inteligente, dau speranța unui oraș mai curat, mai conectat și mai prietenos cu locuitorii săi.

Iașul, cetatea așezată pe șapte coline, reușește să îmbine armonios moștenirea istorică cu ambiția pentru viitor. Prin investiția masivă în educație, susținerea puternică a industriei IT și implementarea viziunii Smart City, orașul nu doar că ține pasul cu evoluția tehnologică globală, dar se poziționează ca un lider regional.

Iașul nu este doar un oraș cu tehnologie, ci un oraș al tehnologiei, un loc unde creativitatea, spiritul antreprenorial și excelența academică converg pentru a construi un viitor mai inteligent, mai verde și mai prosper pentru comunitatea sa. Este Orașul Creatorilor, care își folosește spiritul creator din trecut pentru a modela viitorul.

IAȘI - O FLACĂRĂ CARE NU SE STINGE
Societă Raluca

Pe colinele blânde ale Iașului, toamna se așterne ca o chemare tăcută. Frunzele se leagănă peste ziduri vechi, iar în aer plutește ecoul unui timp în care ideile aveau glas, iar cuvântul purta greutatea destinului. Iașul, cu bisericile sale albe și cu aleile din Copou, nu este doar un oraș – este o catedrală a spiritului românesc.

Aici, în casa Pogor, sub ochiul limpede al lui Titu Maiorescu, s-a născut cândva o tainică lumină – Junimea. Era o vreme a curajului intelectual, când tinerii visători veneau cu inima plină de foc și cuvântul pe buze. În acele seri de dezbateri, printre râsete fine și replici ascuțite, s-a făurit o literatură. S-a curățat limba de zgură, s-a înălțat gândul, s-a născut România spiritului.

În odaia Junimii, Eminescu își lăsa sufletul să ardă în vers, Creangă râdea cu tâlc, Caragiale biciuia prostia cu ironie, iar Slavici plămădea moralitatea din lutul satului. Acolo, sub un tavan scund și o idee înaltă, s-au întâlnit rațiunea și visul.

Junimea a fost și rămâne un miracol al lucidității – o școală de gândire care a învățat generații întregi că frumusețea nu se naște din orgoliu, ci din rigoare și pasiune. Prin ea, Iașul a devenit nu doar o capitală a Moldovei, ci un sanctuar al culturii române, un loc unde spiritul se apleacă asupra cuvântului ca asupra unei rugăciuni.

Astăzi, când pășești prin Copou, pașii tăi se împletesc cu ai lor. Sub teii bătrâni, încă mai plutește o adiere de vers, o umbră de ironie, o taină de lumină. Iașul trăiește prin cei care îl visează, prin studenții care citesc sub statuia lui Eminescu, prin fiecare suflet care crede că limba română e o formă de poezie.

Și în inima acestui oraș care respiră prin artă, Junimea nu s-a stins. Ea arde tăcut, în cuvinte, în gânduri, în memoria noastră colectivă. E flacăra care nu mistuie, ci luminează. E dovada că, dincolo de timp, spiritul Iașului rămâne viu — neobosit, veșnic tânăr, veșnic românesc.

IAȘIUL MEU IUBIT

Miler Flavius

Cel mai frumos oraș din țară este, după părerea mea, Iașiul, pentru că mă gândesc la mulțimea de obiective turistice, mănăstiri, palate, monumente istorice. Sunt încântătoare locurile de promenadă, unele pline de legendă și întreaga geografie molatecă de coline.

Poți să te relaxezi cu o plimbare sub copacii feerici din versurile lui Eminescu sau te poți bucura de minunațiile naturii din cea mai veche Grădină Botanică din România.

Am putea retrăi copilăria vizitând celebra Bojdeucă, în care Ion Creangă a adus la viață copilăria sa ludică și în care poetul Mihai a fost domnitor al Moldovei și geograf. Deși a fost arsă de trei ori de-a lungul istoriei sale vii, de către tătari în 1650, apoi de către oștile polone ale lui Sobieski în 1686-1687 și într-un incendiu care a devastat Iașiul, aici Eminescu și-a găsit liniștea și inspirația.

Oricine știe că aici a fost înființată prima școală în limba română și tot aici putem vedea la Mănăstirea Trei Ierarhi o primă tipografie și prima carte tipărită în Moldova. Tot acolo se află osemintele lui Dimitre Cantemir, din 1827. Trei Ierarhi a renăscut de fiecare dată din dragostea de Dumnezeu a domnitorilor și a norodului preacucernic. În anul 1641 au fost aduse de la Constantinopole, în mare taină, moaștele Prea Cuvioasei Sfântă Parascheva, ca semn de mare recunoștință față de domnitorul Vasile Lupu a Patriarhiei de la Constantinopole. O mare minune a avut loc în anul 1888, când a luat foc catafalcul cu racla moaștelor sfintei, și deși totul s-a prefăcut în scrum și cenușă, chiar și sticlă, trupul și hainele Sfintei au rămas intacte. Cum să nu te înfiori de uimire, dacă nu de credință?

Despre legenda Iașiului se poate menționa faptul că în interiorul monumentului din curtea Școlii „Gheorghe Asachi” se află osemintele marelui poet și dramaturg și ale soției sale. Totodată, în fața Palatului Culturii nu se află statuia lui Ștefan cel Mare cum spune legenda, ci a unui domnitor polonez.

Universul cultural și istoric a demonstrat că prima Universitate din România a fost fondată la Iași și poartă numele de Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

Dacă ar fi să vizitez un edificiu - monument legat de istoria României, aș putea vizita edificiul cimitirului Eternitatea, unde de la intrare și până în capăt se poate afla istoria unor personalități politice, teologice, literare, culturale, arhitecturale și istorice.

Dar ce colț sau uliță sau colină din Iași nu-și are povestea ei, știută sau neștiută? Chiar dacă răsfoiesc „paginile” internetului ca să le aflu și tot mă îmbată mireasma vechilor povești!

IAȘI - UN ORAȘ VIU
Obrijanu Ștefan Matteo

Cu toate că Iașiul nu este orașul meu natal și nici locul în care am copilărit, acest oraș este ce numesc eu „acasă”. Fiind copil crescut în diaspora, nu veneam aici decât în vacanțe. Toată viața m-am simțit atras de către această așezare. Într-un final, am ajuns să mă mut aici definitiv, și pot spune că a fost cea mai bună alegere.

Comparat cu alte orașe europene în care am locuit sau pe care le-am vizitat, atmosfera de aici este una plină de viață, cu oameni extraordinari. Orașul este o istorie vie, dornică să revină în actualitate cu toată forța.

Unul dintre aspectele ce face Iașiul deosebit este viața sa culturală. În fiecare an, Sărbătorile Iașiului adună mii de oameni din toate colțurile țării, iar orașul prinde viață prin concerte, spectacole de teatru, târguri și procesiuni religioase. De asemenea, mă pasionează Festivalul Internațional de Literatură și Traducere (FILIT), care aduce în oraș scriitori din toată lumea și transformă orașul într-o adevărată capitală culturală.

În calitate de fost voluntar la o asociație locală care se ocupă de străngeri de fonduri pentru copiii din centrele de plasament, desigur că sunt destul de interesat și de evenimentele caritabile care au loc în acest

oraș. Unul dintre cele mai cunoscute este „INIMO”, un festival caritabil fondat de asociația “Glasul Vieții” și coordonată de către părintele Damaschin, ce reușește să strângă fonduri pentru copiii defavorizați.

Fiind pasionat și de muzica rock sau metal, desigur că mă interesează și festivalurile “RockAnotherWorld” și “Rock’nIași” care reușesc să ofere orașului o energie mai tinerească și urbană. Desigur, acestea nu sunt decât unele din nenumăratele evenimente pe care orașul le organizează. Aproape fiecare weekend vine cu câte un eveniment sau o activitate ce oferă orașului diversitate.

Deoarece orașul Iași este un oraș studentesc, plin de studenți de pretutindeni, este firesc ca acesta să ofere și o viață de noapte dezvoltată cu nenumărate terase, puburi, cluburi și petreceri.

Ceea ce doresc, de fapt, să spun este că Iașiul este orașul meu de suflet, unde mă simt cel mai confortabil și plăcut. Simt că fiecare zi îmi oferă câte o oportunitate nouă, de la a învăța lucruri noi, la a cunoaște oameni noi sau la a aduna noi amintiri. Toate aceste noutăți îmi inundă inima și o fac să vibreze în ritmul trepidant și cuceritor al Iașiului.

IAȘI - ORAȘ AL SUFLETULUI

Ispas Roberto

Iașiul nu este doar un loc pe hartă, ci o stare de spirit. Este orașul în care timpul nu trece nepăsător, ci vorbește celor care știu să-l asculte. Pe străzile sale pline de istorie, printre clădiri vechi și copaci bătrâni, se aud ecourile pașilor celor care au iubit, au gândit și au creat aici. Iașiul este, fără îndoială, orașul unde timpul prinde glas.

Fiecare colț al acestui oraș respiră cultură și memorie. Palatul Culturii, cu turnurile sale ce par să atingă cerul, veghează peste istoria Moldovei, iar Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” adăpostește, între zidurile sale, spiritul tinerilor ce caută cunoașterea. La fiecare pas, descoperi urmele marilor scriitori și gânditori: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, toți au lăsat o parte din sufletul lor aici. Trecutul nu este uitat la Iași — el continuă să trăiască în biblioteci, muzee, dar și în oamenii care duc mai departe tradiția.

Ceea ce face Iașiul cu adevărat unic este felul în care îmbină vechiul cu noul. Pe lângă bisericile domnești și casele memoriale, se ridică clădiri moderne și bulevarde pline de viață. Studenții care umplu cafenelele și parcurile aduc o energie tinerească ce se împletește firesc cu liniștea istoriei. Timpul pare să curgă altfel aici — uneori lent, ca o poveste spusă la lumina felinarelor, alteori rapid, ca o idee care prinde aripi.

Dar mai presus de toate, Iașiul este un oraș al sufletului. Aici, fiecare apus peste Copou poartă o promisiune de speranță, iar fiecare clopot al Mitropoliei răsună ca o chemare la introspecție. Este un loc care te învață să privești în trecut fără melancolie și spre viitor cu încredere. În Iași, timpul nu tace — el vorbește prin oameni, prin clădiri, prin aerul încărcat de poezie.

De aceea, Iașiul nu este doar o capitală a Moldovei, ci o capitală a spiritului românesc. Este orașul unde timpul prinde glas și ne amintește, clipă de clipă, cine suntem și cât de frumos poate fi drumul dintre istorie și prezent.

Bibliografie:

- 1) Arhivele Naționale Iași – documente despre epidemia de ciumă (1831) și explozia Arsenalului (1944)
- 2) „Iașul – Capitala culturii românești” (Editura Junimea, 2009)
- 3) „Oameni și locuri din Iașul vechi” – C. Baci, 1987
- 4) Muzeul Unirii din Iași – expoziția permanentă „Elena Cuza și epoca reformelor”

IAȘIUL MEU DRAG
Baciu Florentina

Eu locuiesc în Iași, orașul cu tei,
Cu străzi ce păstrează pași de idei,
Cu clădiri vechi, dar pline de viață,
Și oameni grăbiți în fiecare dimineață.

În Copou miroase a vară și dor,
E liniște blândă, e cerul ușor,
Acolo parcă timpul se-oprește,
Iar sufletul meu se odihnește.

Pe lângă Palat, când trec seara,
Lumina se joacă pe fațadă ca marea,
Și simt că orașul, sub cerul senin,
E parte din mine, și eu din el, puțin.

Iașiul e casa mea, cu bucurii și ploi,
Cu toamne lungi și vise noi,
Un loc ce respiră povești și culoare,
Și-n fiecare zi — un strop de soare.

Poezii

lașul meu

lașul meu e o lumină,
Un oraș plin de culoare,
Unde orice clipă-nclină
Sufletul spre sărbătoare.

Stă Ștefan cu fruntea-naltă
La palatul lui domnesc,
Parcă spune: „Țara toată
Știe bine ce iubesc.”

Sfânta noastră Parascheva
Ne veghează zi de zi,
Ne întărește în ispită,
Ne ajută a pași.

Și, plimbându-mă pe stradă
Ca printr-un tărâm senin,
Inima mea vrea să vadă
lașul — loc unde mereu revin.

Anii de liceu

În fiecare dimineată, liceul mă așteaptă lin,
Cu pași grăbiți pe holuri și râsete-n suspin.
Aici se-adună vise, aici cresc fără teamă,
Și parcă timpul zboară, oricât l-aș ține-n ramă.

La ore, stăm cu toții și-nvățăm câte-un pic,
Profesorii ne-ndeamnă să nu renunțăm deloc.
Uneori mai greșim, alteori strălucim,
Dar fiecare clipă ne-arată că noi... venim.

La pauze, glasuri multe se-adună ca un cor,
Povești despre teme, planuri, emoții și-un dor...
Prietenii se leagă sincer, chiar fără vreun motiv,
Că-n anii ăștia tineri totul pare mai viu.

Și-n drum spre casă simt cum zilele se strâng,
Cum anii de liceu în suflet îmi curg.
Dar știu că peste vreme, cu drag o să privesc
La tot ce-am fost odată și-abia atunci zâmbesc.

Adolescența

Adolescența-i vremea în care totul crește lin,
Și-un gând mărunț devine un drum întreg, senin.
Ne schimbă-n fiecare clipă, ne-arată ce putem,
Și-nvățăm, pas cu pas, „eu” și „vreau” și „chem”.

E plină de-ntrebări multe, de teamă și curaj,
De visuri ce ne urcă de suntem în picaj.
Un „da” spus prea grăbit, un „nu” ținut în piept,
Și-atâtea alegeri mici ce par un mare drept.

Prietenii devin punți pe care treci ușor,
Că uneori te ridică, dacă tristețile dor.
Dar râsul lor te prinde și parcă-ți dă putere
Să treci peste furtuni, să uiți de durere.

Și-n tot acest haos dulce, cu bine și cu greu,
Simți cum te crești pe tine și cum devii EU.
Și poate peste vreme, privind înspre trecut,
O să-ți zâmbești singur: „Frumos drum am avut!”

Poezii

Înălțimea zveltă, părul cafeniu,
Ochi căprui ș-un farmec viu.
Un zâmbet cald, o inimă de foc,
Un suflet nobil – și mereu mă-ntorc.

Cu pași mărunți, visează-n zbor,
Un viitor plin, fără de nor.
Cu pași siguri, el merge mai
departe,
Un desen măreț, o stare aparte.

Să-i fie viața o poezie infinită,
Cu iubire, în inimă găzduită,
Cu gânduri bune și mereu asumat -
Așa arată un om adevărat.

Când afară e înnorat
Și cerul plânge
cu lacrimi mari și dese
Soarele se ascunde după nori
Umpluți cu țipete și durere.

Ca un copil timid
Mă plimb prin ploaia grea și udă,
Și-ncerc să uit tristețea, țipetele grele.
Stau și plâng în ploaie
Și urlu de durere,

Căci toți aveți dreptate:
Nu putem uita
Ce am lăsat în spate.

Andrei Ștefan Oprea, XI C

Aripile speranței Povestea lui Păpădie

Într-o dimineată ca oricare alta, pe pervazul scorojit al unei clădiri vechi din inima orașului, se trezea la viață Păpădie, un porumbel cu penele de un alb-cenușiu șters, dar cu o sclipire inteligentă în ochii săi de culoarea rubinului. Nu era cel mai impunător porumbel; era micuț, iute și mereu pe fugă, un supraviețuitor al junglei urbane. Păpădie își luase numele de la singurul loc care părea să-l fi hrănit mereu în primele sale zile de zbor: o mică grădină neglijată, plină de flori galbene pe care le confunda, în naivitatea sa, cu delicii cerești.

Zgomotul orașului era muzica sa de fundal: claxoane asurzitoare, șoapte de motoare, ecouri ale pașilor grăbiți.

Astăzi, însă, un sunet nou, straniu, îi stârnea curiozitatea. Nu era un sunet de pericol, ci mai degrabă o melodie tristă, ce se ridica dintr-un apartament de la etajul al doilea. Păpădie, obișnuit cu grămăjoarele de firimituri aruncate în grabă, a simțit o atracție neobișnuită. S-a desprins de pervaz și a plutit spre fereastra întredeschisă.

Pe un scaun vechi, cu spătarul rupt, sedea o fetiță. Avea vreo opt ani și purta o rochie înflorată, deși afară era deja frig. Fața ei, încadrată de două cozi blonde, era palidă, iar în brațe strângea o carte veche, cu coperte ponosite, dar pe care nu o citea. O chema Ana.

Fata nu era tristă, ci doar... singură. Ea fluiera melodia, o partitură pe care i-o cânta bunica ei, care nu mai era. Era un cântec despre dor și despre cer.

Păpădie a aterizat cu o mică bătaie din aripi pe pervazul interior, chiar lângă ghiveciul cu busuioc uscat. Ana nu s-a speriat. Dimpotrivă, o lumină i-a aprins ochii.

„Bună, Păpădie,” a șoptit ea, deși nu știa cum îl cheamă. A întins o mână mică, cu degete subțiri. În loc să fugă, așa cum ar fi făcut din instinct altă dată, Păpădie a stat nemișcat. Fetița a scos din buzunarul rochiei ei o singură, minusculă, neagră sămânță de floarea-soarelui. „E tot ce am. Vrei?”

A fost începutul unei prietenii neobișnuite. Păpădie a început să viziteze fereastra Anei în fiecare dimineată, înaintea ca agitația orașului să atingă apogeul. El venea pentru sămânță, dar rămânea pentru cântec. Ana, în schimb, găsise în Păpădie nu doar un ascultător, ci o legătură cu lumea de afară. Ea nu putea ieși din casă. Era bolnavă, iar fericirea ei se măsura în razele de soare care se reflectau în penele porumbelului.

Zilele s-au transformat în săptămâni. Porumbelul nu mai era doar un vizitator ocazional. El devenise de neînlocuit în viața Anei. Când Păpădie întârzia, Ana își spunea că e prins cu treburi importante, că zboară peste râuri și munți. Fantezia o ajuta să treacă peste orele lungi de izola-

Andrei Ștefan Oprea, XI C

Aripile speranței Povestea lui Păpădie

re. Ea îl privea cum zboară, învățând din fiecare mișcare a lui o lecție despre libertate.

Vremea s-a schimbat. Cerul, odată limpede, a devenit de plumb, anunțând o iarnă aspră. Într-o după-amiază deosebit de friguroasă, Păpădie a venit, dar nu a aterizat pe pervazul interior. A stat afară, pe jgheabul de tablă, cu aripile strânse. Ana l-a privit cu o expresie de îngrijorare. Era o zi rea. Medicul fusese de dimineață, iar febra ei nu scăzuse. Fluieratul ei a fost abia o șoaptă.

„Îmi pare rău, Păpădie,” a șoptit ea, cu ochii umezi. „Nu mai am nicio sămânță. Niciuna.”

Porumbelul s-a uitat la ea, apoi la orașul sumbru. Nu era flămând de o sămânță; el simțea, într-un fel pe care nu-l putea explica, durerea fetei. Ana plângea în tăcere. Lacrimile ei erau niște mici oglinzi care reflectau norii.

Atunci, Păpădie a luat o decizie. Nu putea aduce sămânța, dar putea aduce altceva: o bucățică din cer, o frântură de speranță. El s-a ridicat de pe jgheab, a bătut din aripi puternic și a zburat direct în sus, sfidând curentul rece. A zburat mai sus decât zburase vreodată. Clădirile au devenit niște cuburi mici, sunetele orașului s-au estompat într-un fâșâit blând. Vântul tăia ca un cuțit, dar Păpădie insista. S-a ridicat deasupra norilor groși, negri, și acolo, într-o clipă

magică, a văzut-o: LUMINA. Soarele strălucea cu o putere orbitoare, într-un cer de un albastru crud, deasupra aceluși tavan de nori. Era un secret pe care Păpădie voia să i-l împărtășească Anei.

A coborât în viteză, zburând cu o îndrăzneală pe care nu și-o cunoștea. A aterizat pe pervaz, gâfâind, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Fața sa era transformată. Penele i se zburlicaser, dar în ochii lui ardea *lumina* pe care o văzuse.

Ana l-a privit. Nu mai era un porumbel obișnuit. Era mesagerul. Ea și-a șters lacrimile și a întins mâna. Păpădie s-a apropiat de degetele ei, apoi a început să gângurească, un sunet nou, diferit de cel al chemării la masă. Era o poveste în sunete: despre înălțimi, despre căldură, despre promisiunea soarelui dincolo de norii negri.

Fetița a înțeles. A zâmbit. Era un zâmbet fragil, dar autentic. Ea a știut că, oricât de întunecată ar fi fost ziua, undeva, deasupra, exista un cer albastru.

„Îți mulțumesc, Păpădie,” i-a spus ea, cu vocea mai clară. „Mi-ai adus soarele.”

Și în acea iarnă rece, Păpădie, porumbelul cel mic și șters, nu a adus doar firimituri, ci a purtat, pe aripile sale obosite, o povară mult mai grea și mai prețioasă: Speranța. Prietenia lor a devenit o lumină, o dovadă că până și cel mai comun animal poate fi, prin iubire, cel mai neobișnuit vindecător.

Opinii

Adolescența

Este un capitol important din viața unui om, de aceea reprezintă o constantă preocupare dintotdeauna.

Dacă greșești, ți-e frica să mai încerci, renunți și te convingi singur că nu poți. Nu știi dacă vrei ceva de lungă durată, sau doar pierzi vremea.

Adolescența este specială fiindcă, deși ți-e frică de ceva nou, până la urmă tot ai curaj. Sperai să treci peste toate obstacolele fără sens și totuși ți-e frică. Că azi e frig, Că mâine-i bine - nici tu nu știi ce mai vrei.

Ești conștient că toate au un început și un sfârșit. Dar îți provoci întrebări doar pentru că încă nu te cunoști.

Spune-mi, tu oare ce vrei de la viața asta, tinere nehotărât?

Dragă Adolescență

Tare dragă îmi ești tu mie, plină de surprize și de lucruri la care nu m-aș fi așteptat vreodată de la viață.

Nu sunt decât o adolescentă complicată, ce nu-și știe sensul vieții; îmi place să experimentez lucruri și oameni noi, care îmi lasă o urmă în minte ce, poate, mă afectează mai mult sau mai puțin.

Când eram mică, mereu credeam că e așa de cool să fii adolescent! În fapt, e muult mai complicat decât îmi imaginam.

Dilema unei Adolescente

Poate că nu am știut la timp anumite lucruri, așa că am improvizat; uneori a ieșit bine, iar alteori nici nu puteam privi situația.

Atunci când fac câte ceva, mereu sunt semne în jurul meu cu ce „e bine” și ce „nu e bine” în acel moment.

Uneori mi se pare că toate mi se întâmplă doar mie, sau că din vina mea se întâmplă toate, dar apoi mi-am dat seama că eu decid dacă vreau să-mi pese sau nu de situația aceea.

Ce e ciudat e că credeam că sunt o persoană care știe ce vrea, știe ce e bine și ce e rău, dar de fapt nu sunt decât o Adolescentă, cu întrebări și cu nedumeriri ca oricare alta.

Să învăț să pierd (sau să te pierd) e dureros, e groaznic, pare că e sfârșitul lumii, pare că nu sunt bună de nimic. Dar poate nu a meritat efortul, poate că nu m-ai meritat.

Și mai știu că acum, pe moment, pleci, dar cândva, sau cumva, îți vei da seama că așa e cel mai bine și că pur și simplu totul va fi bine. Nu trebuie să aibă sens sau explicație plecarea ta. Dar când te vei întoarce, sper să ai un motiv bun, care să mă facă să te cred, sau să te pierd. Și atunci nu te voi mai vedea niciodată.

Ireproșabil Adolescentin

Nu sunt eu în măsură să-ți spun ce e bine și ce nu. Dar nu uita că fiecare lucru pe care îl faci este răspunsul acțiunilor tale de zi cu zi, din viața ta de adolescent.

„Critici” sunt peste tot în jurul tău: în casă, în clasă, pe stradă, în mall, în club, chiar și la biserică. În general, oamenii! Locurile, animalele, natura nu au cum să te critice.

Încearcă să nu mai pui totul la suflet, pentru că toate sunt trecătoare, pentru că așa e viața. Trebuie să fim puternici!

Opinii Tot răul spre bine!

Mutarea de la un liceu la altul a fost cea mai grea și cea mai importantă decizie din viața mea. Venită din Republica Moldova, m-am trezit singură, într-o altă țară — România, în orașul Iași. Totul era nou: școala, oamenii, viața la cămin. Încercam să mă adaptez, dar uneori simțeam că totul mă depășește.

Primul liceu la care am învățat era unul de pe Copou. N-am putut să mă adaptez... profesorii erau buni, dar cu pretenții înalte. La început colegii erau prietenoși, dar după ceva timp s-au împărțit pe grupuri, iar eu am rămas singură. Eram timidă și nu reușeam să mă apropiu de ei, iar ei nu s-au apropiat de mine.

Anul trecut, singurele mele prietene erau colegele de cameră din cămin. Ajutorul primit de la doamna profesoară de matematică de la Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași, a fost ca o gură de aer proaspăt. M-a susținut, mi-a șters lacrimile din ochi și mi-a readus zâmbetul pe buze. Nu a fost dată să nu râd cu ea, iar ajutorul ei la matematică m-a făcut să mă simt mai încrezătoare și sprijinită.

Decizia de a mă transfera nu a venit ușor, dar a venit la momentul potrivit. Așa am ajuns la Colegiul Tehnologic de Transporturi și de Construcții din Iași. Încă din prima zi am simțit o mare diferență. Clasa este unită, colegii sunt prietenoși și primitori, iar atmosfera este caldă. Profesorii explică pe înțeles, au răbdare și sunt mereu gata să ne ajute. Diriginta mea este extraordinară, apropiată de elevi și atentă la nevoile noastre.

Un mare avantaj este că liceul, căminul și cantina se află în aceeași curte. După programul școlar, am timp pentru mine, pentru teme și pentru liniște. Anul trecut nu am avut parte de așa ceva! Colega de bancă este și ea din Republica Moldova, ne înțelegem foarte bine, temele le rezolvăm împreună.

De multe ori am avut gândul de a renunța, dar am ales să continui, să lupt și să nu-mi dezamăgesc părinții. Am mers mai departe pentru viitorul meu și, până la urmă, chiar mă bucur că am trecut peste acea perioadă! Nu regret nimic din ce a fost.

Totul ceea ce se întâmplă se întâmplă spre bine!

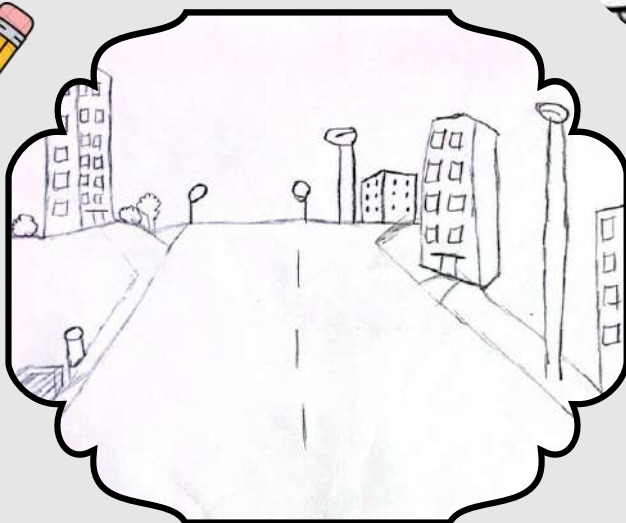
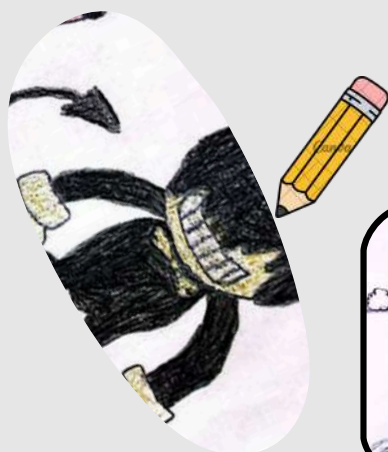
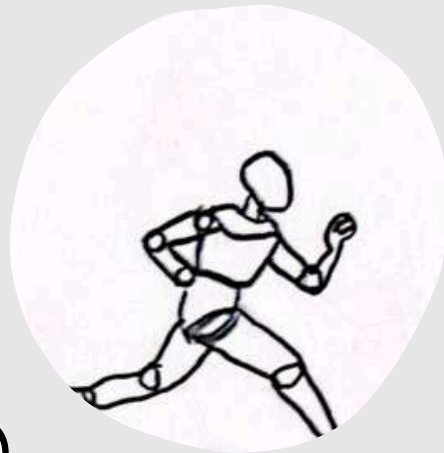
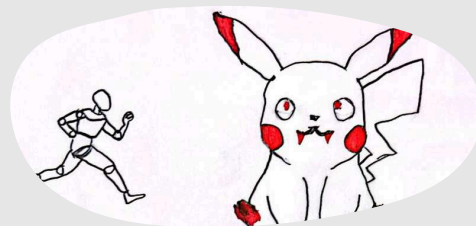

Răzvan Cozma, IX Ap

Desene

Pasiunea mea e simplă, dar mare: iubesc să desenez.
Când iau creionul în mână, lumea din jur dispare.
Pe foaie apar case, oameni, păsări și flori.
Fiecare linie e o emoție, fiecare culoare – o bucurie.
Uneori desenez și oameni dragi: mama, tata, prietenii.
Alteori desenez cerul, plin de nori moi și lumini blânde.
Când termin un desen, mă simt ca și cum aș fi spus
o poveste fără cuvinte.

Asta e pasiunea mea: să dau viață culorilor și să las inima
să vorbească în tăcere.

Daniel Aftemi, X A

Skinoakerul

Era o seară de vineri, din aia leneșă, în care ploaia lovea geamul, iar orașul părea mort.

În camera de la etaj, două monitoare luminau pereții într-un albastru rece. Max stătea cu ochii lipiți de laptop, cu o cască atârnată într-o ureche și mâna pe mouse. Lângă el, Booth trăgea scaunul spre calculatorul mai vechi, mestecând dintr-un șnițel ca și cum viața lui depindea de el.

– Bă, Max, ți-am zis că ți-am făcut o fermă de vaci automate! – se lăudă Booth, apăsând tastele cu degete unse.

– Da, bravo, Booth, dar poate-ți faci și o fermă de șervețele, că miroase aici a cantină – zise Max râzând.

– Măcar eu mănânc, tu iar joci pe stomacul gol, ca un pro-player falit.

Pufi, câinele lui Max, se ridică de sub birou și se așază în fața lor. Blana lui gri-albă era udă, iar ochii negri sclipeau ciudat în lumina monitorului. Max zâmbi automat.

– Ia uite-l pe Pufi, vine și el la gaming! Vrei să-ți fac un cont, frate?

Câinele nu mișca. Nu dădea din coadă, nu scotea niciun sunet. Doar se uita... lung.

Booth ridică o sprânceană.

– Băă... de ce se uită așa la noi? Parcă vrea să ne vândă un abonament la Netflix.

– Nu știu, frate, poate vrea afară.

– Da, sigur, vrea afară la ora 11 noaptea, pe ploaie. Poate are meeting cu alți câini misterioși.

Max râse, dar râsul îi muri repede. Câinele tot nu se mișca.

– Hai, Pufi, stai jos! – zise el, făcând semn cu mâna.

Nimic.

– Stai jos, bă!

Nimic.

Booth izbucni în râs.

– Poate te ignoră, ca fetele de pe Insta... Trebuie să fie prost, musai!

Cei doi băieți se întoarseră la joc și mai jucară vreo 20 de minute Minecraft, dar Max nu se putea concentra, și, deși creierul îi mergea la viteză maximă, nu găsea un răspuns care simțea că-i stă chiar în față. Brusc, Max se ridică de la laptop, cu ochii mari. Booth rămase cu bucata de șnițel atârnată între dinți.

– Frate... ce faci?

– Vino cu mine – îi zise Max scurt, trăgându-l de mână.

– Unde mergem?

– Sus. Am ceva să-ți arăt.

Booth își trase tricoul și oftă.

– Dacă e iar o glumă cu păianjeni pe perne, te bat cu cablul de la tastatură.

– Nu e glumă, frate. E vorba de Pufi.

Câinele îi urmărea tăcut, cu pași lenți. Când au ajuns la etaj, pe holul slab luminat, Max se opri în fața camerei mamei lui — locul ăla unde de obicei nu intrau niciodată, pentru că, sincer, acolo mirosea a parfum și pedepse.

– Bă, de ce stăm aici? – întreabă Booth.

– Pentru că e lumină mai bună. Tre' să-l văd clar.

Câinele stătea în fața lor, fix pe podeaua lucioasă. Ochii lui sclipeau galben. Booth făcu un pas în spate.

– Zici că e baterie de lanternă în el.

Max ridică un deget.

– Pufi, culcat!

Câinele se aplecă încet, se întinse... și se culcă.

Booth zâmbi.

– Vezi, frate? Ascultă! Poate a trecut faza de adolescență canină.

– Taci puțin, vreau să văd ceva... – spuse Max.

Daniel Aftemi, X A

Skinoakerul

Max se apropie cu atenție.

– Rostogol!

Câinele s-a rostogolit perfect. Booth începu să râdă:

– Frateee, ce vrei, e talent! Dacă-l pui la „Românii au talent”, ne luăm vilă!

– Nu, nu înțelegi... – zise Max în șoaptă. – Pufi nu știa să se rostogolească. Mi-a luat un an să-l învăț să nu-și mai facă nevoile în casă!

Booth tăcu brusc. Câinele se ridică iar, tremurând ușor, și-și fixă ochii pe Max.

– Latră! – zise Max, de data asta cu o voce tremurată.

Pufi deschise gura, dar ceea ce ieși... nu era un lătrat. Era un sunet adânc, distorsionat, un fel de „hrraaaghh...” care făcu becul de pe tavan să pâlpâie.

Booth scăpă șnițelul.

– Wath the fuck...

Max făcu un pas în spate.

– Ți-am zis eu! E un skinwalker!

Câinele se ridică pe două picioare, blana i se strângea ca pielea udă, iar gura i se lungea într-un zâmbet nenatural. Max îi trase un șut în piept — dar când a făcut-o, simți că a lovit ceva tare, ca o piatră. Creatura scoase un sunet hârâit, se dezechilibră, iar Max îl împinse pe Booth pe ușa care dădea în camera mamei lui, trântind-o după ei.

– BUM!

– BUM!

Dincolo de ușă, se auzeau zgomote ciudate. Un fel de tropăit amestecat cu un râs subțire... ca o imitație de om.

Booth îl privi pe Max.

– Dacă ieșim vii din asta...

– Da?

– Jur că nu mai vin la tine să joc Minecraft.

Max râse nervos.

– Dacă ieșim vii, nici eu nu mai joc... fără lumina aprinsă.

Tăcerea din cameră apăsă ca o pernă udă. Dincolo de ușă, pașii și imitațiile acelea subțiri continuau — ca un metronom bizar. Booth și Max stăteau cu ochii larg deschiși, respirațiile lor mici făcând aburi în lumina palidă.

– Trebuie să știm cu ce avem de-a face, – murmură Max. – Nu pot doar să țină de la tastatură la baricadă.

– Și eu credeam că drumul ăsta duce la un boss final în Minecraft, nu la o entitate cu gust pentru casele playerilor, – oftează Booth.

Booth, într-un gest pe jumătate nervos, pe jumătate disperat, scoase telefonul și începu să caute — nu Google ca un adult, ci un search rapid pe forumuri obscure, grupuri de mituri urbane și un anunț de vânzare-cumpărare unde cineva „schimba o carte rară despre formele animale” pe PDF-uri cu ritualuri.

– Uite, – zise el. – Cineva schimbă o ediție veche pe internet. Scrie că e o carte de etnografie, dar are capitol despre skinwalkeri — cu observații despre comportament și puncte slabe. Dacă punem mâna pe chestia aia poate aflăm ceva util.

Max se uită la telefonul lui Booth cu ochii goi, dar curioși.

– Schimbi ce carte, bă?

– Am vândut ieri un ghid de supraviețuire pe OLX, frate. Tipul mi-a dat link la un grup privat unde-și încarcă PDF-ul. Asta e viața modernă: schimbi cărți, primești conținut demonologic.

În acel grup, printre comentarii cu emoji-uri ciudate, apăru o descriere scurtă, dar

Daniel Aftemi, X A

Skinoakerul

concentrată — un soi de „fișă tehnică” pentru creatură, scrisă de cineva care pretindea că a studiat legendele amerindiene, adaptate la folclorul urban:

Denumire comună: skinwalker (denumire popularizată; variază local).

Comportament: imită animale pentru a se apropia de oameni; preferă nopțile loioase/cețoase; inteligență crescută, tactică de observare prelungită.

Semne distinctive: ochi care „sclipesc” anormal, mișcări mecanice, capacitate de a imita sunete umane la nivel rudimentar (înțesare de frecvențe neobișnuite).

Slăbiciuni posibile (controversate): reacție puternică la materiale familiare (mirosuri, obiecte personale) — creaturile par deranjate de „ancore” puternice care le reamintesc forma pierdută; unele texte menționau lumina puternică, altele zgomote metalice ascuțite care destabilizează mișcarea lor.

Toate sursele erau fărâmițate și contradictorii, dar o idee rămânea: nu te apropii de el cu mâinile goale și fără un plan.

Max mușcă din buza inferioară.

– Deci, dacă are o reacție la chestii personale, poate dacă pun ceva cu mirosul casei în fața lui...

– Sau dacă găsim o lanternă cu lumina puternică, îl fraierim, – spuse Booth. – Sau îl speriem cu un playlist metal.

Pe când scormoniseră ideii, Max deschise mai multe sertare să vadă dacă găsește ceva ce le-ar fi putut fi de folos și, între hârtii și facturi, zări ceva metalic. Inima îi sări.

– Booth... uite! – șopti el. – E un... e un

pistol. Nu știu să fi avut mama asta!

Booth împietri. Poza lui, cu șnițelul în mână, părea pentru o clipă copilărească. Arma era acolo, rece, cu miezul de metal care oferea o certitudine — o unealtă, nu o soluție. Max o puse pe masă, cu degetul tremurând la distanță.

– Nu știu să trag, – zise el sincer.

– Eu nici atât, – spuse Booth. – Dar... poate că prezența ei o să-l țină la distanță. Sau măcar ne dă o șansă să păstrăm distanța, – adăugă cu jumătate de voce.

Dincolo de ușă, glasul — acel râset subțire — părea tot mai curios. Creatura își adaptase tacticile; nu mai tropăia doar, ci asculta.

Max privi în jur. Aveau două opțiuni evidente, ambele proaste: rămâneau în cameră până când ușa ceda sau încercau o rută mai puțin directă, mai riscantă, dar posibil eficientă — ieșit pe acoperiș, mers până la fereastra camerei lui Max și apoi din camera sa pe scări până în garaj, de unde puteau să plece cu mașina. Planul suna ca o nebunie, dar cum se spune, o situație disperată necesită o soluție disperată.

– Mergem pe acoperiș, – spuse Max. – Din camera mea e mai ușor de ajuns la scări și putem ajunge rapid la garaj. Dacă luăm mașina...

– Și dacă nu știm să conducem? – îl întrerupse Booth cu voce tremurândă.

– O să învățăm din mers, – oftează Max. – Sau... o să ne prefacem că știm.

După ce mai adăugară câteva chestii la ușa baricadată, în speranța că va face pe Pufi 2.0 să creadă că ei vor să stea acolo până ajunge mama lor acasă, Max smulse o pătură din dulap, o scutură și puse în geantă o lanternă și alte câteva chestii, în timp ce Booth aruncă în grabă o foarfecă, o pensetă

Daniel Aftemi, X A

Skinoakerul

și o pilă de unghii care le-ar fi putut servi de armă. Amândoi râseră nervos, încercând să-și păstreze calmul, râs care se strecura când frica bătea palma cu absurdul.

Max deschise fereastra și privi în întunericul nopții; fără să se mai gândească, se avântă pe acoperiș, având în spate pe Booth care încerca să nu alunece pe acoperișul umed. Odată ajunși în camera lui Max, încercară din răputeri să nu facă zgomot și să nu-i atragă atenția skinwalker-ului, care credea probabil că sunt tot în camera mamei.

Max merse fără zgomot până la ușă și o deschise încet, privi în lungul holului și văzu skinwalker-ul cum stă lângă ușa mamei și ascultă cu atenție orice zgomot ar răzbate din cameră.

Booth îl împinse ușor în coaste pentru a-i atrage atenția și îi șopti la ureche să nu mai piardă timpul.

Făcându-i un semn, Max porni ca din pușcă, cu Booth după el, care, mai stângaci, își înțepenea genunchii, făcând fețefete, ca un om care încearcă un parkour improvizat la 11 noaptea.

Dădu colțul rapid la bucătărie și se duse către ușa care dădea în garaj, o deschise rapid, îl lăsă și pe Booth să intre și o încuie, fix la timp pentru a auzi pașii mecanici și râsul sinistru care se apropia rapid.

– Max... deschide. Știi că sunt eu. – Era imitația vocii mamei, dar distorsionată, mecanică.

– Asta nu e tonul ei, – murmură Booth. – Mama ta e la bunici. Am văzut pozele.

Gândul acela îi spunea și lui Max că era adevărat — mama chiar nu era acasă.

Nu putea fi vorba de încredere în acea voce.

Înăuntru mirosea a ulei, a cauciuc și — pentru o clipă — a acasă. Mașina stătea acolo, rece: era o Dacie veche, cu semne de rugină și invitație la aventură. Max se duse țintă spre niște rafturi și luă de sus, din spatele unui ciocan, cheile mașinii.

– Asta e momentul în care regret că nu m-am jucat deloc jocuri video cu mașini, – oftează Booth.

– Dacă pornește, măcar o să știm că suntem liberi, – zise Max.

Booth urcă în spate, pe scaunul din dreapta; Max se așeză la volan, cu mâinile tremurânde. Închise ochii un moment, inspiră, apăsă contactul. Motorul tuși, halucinat de la atâta inactivitate, apoi porni cu un bâzâit slab. Amândoi zâmbiră. Era o victorie mică, dar în noaptea aia orice victorie conta.

– Unde plecăm? – întreabă Booth.

– La cea mai luminată șosea pe care o știu, – răspunse Max.

Dar în momentul în care schimbă viteza, din spatele ușii se auzi un foșnet scurt, aproape imperceptibil — și apoi o replică, aproape perfectă, a vocii mamei lui Max, dar mai aproape:

– Max... nu pleca. Deschide, sunt eu...

Booth se uită la Max și șopti:

– Dacă asta e vocea lu' maică-ta eu mă pensioneiez din viață.

Max nu răspunse. Și-a dat seama că fugitul nu era simplu: creatura învăța. Parcă imitase deja, până la perfecțiune, cum sună mama.

Max deschise garajul cu ajutorul telecomenzii, mașina ieși pe o bucată de asfalt ud, cu faruri pâlpâitoare, apăsând prea mult pe pedala de accelerație. Max mătură mai multe tufișuri decorative și un pitic de

Daniel Aftemi, X A

Skinoakerul

grădină, care avu trista soarta de a fi strivit.

Booth, care se tot uita cu lanterna pe geam, încercând să vadă dacă Pufi 2.0 și-a dat seama de tehnica lor de evadare, urlă:

– Uite-!!

Pufi 2.0 făcu un salt de cobră și ateriză pe capota mașinii. Max scoase un urlat și apăsă pedala de accelerație la maxim, făcând mașina să iasă cu 60 la oră de pe alea garajului, întorcând volanul în ultima secundă spre dreapta. Pufi 2.0 încerca să-și mențină echilibrul pe capota mașinii, dar Max începu să învârtă nebunește de volan, stânga și dreapta, până îl văzu pe Pufi zburând de pe capotă, apoi apăsă din nou pedala de accelerație până în podea, încercând să mențină un traseu cât de cât drept.

Merseră mai bine de doi kilometri, când un copac trăsnet de fulger căzu peste drum, blocând strada.

– Ai grijă! – urlă Booth, dar prea târziu.

Max pierdu controlul mașinii, care o luă nebunește spre marginea drumului, intră violent într-un tufiș, trecu prin el și se izbi de un copăcel, pe care-l doborî. Mașina mai merse câțiva metri și se opri.

– Auuu... frateee... – gemu Booth, încercând să-și ridice capul.

– Aș... ăă... ăă mușcht... aș limbă!

– Ce? – zise Max, clătînându-se.

– Aă mușcht limbăăăă! Aș vrrbesc cu găurrră!

Max izbucni într-un râs semi-isteric.

– Bă, zici că ești vrun goblin ce abia învață română.

Booth îl privi încruntat, cu buza umflată și saliva șiroind ușor.

– Nă mrrăde, mrră! Nă-i de rrâs!

Airbagul încă scotea fum, iar Max, încă amețit, deschise portiera și dădu afară un nor de aer cald. Ploaia îi lovea fața. Părea rece, tăioasă, dar mai reală decât orice altceva.

– Ok... ok... n-am murit, – zise Max, trăgând aer adânc.

– Dar am pierdut trei dnti și dignitate! – mormăi Booth.

– Da' ai limbă nouă, full DLC!

Booth dădu din cap, oftând:

– Nă mrrăd, mrră...

Motorul scotea un zgomot suspect, ca o râgâială metalică. Max încercă să bage în marșarier — mașina se smuci, dădu înapoi vreo doi metri, apoi se auzi un „CLOANC!” și motorul muri definitiv.

– Perfect. Super. Nema benzină, nema viață, nema viitor, – zise Max, aruncând o privire disperată volanului.

Booth, cu limba umflată, încercă să zică:

– Mașna ș-a sinuchis.

Max ridică sprânceana.

– Ce?

– A... s-a sinuhis!

– Vrei să zici s-a sinucis?

– Daa, aiaa am zșisss!

Amândoi izbucniră în râs, un râs de nebuni obosiți, cu lacrimi și nervi amestecați.

Apoi tăcere.

Prin parbriz, se vedea doar ploaia și... o margine de pădure. Umbre lungi, copaci bătuți de vânt, frunze care se mișcau ciudat. Un fulger luminează scena o clipă. Pe marginea drumului, ceva stătea.

Max îngheță. Booth își ținu respirația. O siluetă mică, albă, pe patru picioare... dar care, după o clipă, se ridică încet în două.

– Frate... – zise Max în șoaptă.

– ăă... Pufi 2.0? – mormăi Booth, încercând

Daniel Aftemi, X A

Skinoakerul

să pronunțe fără să-și mai frece limba.

– Nu... e ăla...

Creatura îi privea, din ploaie, cu aceiași ochi galbeni, sclipind sub lumină. Își înclină capul într-o parte, ca și cum ar analiza mașina.

Apoi, din întuneric, se auzi vocea mamei lui Max:

– Max... te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut, puiule...

Booth tresări și aproape își înghiți limba.

– Mă... măăă... mrrică-taaa!

– Nu, nu e ea, frate! Nu e ea!

Max apucă pistolul din bord, cu mâinile tremurând. Nu-l îndreptă, dar îl ținu pregătit. Booth deschise portiera ușor și spuse, bâlbâindu-se:

– Trăăbă să... să mergem! Nă stăm aič!

Mașina murise complet. Aerul era greu, ca și cum ploaia și întunericul s-ar fi strâns în jurul lor. Creatura făcu un pas spre ei. Un pas lent, dar sigur.

– BOOTH! FUGIM! – strigă Max.

Ieșiră din mașină, trecură prin câțiva boscheți și ajunseră la marginea drumului. Ploaia le bătea fețele, iar crengile din marginea pădurii le loveau umerii. Booth alunecă o dată, aproape căzând într-un șanț, dar Max îl prinse.

– Ține-te! Ține-te de mine!

– Nă pot... nă stiu limbă... nici picioarree!

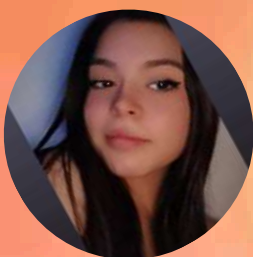
În spate, printre rafalele de ploaie, se auzea râsul ăla... subțire, spart, uman doar pe jumătate.

Max și Booth se opriră pe un mic dâmb, la marginea pădurii. Mașina, în spate, părea doar o siluetă neagră. În întuneric, printre fulgere, silueta creaturii se apropia încet, dublându-și mișcările cu fiecare clipă — ca și cum ar fi învățat să meargă exact ca ei.

Max strânse pistolul în mână. Booth înghiți în sec, apoi spuse, șoptit, printre buze tumefiate:

– O să mor mâncat ca un șnițel...

Mă întorc la noi

Larisa Vînă, XII B

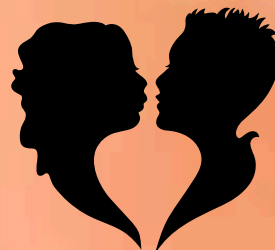
Măine mă întorc acolo
Unde nu mă doare,
În locul în care totul a-nceput,
Unde am simțit că am valoare,
Când totul îmi părea pierdut.

Mă întorc unde domnea iubirea,
Și-n ochii noștri doar lumini,
Unde-au vrut sorții regăsirea
Când ne credeam doar doi străini.

Revin la prima întâlnire,
Să pot să mai privesc din nou,
Cum a ta mână în neștire
Alunecă prin părul meu.

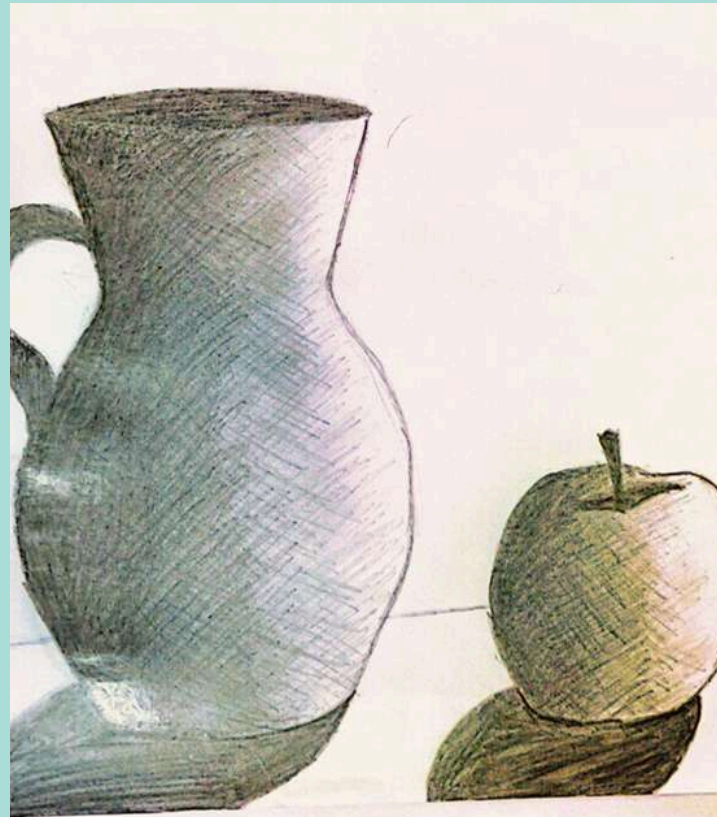
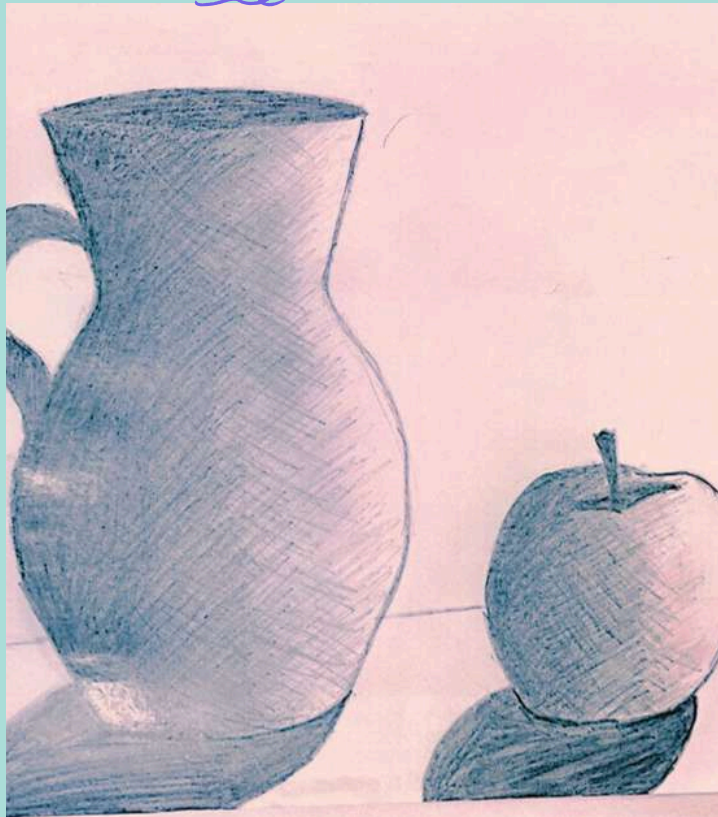
Revin la primul sărut,
Noi doi și-un cer înstelat,
Chemarea fierbinte a inimii,
Ce prin atingeri te-a chemat.

Curând am să ajung la tine,
Și-am să încerc să nu mai plec.
Tu doar apropie-te de mine —
Iubirea mea, al meu Întreg.

Daria Căpitanu, XII A

Desene

În pas, cu trecerea anilor...

Ne (re)cheamă clopoțelul

Chiar dacă anii vor troieni peste noi, nu ne vom putea desprinde de tot de școala în care am crescut și ne-am format, în care, de fapt, am descoperit începutul de lume. Vă propunem ca, începând din acest număr, să includem o nouă secțiune, dedicată elevilor care au studiat la liceul nostru.

Proiectul a fost primit cu entuziasm de foștii elevi. Și cu bucuria că legăturile create pe băncile liceului au rămas la fel de strânse. Continuitatea și evoluția în creație, preocupările și gândurile lor le veți urmări în paginile revistei.

Pentru acest număr, au răspuns propunerii noastre Georgiana Andrian și Ștefan Cojocaru.

Georgiana Andrian fostă elevă a liceului, studentă

LiTeraTeCa artiștilor

Gânduri

Mă numesc Andrian Georgiana Claudia, fosta elevă a Liceului Tehnologic de Transporturi și de Construcții, promoția 2025. Pentru unii sunt „Georgiana”, pentru alții „fata cu zâmbetul cald”, iar pentru mulți – acel copil pe care l-ați văzut crescând, schimbându-se și luptându-se cu viața, dar întotdeauna cu ambiție, bun-simț și respect.

Astăzi vreau să împărtășesc cu voi povestea mea de început: începutul vieții de student, începutul maturizării adevărate, începutul unei etape în care înveți să te bazezi pe tine, să te organizezi, să devii adult... chiar dacă în interior rămâi tot copilul care a intrat timid în clasa a 9-a.

În prezent sunt studentă la Facultatea de Inginerie Electrică, Energetică și Informatică Aplicată, în domeniul Inginerie Energetică. Cei care mă cunosc poate se întreabă:

„Dar nu trebuia să mergi la Geografie?”

Așa am crezut mult timp... până când m-am uitat cu adevărat în jur și am realizat cât de multe provocări are sistemul educațional și cât de important este să ai mai multe oportunități în viață. Am ales un drum care îmi oferă două șanse: pot deveni inginer, dar pot lucra și în învățământ dacă voi simți asta. Și cred că uneori, curajul nu înseamnă să mergi acolo unde ai visat inițial, ci să alegi ce îți poate asigura un viitor stabil.

Viața de student...

Este complet diferită de tot ce am trăit până acum. Nu mai există „clasa ta”, banca ta, colegii tăi de fiecare zi. Ai săli diferite, profesori diferiți, colegi care se schimbă de la un curs la altul. Uneori ai curs de la 10 la 12, apoi ai 4 ore goale în care nu știi ce să faci... și seara laborator de la 16 la 18, care îți rupe ziua în două.

Și mai este ceva: săptămânile pare și impare – un labirint pe care la început nu îl înțelegeai deloc. Într-o săptămână ai o materie, în cealaltă nu. E greu, recunosc.

Materiile sunt complicate, se bazează mult pe matematică și fizică. Te întrebi uneori dacă e pentru tine, dacă ai făcut alegerea corectă... dar apoi îți amintești că nimic valoros nu se obține ușor.

Dar oricât de matură ar trebui să fiu acum, oricât de independentă mă forțează viața să devin, sufletul meu se întoarce mereu înapoi, la liceu.

Dacă m-ar întreba cineva dacă m-aș întoarce pentru un an... aș spune „DA”, fără să clilesc. Nu pentru că viața de adult e grea, ci pentru că la liceu am trăit unele dintre cele mai frumoase clipe ale adolescenței mele.

Îmi amintesc cu o emoție care mă strânge în piept de orele de matematică cu doamna Laura Crețu, când în secunda în care spunea „azi avem test”, inima mea începea să bată de parcă voia să iasă din piept. Totuși, în spatele emoției era un profesor blând, corect, un om care știa să ne încurajeze.

Îmi amintesc de orele de română cu doamna Alma Bruma, care ne introducea în lumea literaturii prin filme și interpretări, făcând materia să prindă viață.

De doamna Gavrilăș Roxana, profesoara de franceză care avea o căldură aparte în voce și care ne vorbea ca unor oameni mari, nu ca unor elevi.

De doamna Baranai Anca, profesoara de engleză, care nu doar ne învăța limba, ci ne învăța să avem încredere în noi, să punem întrebări, să ne implicăm.

Doamna Lungu Mihaela, profesoara de fizică, a fost un dar pentru mine. M-a cucerit încă din clasa a 9-a prin felul ei de a explica și prin energia pe care o transmitea la fiecare oră. Datorită dumneaei am descoperit că fizica nu e doar un „coșmar” pentru elevi, ci poate deveni o pasiune.

Georgiana Andrian
fostă elevă a liceului, studentă

Gânduri

Domnul Coaja Costel, profesorul de istorie, venea mereu cu o liniște și o eleganță care făceau ca ora să treacă prea repede. Îmi plăcea modul în care folosea televizorul ca să ne capteze atenția, făcând istoria să pară vie și aproape de noi.

La orele de sport cu domnul Ciocoiu Vasile, recunosc, nu prea veneam în echipament. Stilul meu clasic nu se potrivea cu treningul, așa că îmi asumam cu zâmbetul pe buze. Dumnealui mă atenționa... dar eu, tot cum voiam. În cele din urmă, m-a lăsat în pace – probabil și-a dat seama că nu are cu cine negocia în privința asta.

Doamna Ursache Gabriela, profesoara de geografie, este pentru mine un model de bunătate. Lecțiile ei se simt și acum ca un loc sigur, unde învățarea era naturală și plăcută. Iar domnul Țârcă Laurențiu, cu care am colaborat pentru un interviu, mi-a oferit una dintre cele mai speciale experiențe – primul interviu din viața mea, o amintire care nu se uită.

Iar acum vine partea cea mai grea pentru mine... pentru că aici emoțiile mă copleșesc cu adevărat.

Doamna dirigintă Iftode Lăcrămioara nu a fost doar un profesor. A fost sprijin, a fost siguranță, a fost alinare. A fost genul de om care îți spune „ești bine, se rezolvă”, și chiar se rezolva. A fost omul la care puteam să merg cu orice și nu m-am simțit niciodată judecată. Pentru mine, a fost ca o mamă. Și mereu îi voi rămâne recunoscătoare pentru tot.

Nu pot să nu o menționez și pe doamna bibliotecară Claudia, omul în care am găsit o prietenă. O persoană cu care am colaborat minunat, mai ales la revista liceului, dar și cineva cu care puteam vorbi sincer, fără mască, fără teamă.

Astăzi, dacă sunt omul care sunt, este și datorită dvs. - fiecărui profesor, fiecărui coleg, fiecărei persoane care m-a ajutat, m-a sfătuit sau pur și simplu m-a ascultat. Ați pus câte o cărămidă la ceea ce construiesc eu acum. Ați lăsat în mine valori, principii, emoții și curaj.

De aceea, ori de câte ori pot, mă întorc la liceu. Chiar și pentru o oră. Chiar și pentru 10 minute. Pentru că acolo este o parte din sufletul meu. Pentru că acolo am crescut. Pentru că acolo am învățat cine sunt. Și pentru că un om, oricât de departe ar ajunge, nu trebuie niciodată să uite de unde a plecat.

Vă mulțumesc! Din tot sufletul.

Ștefan Cojocaru,**fost elev al liceului**

După ce am terminat liceul, mi-am început drumul prin călătoria numită viață prin a-mi găsi un loc de muncă. Nu a fost ușor să găsesc ceva potrivit, dar am reușit și sunt extrem de fericit.

De asemenea, am dedicat mult timp pasiunii mele pentru scris. Am început să-mi postez poeziile pe pagina mea de Facebook și m-am înscris în niște cenacluri literare pe aceeași rețea, unde împărtășesc cu alții lucrările mele.

Cea mai mare realizare a mea de când am terminat liceul rămâne faptul că mi-am desăvârșit primul volum de versuri. Volumul de numește *Manualul unui Alchipoet* - un volum de versuri format din 44 de poezii, unele scurte, altele mai lungi. Toate cu rimă albă. Acest volum descrie frumusețea lumii și a naturii care ne înconjoară prin metafore minerale și pietre prețioase. *Alchipoet* este un termen inventat de mine, o combinație între alchimist și poet. Alchimistul studiază mineralele, poetul scrie versuri și alchipoetul scrie poezie minerală.

În prezent, lucrez la alte două volume de poezie: *Focul în diferite flăcări* și *Tezaurul cu poezii*.

Pasiunea pentru poezie și proză am descoperit-o când scriam pentru revista școlii. Mereu voi fi recunoscător acestui liceu, la care am avut onoarea de a studia, pentru că m-a făcut să descopăr tainele cuvântului și ale literaturii.

Mulțumesc Liceului de Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași!

Mereu vei rămâne în sufletul meu!

Copacul amurgului

Mândru arbore scăldat
în raze,
Razele soarelui târziu.

Arborele bătrân,
Decorat în nuanțe,
Colorat în veșmântul
amurgului.

Frunze aurii,
Frunze portocalii,
Frunze roșii,
Toate amestecate pe
șevaletul naturii.

Se văd și câteva
nuanțe verzi,
Umbrele deschise ale zilei,
Imprimate în acest
arbore,
Imprimate în copacul
amurgului.

Trandafirul de noiembrie

Se întinde deasupra solului
Trandafirul cromatic.

Firul care îl înalță este de un
verde pătrunzător,
Frunzele roz înmuiate într-un
râu de lapte,
Petale cu roșu, galben și portocaliu,
Toate amestecate într-un tricolor de
asfințit.

Trandafirul scăldat în veșmintele
amurgului de noiembrie,
Îl văd în fața mea
Și mă inspiră pentru versuri.

Ștefan Cojocaru,

fost elev al liceului

Jumătate lut, jumătate cer

Iubindu-te pe tine, mamă,
Cea care mi-ai dat viață,
Ești cea mai de seamă,
Persoana cea mai măreață.

Iubindu-te pe tine, sora mea,
Am crescut împreună, de mici,
În tine și în restul îmi văd lumea,
Sper să fim veșnic cei mai buni amici.

Iubindu-te pe tine, tatăl meu vitreg,
Deși nu avem același sânge,
Cu ajutorul tău sunt iar întreg,
Inima mea nu mai plânge.

Iubindu-te pe tine, Doamne,
Scumpul meu tată ceresc,
Mereu ești cu mine,
Ajutându-mă să înfloresc.

Iubindu-te pe tine, Mântuitorule,
Căci, prin tine, sunt mântuit.
Îmi găsesc alinare în brațele Tale,
Când sunt de păcate chinuit.

Iubindu-te pe tine, Duhule Sfânt,
Care îmi ești mereu în suflet,
Deși întunericul din jur e terifiant,
Tu mă întărești cu o forță de tunet.

Iubindu-te pe tine, familia mea,
Familia mea din cer și de pe pământ,
Dacă nu v-aș avea,
Eu nu aș mai fi cine sunt.

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru

regizor, coordonator de cascadori, cascador

**Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz**

Dragi colegi,

*vă invităm să citiți în paginile următoare un interviu cu un om de succes la nivel internațional.
Deși foarte ocupat, a răspuns cu amabilitate și promptitudine la întrebările noastre.*

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

Bună ziua, domnule Cristian Prisecaru! Vă mulțumim pentru bunăvoința de a răspunde la întrebările redacției revistei LiTeraTeCa. Pentru noi este important, fiindcă ne interesează tot ceea ce duce faima țării dincolo de granițe, prin oameni ca dvs.

Prima întrebare este și prima curiozitate a colegilor noștri:

Claudiu-Cristian Prisecaru s-a născut la data de 28 noiembrie 1976, în orașul Roman (județul Neamț). Încă de la vârsta preșcolară, s-a evidențiat printr-un talent artistic deosebit, participând cu succes la diverse manifestări artistice.

În anul 2000 intră în lumea filmului și a cascadorilor, avându-l ca profesor pe faimosul maestru Szobý Cseh.

Lucrează internațional, coordonator de cascadori, cascador, regizor de acțiune, coregraf lupte, consilier lupte, scenarist.

Abilitățile sale profesionale au depășit granițele României și acoperă toate categoriile de cascadorii: acrobații, lupte, cai, mașini, ambarcațiuni, scufundări, înălțime, pirotehnie...

În anul 2003, obține locul doi la Campionatul Mondial de Cascadorie de la Moscova. Tot aici primește și porecla de "Safe Dracula".

Ce v-a determinat să alegeți drumul cinematografiei și cum ați descoperit pasiunea pentru film?

Cred că mai întâi a fost pasiunea pentru ... a vedea filme. Aș putea spune că era chiar obsesie de a vedea filme.

În România comunistă (anii '80 ai secolului trecut) programul la TV era de 2 ore, de la ora 20 la 22. De fapt era propagandă pentru „marile realizări ale epocii de aur ceușiste”. Doar sâmbăta mai primeam, pe la prânz, vreo 10-15 minute de Tom și Jerry sau Popeye Marinarul. Uneori se mai difuzau câte 20 de minute din vreun film și trebuia să aștepti a doua zi pentru a vedea continuarea, alteori așteptai o săptămână. Asta, fiindcă dictatorul considera că poporul trebuia să fie „odihnit” pentru a munci.

Pentru noi, cei care am trăit acele vremuri, cinematograful și spectacolele erau singurele refugii, dacă le pot numi așa. Clar, cenzura stabilea ce filme se difuzează, dar, chiar și așa, era coadă la bilete la cinema. Erau sălile pline. Așa am văzut cam tot ce s-a difuzat prin cinematografe, apoi pe ascuns, la video. Știu că acum pare incredibil, dar așa se proceda: se strângeau câțiva oameni în casa cuiva și, cu ferestrele acoperite cu pățuri,

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru

regizor, coordonator de cascadori, cascador

Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

Remarcăm filmele: comedia romantică "Como si fuera la primera vez" (Primele 50 de întâlniri) (Mexic, 2018), „Operation Cobra” (Marea Britanie-India, 2018) lungmetraj de acțiune, "Samba" (2017, Republica Dominicană) lungmetraj de box, "The day shall come" (2019, USA), "Dos Policías en Apuros" (2015, Republica Dominicană) lungmetraj de comedie polițistă, "Forced to Fight" (2011, USA) drama de MMA, "Vineri în jur de 11" (200, România) scurt metraj și multe altele.

Ca scenarist, regizor, coordonator de cascadori, menționăm „Afacerea" (2003 UK), „Băieții răi" (2003 UK), „Soar,... al străzilor" (2003 UK), "Irah" (2024, UK-IN), "Origine Nesănătoasă" (2022, Ro), "Nicio faptă bună" (2024, Ro), "Îngerul speranței" (2026, Ro)

urmăreau filme aduse din occident. Vocea traducătoarei Irina Margareta Nistor râsuna pe toate casetele cu filme. Era și asta tot o afacere a Securității, prin care s-au generat enorm de mulți bani. Deci securiștii știau, doar noi credeam că nu știe nimeni că ne uitam la filme. Astea au fost timpurile și sper să nu se mai întoarcă.

Revin la film. În acele timpuri, cinematografia românească a avut bani pentru a face filme, din difuzarea în cinema a filmelor western, cu „cowboy și indieni”. Acestea erau în majoritate „spaghetti western”, adică refaceri italiene sau spaniole ale filmelor americane. Iar noi cam asta am văzut... Probabil e unul dintre motivele pentru care mi-au plăcut personajele de acțiune, care nu doar spuneau replici, ci mai trăgeau cu arma, se băteau...

Unul dintre aceste personaje a fost „Buză de lepure” din seria de filme cu Mărgelatu (interpretat de Florin Piersic). Ulterior, am aflat că interpretul lui Buză era... Szoby Cseh și că, de fapt, era cascador. L-am admirat, am vrut să fiu ca el și făceam, la joacă cu ceilalți copii prin „șantierul patriei”, ceea ce vedeam că face el în filme. L-am și văzut o dată pe stadion în Roman, la un spectacol. A făcut mai multe cascadorii, dar m-a impresionat că sărea de pe o mașină pe alta, în mers. Extraordinar, am zis! Părea ceva de supraom. Nu mi-am imaginat vreodată că voi ajunge să îl cunosc. Eram mult prea mare acest vis.

Dar... în anul 2000, printr-o întâmplare, un prieten, veterinar din București, care avea grijă de cățelii lui Szoby, i-a vorbit acestuia despre mine. Așa am ajuns în sala de sport a UNATC (Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografie), unde Szoby antrena studenții de la actorie și regie. După ce m-a testat, cerându-mi să îi arăt câteva mișcări de luptă, Szoby mi-a spus:

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru

regizor, coordonator de cascadori, cascador

Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

de mâine vii la Buftea (studiourile de film), la școala de cascadori. Așa a început drumul meu în cinematografie... Și nu am mai privit înapoi.

L-am cunoscut și pe regizorul Sergiu Nicolaescu, care mi-a zis, la un moment dat: *Tinere, tu trebuie să te faci regizor. Ai stofă...*

Datorită cinematografiei am ajuns în multe țări, am cunoscut cam toate națiile planetei, am trăit în mijlocul unora, am râs, am și plâns, am gândit și creat acțiuni, am urcat, am plonjat, am căzut, m-am târât, m-am murdărit, am alergat, mi-a fost frig, mi-a fost cald, am luptat, am învins, am continuat. Am trăit! Și vreau să o țin așa în continuare. Unora le va părea că acestea sunt cuvinte mari. Poate, dar ceea ce spun o spun din experiență. Am vrut să cunosc lucruri, fapte, locuri.

Am și citit mult, dar cred că nu destul, oricum citesc în continuare, fiindcă e nevoie. Pentru dezvoltarea creierului uman, cititul e ca un exercițiu în sală. Îl antrenezi, crește, nu-l antrenezi, îți pierde vigoarea și se degradează.

Ca să închei răspunsul la această întrebare, Szoby Cseh și Sergiu Nicolaescu sunt principalii artizani ai „Action man - Action figure” (cum îmi spune un prieten din Londra) care sunt acum. Iată că visul unui copil dintr-un oraș mic de provincie poate fi chiar depășit de realitate. Probabil pentru visul acesta m-am antrenat toată viața, chiar dacă totul a fost în subconștient.

Cum se naște, de obicei, o idee de film în mintea dumneavoastră? Este mai mult inspirație, observație, sau experiență personală?

Cred că e mai degrabă o combinație din toate acestea. Experiența acumulată în aproape 50 de ani de viață și 25 de ani de carieră cinematografică o consider echivalentă

Interviu cu**Claudiu-Cristian Prisecaru****regizor, coordonator de cascadori, cascador****Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz***Moto:**„Am datoria să fac filme pentru români.”*

cu a trăi mai multe vieți. Iar asta îți spune cuvântul atunci când abordez un subiect care poate deveni, de ce nu, subiect de film.

Se întâmplă să mi se solicite să scriu un scenariu de film despre un anumit subiect care s-a petrecut în realitate sau care ține de domeniul SF-ului. De exemplu, chiar la declanșarea pandemiei de Covid-19, m-au solicitat din Marea Britanie să scriu un film despre lucrul de acasă, Inteligența Artificială și ce mai cred eu că s-ar putea întâmpla - dacă această inteligență ajunge în mâinile nepotrivite.

Producătorii erau de origine indiană, iar așa am ajuns să scriu primul film despre Inteligența Artificială din istoria cinematografului indiene. Se numește „Irah” (titlul de producție a fost „Scream”). L-am filmat la Londra în iarna lui 2020, în același timp cu „Misiune Imposibilă: 7” a lui Tom Cruise. Atunci când Tom Cruise a avut acea ieșire nervoasă, strigând la doi dintre membrii echipei sale de filmare. Aici se cuvine o paranteză despre această ieșire nervoasă, cu strigăte și înjurături. Chiar dacă este controversată, eu consider justificată reacția lui, fiindcă nerespectarea protocolului anti-Covid a pus în pericol întreaga echipă de filmare. Imaginați-vă că peste 200 de oameni, adică reprezentanți ai peste 200 de familii, cu chirii și facturi de plătit, intră în „concediu fără plată” pe durată nedeterminată. Mai rău, chiar în timpul pan-

demiei, când probabilitatea de a găsi de lucru era spre zero. Tom Cruise a închiriat două vase de croazieră, plătind o avere, pe care a ținut actorii și echipa de filmare. A făcut asta tocmai pentru a respecta protocolul de izolare și a putea continua filmările. Prin urmare, dacă din cauza ignoranței unor membri s-ar fi depistat virusul Covid-19 în rândul echipei de filmare, s-ar fi oprit filmările iar oamenii ar fi fost trimiși acasă. Riscul pentru sănătatea membrilor echipei era mare, nici nu mai vorbesc de costurile uriașe ale unei asemenea decizii.

Revin la ideile de scenarii de film. Eu consider că acestea trebuie să fie bazate pe evenimente, întâmplări care trebuie aduse la cunoștința publicului, sau să fie idei care să inspire publicul să se autodepășească, să simtă emoții, să gândească, să se mobilizeze pentru a face sport sau să studieze, de exemplu.

Există și filmele de entertainment, adică cele de distracție pur și simplu. Au și acestea rolul lor în viața socială, fiindcă mai eliberează mintea de stres. Uneori mă uit și la astfel de filme, fiindcă se întâmplă să aibă și părți interesante.

Alteori mă uit doar pentru că executanții cascadoriilor sunt prieteni de-ai mei. Știu că au realizat cutare scenă în filmul cutare, și clar, mă uit. Vreau să văd ce a ieșit, dar și cum au gândit-o, cum au executat-o din punct de vedere tehnic.

Interviu cu**Claudiu-Cristian Prisecaru****regizor, coordonator de cascadori, cascador****Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz***Moto:**„Am datoria să fac filme pentru români.”*

În cazul anumitor filme, mă uit cu atenție la scenele de acțiune, fiindcă sunt înscrise în concursul anual al Academiei Mondiale a Cascadorilor din SUA, care e un fel de Oscar pentru cascadori. Sunt membru al Academiei și votez anual cele mai reușite scene de acțiune, care sunt împărțite pe categorii: cea mai bună cădere, cea mai bună scenă de luptă, cea mai dură lovitură, cea mai bună cascatorie la înălțime, cea mai bună cascadoare (fiindcă da, sunt femei cascador, și unele chiar foarte talentate)...

Dacă uneori primesc solicitări sau sugestii de la alții, alteori văd ceva, de exemplu o fotografie și o studiez „pe toate părțile”. Apoi caut cât mai multe informații despre cei care apar în fotografie, despre situație și așa mai departe. De exemplu, filmul despre rezistența armată anticomunistă, „Origine nesănătoasă” (2022), a pornit de la o fotografie a partizanului Gheorghe Pașca. Acesta era îmbrăcat în vânător, cu câinele de vânătoare lângă el, alături de un cerb pe care îl vânase. Eram la o filmare la Londra și, căutând ceva pe internet, am zărit fotografia. Clar că o mai văzusem, dar atunci ceva s-a produs în mintea mea. Și așa s-a născut ideea de scenariu, transformat ulterior în film.

În filmele dumneavoastră, se simte adesea o legătură puternică cu realitatea românească. Ce rol joacă tradițiile, cultura și memoria colectivă în procesul de creație?

Oriunde am fost, mă refer la alte meleaguri, am rămas și sunt un patriot român. În adevăratul sens al cuvântului, asta nu înseamnă a respinge, a desconsidera, a înjosi sau a batjocori valorile culturale ale altor popoare și neamuri, fie acestea apropiate sau mai îndepărtate. Noi, românii, nu suntem nici buricul planetei și inventatorii mersului pe jos, dar nici mult mai altfel decât restul oamenilor. Nu mi-a fost rușine vreodată să spun că sunt român, chiar dacă vorbesc bine mai multe limbi străine și aș fi putut să mă dau drept altceva. Am spus “I’m Romanian!” sau “Yo soy rumano!” ori “Je suis roumain!” sau “Ich bin Rumäne!”... Am prieteni din toate colțurile planetei, de toate „culorile” (atât fizice și cât și politice) și îmi place diversitatea, fiindcă este naturală. Am simțit prejudecățile și discriminarea, chiar la adresa mea. Dar am trecut peste și mi-am câștigat respectul prin ceea ce fac. Eu consider rasismul o mare tâmpenie a secolelor trecute, pe care umanitatea, în ansamblul ei, nu a reușit încă să o depășească. Încă... Iar asta este o chestiune de educație.

Și uite așa, cu educația, ajungem la realitatea românească, atât la cea trecută, cât și la cea prezentă. Îmi doresc să prezint publicului fapte și personaje cât mai complexe, vreau ca publicul să le analizeze, să gândească, să reflecteze asupra acestora, pentru a-și putea forma o opinie personală. Omul este creația sau, dacă vreți, rezultatul programării, ca să folosesc un termen din ce în

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru

regizor, coordonator de cascadori, cascador

**Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz**

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

ce mai actual, prin tradițiile, cultura și memoria colectivă a locuitorilor zonei unde s-a născut și crescut. De aceea, consider că rolul acestora este definitoriu în procesul de creație, fiindcă influențează imaginația și trăirile în mod direct.

Dacă este să mă refer la noi, la români, tradițiile ar trebui să fie păstrate, dar nu cu habotnicie, ci ca pe o zestre a identității și evoluției noastre istorice. De aceea, recomand scenariștilor și regizorilor să nu evite prezentarea lor în filme. Chiar dacă unii le-ar putea considera plicticoase sau depășite. Să nu uite că acestea au făcut parte din realitatea unor vremuri, trăite de același popor român.

În filmele mele, am prezentat colinde, cântece sau poezii, chiar dacă erau în limba romani sau limba germană, fiindcă vreau ca acestea să rămână înregistrate. Fiindcă a venit vorba de poezii, în filmul „Origine nesănătoasă” am o poezie în limba romani, recitată de un actor rom, care joacă rolul unuia dintre partizani. Poezia se numește „Atac moartea”. Filmul va apărea pe rețele curând, dar poezia este pe Youtube cu imagini din film.

[https://www.youtube.com/watch?](https://www.youtube.com/watch?v=5Mw1dvDnc-w)

[v=5Mw1dvDnc-w](https://www.youtube.com/watch?v=5Mw1dvDnc-w)

Legat și de răspunsul la întrebarea anterioară, oricât te-ai strădui, cel mai bine îți vin ideile atunci când ești liniștit și creierul (mintea) intră în ceea ce aș numi „mecanism de plutire”.

Atunci ești doar tu cu gândurile tale, cu tine, cu ceea ce ai auzit, înmagazinat, asimilat din mediul în care ai crescut, cu ceea ce ai citit. Prin urmare, consider că tradițiile, cultura și memoria colectivă au un rol hotărâtor în procesul de creație.

Care considerați că este cea mai mare provocare pentru un regizor român care încearcă să rămână autentic, dar și relevant la nivel internațional?

Prin film se modelează percepția populației asupra anumitor fapte, de aceea cred că cea mai mare provocare pentru un regizor ar fi să se decidă dacă vrea să fie regizor de film sau propagandist, care să realizeze filme după o rețetă brevetată de alții.

Eu nu prea agreez filmele de „rețetar”. Mi se par depersonalizate și clar, depersonalizante. Dar înțeleg necesitatea de a face bani, fiindcă filmul a fost și este o afacere. Cu toate astea, am reușit să mă impun ca un om care nu prea face compromisuri și care are stilul său de lucru, în care adevărul, oricât de dureros este, trebuie spus. Și corectitudinea față de ceilalți din echipă este literă de lege. Iar în timp, recunoașterea vine de la sine.

Da, timpul este limitat, dar trebuie să rămâi consecvent. Așa am ajuns de la „Am nevoie / trebuie să lucrez aici” la „De ce aș fi interesat să lucrez cu tine?”. Poate unora le va părea incredibil, dar am refuzat multe proiecte cu buget, adică plătite bine.

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru
regizor, coordonator de cascadori, cascador

Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

Asta fiindcă producătorii nu mi-au inspirat nimic. Ceva m-a făcut să consider că nu ne vom înțelege sau că mai bine refuz.

Corect, am un stil de lucru propriu, am mai spus asta, dar cred că sunt eficient. Adică nu cred, fiindcă rezultatele vorbesc de la sine. Altfel nu m-ar mai solicita și nu mă refer doar la film. Iar dacă accept un proiect, atunci sunt all in, adică „primul care vine, ultimul care pleacă”.

Știți, recomand oricărui om, fie regizor sau contabil sau militar sau orice altceva, să fie autentic. Să ia modele care fac, iar nu pe cele care doar vorbesc. Mai ales acum, când foarte mulți apar pe rețelele sociale, promovând diverse povești sau atitudini. Da, avem nevoie de modele, începând de la părinții și apropiații noștri, apoi din societate. Dar asta este la început, fiindcă evoluăm, creștem și ne dezvoltăm. Și atunci când va veni momentul, cu siguranță va ieși la suprafață partea originală a fiecăruia. E ca la fructe, abia atunci când sunt coapte sunt cu adevărat bune de consumat și gustoase.

Dacă partea financiară primează, regizorul, creatorul în general, va deveni el însuși un consumator de rețete. Fiindcă „piața” își va spune cuvântul, adică el va considera că ceea ce „vrea” majoritatea e ceea ce trebuie să livreze și el. Iar în timp, scurt sau mai lung, ajunge să fie asimilat de majoritate. Ceea ce se observă acum după pandemie, cu „explozia” platformelor cu filme.

S-a ajuns la o inflație de filme foarte ieftine, nu doar financiar, ci mai ales „seci”, fără substanță.

Publicul se mai și „educă”, adică și „ceea ce vrea” publicul se poate șlefui, atunci când publicul este provocat să gândească, să analizeze, să caute, să afle. Pe direcția asta aș îndrepta un nou regizor român.

Ce mesaj doriți, în general, să transmiteți publicului prin filmele dumneavoastră?

În principal mesajul că fiecare om valorează atât cât face și ceea ce spune, restul fiind „machiaj, măști și costume”, care în timp se uzează și cad. Corect, ai voie să te îndoiești, este normal să ai dubii, dar nu trebuie să renunți. Nu contează de câte ori cazii, important este ca numărul dăților în care te ridici să fie mai mare, măcar cu unu.

Cum percepeți relația dintre generația tânără și cinema-ul românesc de astăzi? Mai există interes pentru filme cu mesaj social sau cultural profund?

Relația este aceeași ca în orice alt domeniu cultural, fiindcă viteza cu care navigăm pe rețele s-a transpus în viața de zi cu zi. Vrem să consumăm sau să ajungem repede și fără efort, vrem să avem satisfacții rapide, fără să ne dăm seama că acestea se duc repede. Am afirmat anterior că publicul se mai și educă,

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru
regizor, coordonator de cascadori, cascador

Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

adică se formează. Deci consider că ar trebui să facem și filme care ies din șablon, care să îndemne la reflecție, la analiză, care să stârnească interesul publicului de a căuta să afle mai mult. Indiferent că e vorba despre istorie, sport sau despre altceva.

Mai este o chestiune - anumite subiecte, considerate incomode, ar trebui abordate, fiindcă acestea vor declanșa dezbateri în societate.

Democrația este un organism viu, apar probleme în permanență, iar în lipsa dezbaterilor care să ducă la dialog pot apărea mișcări sociale negative.

Știu că există interes pentru filme cu mesaj social, dar trebuie să fie și regizori și producători dispuși să-și asume producția acestui gen de filme.

Ați avut vreodată un moment în care ați simțit că arta dumneavoastră a schimbat modul în care oamenii privesc o problemă a societății?

Sigur, de mai multe ori. Și m-am bucurat de fiecare dată. Modul de abordare face diferența. Artistul, mai ales actorul, are capacitatea de a se pune pe sine într-o anumită situație, care să producă reacții emoționale publicului.

Am jucat rolul principal negativ într-un spectacol cu pirați. Un an de zile, noapte de noapte, pe ocean. Publicul era divers, de

toate națiile. Replicile le spuneam în mai multe limbi, de obicei engleză, spaniolă, rusă, dar uneori și franceză sau chiar română. Au fost de câteva ori și români pe corabie. Capacitatea era de cam 100-140 de spectatori pe vas. M-a bucurat faptul că publicul a stat aproape, nu s-au împărțit pe niciun criteriu. Spectatorii au râs, au aplaudat, au simțit împreună emoțiile „vieții de pirat”, fiindcă noi jucam chiar în mijlocul lor și în anumite scene i-am implicat în spectacol. Doar la scena finală se cobora o plasă de protecție, pentru a nu interveni careva în lupta generalizată dintre pirați. La întoarcerea pe plajă, spectatorii și-au făcut poze cu pirații, au schimbat impresii, au legat prietenii între ei, iar asta a contribuit la schimbarea anumitor prejudecăți. M-am bucurat.

Cred că și la dumneavoastră în liceu a fost un moment destul de asemănător. Precizez că încă din faza incipientă a proiectului „Cool e să citești”, m-am oferit să citesc tinerilor. Prin urmare, i-am rugat pe inițiatori să mă anunțe dacă proiectul se va concretiza. Și iată că s-a întâmplat.

De ce m-am implicat? Aș fi făcut-o oricum, dar am făcut-o fiindcă vreau să dau ceea ce am primit.

Pe la 5 ani, mama mi-a citit partea a treia din „Amintiri din Copilărie” de Ion Creangă. Am memorat-o și, la 6 ani, am câștigat concursul de interpretare cu „La cireșe”... „Odată, vara, pe-aproape de Moși, mă furizez din casă...”.

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru

regizor, coordonator de cascadori, cascador

**Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz**

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

În anii 80, concursul se numea „Cântarea României” și era un fel de... „Românii au Talent”, dar în versiunea comunistă.

Aș vrea să mai adaug ceva. De câteva decenii, „furnicile” - companiile au început să dea atenție „greierilor”, adică artiștilor, invitându-i cu diferite activități la programele de team building. Asta fiindcă au înțeles rolul artelor în relațiile interumane. Iar asta înseamnă schimbare în societate.

Dacă ar fi să transpuneți într-un film o tradiție sau o valoare românească, care ar fi aceea și de ce?

Aș transpune, de fapt chiar am făcut-o deja, o valoare specifică românilor. Anume... rezistența. Indiferent de câte nenorociri au venit peste noi, am rezistat. Imperiile au venit și au plecat. Noi am rămas. Dar nu numai că am rămas, ba am oferit safe haven și altora. Sigur, mă întristează reacția unor tineri la munca și prezența unor migranți, deși cred, sper că sunt doar fenomene izolate. Noi, ca popor, chiar suntem primitori, săritori la nevoie, pricepuți în a îndulci suferințele altora.

Ce sfat ați oferi tinerilor pasionați de film, care își doresc să urmeze o carieră în regie sau scenaristică?

Să citească, să caute informații, să asculte

pe alții vorbind despre experiențele lor în domeniu, dar și să „vâneze” posibilitățile de a face parte dintr-o echipă de filmare.

În Occident, în echipa de filmare există postul de runner, pe care îl ocupă tineri voluntari. Acești tineri vin pentru o zi, mai multe sau pentru tot proiectul și sunt un fel de „copii de minge”. În ierarhia echipei sunt cei de la bază (de jos), iar asta oferă posibilitatea de a se plimba și de a face cam de toate. Ulterior, dacă se dovedesc capabili, utili și de încredere, vor fi recomandați pentru alte proiecte și vor avansa în domeniu.

În România e mai dificil, fiindcă oamenii încă se uită oarecum circumspect la voluntariat. E normal să primești bani pentru munca ta, însă fără experiență și fără recomandări nu ai cum să intri într-o echipă de filmare. Deci, cumva trebuie să începi. Iar după ce începi și îți faci o idee asupra a ceea ce înseamnă a face film, poți să decizi dacă vrei să continui sau în ce department al producției de film ai vrea să activezi: cameră, regie, producție, scenariu, efecte, machiaj, rigging șamd.

Tinerii trebuie să nu uite că nu se știe nicodată ce oportunități apar, de aceea e bine să fii cât mai bine pregătit. Clar, uneori, norocul ți-l mai faci și singur. Deci, dacă aud că vine o echipă de filmare în oraș sau că se caută figurație pentru vreun film, să meargă acolo și să încerce să obțină acces la experiența platoului de filmare.

Interviu cu

Claudiu-Cristian Prisecaru
regizor, coordonator de cascadori, cascador

Interviu realizat de George Lupu, IX C
coordonator, prof. Camelia Cernahuz

Moto:

„Am datoria să fac filme pentru români.”

Cum vedeți viitorul cinematografiei românești? Este loc pentru speranță, inovație și autenticitate în următorii ani?

E posibil ca răspunsul meu să nu fie cel pe care îl așteptați. În următorii ani nu cred că se va schimba ceva. Este nevoie în primul rând de schimbări la nivel de societate, de educație a societății, iar asta durează.

Este nevoie și de o altă generație de oameni care să viseze și să vrea să facă film. Apoi mai este nevoie de industrie cinematografică, ceea ce România nu mai are. Fiindcă nu ajunge să produci filme, indiferent de calitatea lor, trebuie să mai ai și distribuție, adică unde să le prezinți, dar și public care să le vadă. Nu există măcar un cinematograful în fiecare oraș, iar populația României este mică, dacă o comparăm cu alte țări. Deci, numărul de spectatori nu poate fi mare.

Eu nu sunt un fan al vizionării filmelor pe telefon. Circula o glumă la UNATC, cum că nu vrem să vedem filme pe „batista din dulap” (adică pe laptop sau computer), fiindcă filmele sunt gândite să fie văzute pe ecran mare.

Chiar am și o dilemă în legătură cu întrebarea asta, anume dacă să mai scriu și să regizez filme în limba română sau să mă limitez doar la engleză și spaniolă, pentru că oferă posibilitatea unei distribuții mult mai mari.

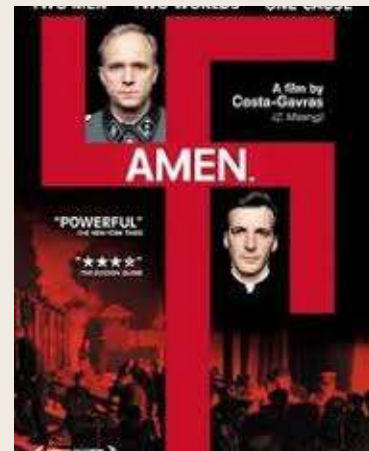
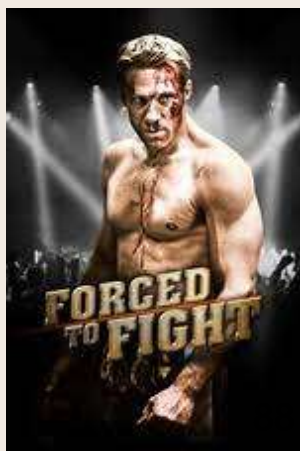
Oricum, vom trăi și vom vedea cum evoluează lucrurile. Speranță există întotdeauna, doar trebuie noi, ca societate, să ne organizăm puțin.

Vă mulțumesc pentru că ați dorit un interviu cu mine. Mulțumesc cititorilor pentru timpul acordat vizitării gândurilor și opiniilor mele. Vă doresc tuturor succes în continuare!

Cu respect,
Cristian Prisecaru

cristianprisecaru.eu

(sper să reușesc să găsesc timp pentru a-mi actualiza site-ul până la sfârșitul anului)

Laura Pascariu

Documentarist la Casa Corpului Didactic „Spiru Haret” Iași
Coordonator metodologic pentru bibliotecile școlare și
centrele de documentare și informare (CDI) din județul Iași

OPEN
LIBRARY

A consemnat, Milena Țența, X B

Dragi colegi,

*În acest număr al revistei vă invităm să citiți un interviu cu un om de succes,
doamna Laura Pascariu, Documentarist la Casa Corpului Didactic „Spiru Haret” Iași.*

*Laura Pascariu este documentarist cu experiență la CCD Iași,
un sprijin important pentru bibliotecarii școlari și pentru formarea continuă a profesorilor.*

Doamna Laura Pascariu a avut amabilitatea să acorde acest interviu revistei noastre.

Bună ziua! Vă mulțumim că ați răspuns rugăminții noastre de a acorda un interviu pentru acest număr al revistei. Actualii elevi ai liceului au nevoie de modele – iar dvs. sunteți un model!

Despre rol și misiune

Cum ați descrie, pe scurt, rolul unui documentarist la Casa Corpului Didactic Iași?

Este un rol esențial, de punte între resursa informațională și nevoile de formare ale corpului didactic. Mă ocup de gestionarea și dezvoltarea fondului de documentare, de integrarea noilor tehnologii în activitatea pedagogică și, mai ales, de coordonarea metodologică a bibliotecarilor și documentariștilor școlari din județ. Practic, ajutăm profesorii să fie la curent cu cele mai noi strategii și resurse educaționale.

Care sunt principalele provocări în activitatea de documentare într-un mediu educațional în continuă schimbare?

Principalele provocări sunt ritmul alert al digitalizării și adaptarea la noile competențe info-documentare necesare cadrelor didactice. Trebuie să ne asigurăm că resursele pe care le oferim sunt nu doar relevante, ci și accesibile digital, ajutând personalul didactic să navigheze eficient în avalanșa de informații.

Formarea continuă și Centrul de Documentare (CDI)

Sunteți implicată în numeroase programe de formare. Ce teme considerați că sunt cele mai căutate de profesori în prezent?

O mare cerere este pentru programele care vizează integrarea instrumentelor digitale în predare-învățare, cum ar fi utilizarea aplicațiilor de tip Book Creator, sau crearea de medii de învățare colaborativă. De asemenea, consilierea părinților și elevilor și teme legate de managementul clasei și psihologia preadolescentului rămân de mare interes.

Ce loc ocupă Centrul de Documentare și Informare (CDI) în viziunea dumneavoastră despre o școală modernă?

Laura Pascariu

Documentarist la Casa Corpului Didactic „Spiru Haret” Iași
Coordonator metodologic pentru bibliotecile școlare și
centrele de documentare și informare (CDI) din județul Iași

OPEN
LIBRARY

A consemnat, Milena Țența, X B

CDI-ul este inima inovării dintr-o școală modernă. Nu mai este doar o bibliotecă, ci un spațiu viu, un laborator al ideilor, unde elevii și profesorii pot desfășura activități transdisciplinare. Rolul meu este și acela de a oferi consultanță unităților de învățământ pentru a transforma spațiile lor în CDI-uri dinamice și bine dotate.

Care este cel mai important sfat pe care îl dați unui bibliotecar școlar care vrea să evolueze în documentarist?

Să depășească mentalitatea de „gestionar de carte”. Să devină un „profesor al informației”. Asta înseamnă să fie activ în integrarea noilor tehnologii, să inițieze proiecte de educație media și să transforme biblioteca într-un mediu de resurse deschis și colaborativ.

Latura umană și inspirația

În toată această muncă intensă cu formarea, ce vă oferă cea mai mare satisfacție? Care e momentul care vă încarcă bateriile?

Măsura succesului nostru nu este numărul de diplome, ci scânteia din ochii unui profesor care pleacă de la un curs cu o idee nouă, gata să o aplice a doua zi la clasă. Sau, și mai frumos, feedback-ul primit de la un bibliotecar școlar care reușește să mobilizeze întreaga școală

într-un proiect nou, transformând spațiul lor. Sentimentul că am contribuit la acea transformare este cel mai mare motor al meu.

Dacă ați putea să îi transmiteți un singur mesaj de încurajare unui tânăr profesor sau bibliotecar la început de drum, care ar fi acela?

I-aș spune să aibă curajul de a experimenta și de a greși. Mediul educațional e plin de resurse umane minunate. Să nu se izoleze, ci să caute mereu sprijinul colegilor și al centrelor precum CCD-ul. Pasiunea pentru meserie este contagioasă; dacă tu ești entuziast, elevii și colegii tăi vor urma. Să nu uite niciodată de ce a ales să fie acolo: pentru a face o diferență.

Pe lângă volume, cursuri și tehnologie, ce anume contează cel mai mult în interacțiunea cu oamenii care vin la CCD Iași?

Pe lângă expertiza tehnică, cred că cel mai mult contează calitatea relației umane. Oamenii vin la noi pentru soluții, dar și pentru a fi ascultați și înțeleși. Să oferim un mediu unde profesorii se simt valorizați, sprijiniți și tratați cu respect, înțelegând presiunea la care sunt supuși. O vorbă bună, un sfat personalizat și o atmosferă deschisă fac diferența între un curs bine livrat și o experiență de învățare memorabilă.

Laura Pascariu

Documentarist la Casa Corpului Didactic „Spiru Haret” Iași
Coordonator metodologic pentru bibliotecile școlare și
centrele de documentare și informare (CDI) din județul Iași

OPEN
LIBRARY

A consemnat, Milena Țența, X B

Proiecte și viitor

Ați fost inițiatorul și managerul concursului național „Biblioteca anului”. Ce impact a avut acest proiect?

„Biblioteca anului” a fost o inițiativă menită să pună în valoare eforturile bibliotecilor școlare de a se moderniza. Impactul a fost major, stimulând o competiție pozitivă în rândul școlilor. A arătat că o bibliotecă bine gestionată, cu un personal dedicat, poate deveni un pol de excelență și inovare educațională la nivel național.

Ce planuri de dezvoltare aveți pentru serviciile de documentare ale CCD Iași în viitorul apropiat?

Vrem să ne concentrăm pe dezvoltarea de baze de date specializate și pe crearea de module de formare online asincrone, pentru a crește accesibilitatea pentru personalul din mediul rural. Un alt obiectiv este consolidarea parteneriatelor cu editurile și instituțiile de cercetare, pentru a îmbogăți permanent fondul de documente.

Având în vedere experiența dvs. ca documentarist și formator la Casa Corpului Didactic Iași, ce sfat esențial le-ați oferi tinerilor liceeni de azi pentru a naviga eficient prin volumul uriaș de informații și pentru a se pregăti pentru viitor?

Sfatul meu esențial s-ar concentra pe trei idei cheie: dezvoltarea competitivității informaționale, gândirea critică și autocunoașterea.

- Dezvoltarea competitivității informaționale: liceenii de astăzi nu mai trebuie să memoreze doar informații, ci să știe să le găsească, să le evalueze și să le folosească etic. Centrul de Documentare și Informare (CDI) și biblioteca școlară nu sunt doar locuri cu cărți, ci laboratoare de căutare. Învățați să discerneți între sursele credibile și cele false. Întrebați-vă mereu: Cine a scris asta? De ce? Ce dovezi există?

- Gândirea critică: nu preluați informațiile ca pe un adevăr absolut. Dezvoltați-vă capacitatea de a analiza, de a compara perspective și de a vă formula propria opinie, argumentată. Acest lucru vă va ajuta nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi, protejându-vă de manipulare.

- Autocunoașterea și orientarea: viitorul cere profesioniști adaptabili. Dedicăți timp cunoașterii propriilor interese, aptitudini și valori. Folosiți resursele de orientare profesională oferite de școală sau CCD. Documentați-vă activ despre meseriile viitorului și despre cele care vă plac. Nu lăsați decizia viitorului pe ultima sută de metri. Un documentarist vă poate ajuta să navigați prin aceste informații la fel cum navighează elevii prin cărți. Pe scurt: **Deveniți „arhitecți” ai propriei învățări și nu doar simpli consumatori de informații.**

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
ing. Petronela Săcăleanu

*Dragi colegi,
din primul număr al
revistei am inițiat un
proiect drag nouă, din
seria interviuri cu
Oamenii centenarului.
Proiectul jurnalistic
presupune identificarea
unor oameni-resursă în
comunitate, apropiați ca
vârstă de nașterea
României moderne.
Reporterii noștri i-au
întâlnit și au valorificat
marea șansă în aceste
interviuri inedite. Pentru
acest număr:*

Costache Rotaru, 97 de ani
(n. 25 mai 1928)

com. Dobrovăț, jud. Iași

*Prin urmare, vă
invităm să parcurgeți
rândurile următoare,
nu doar prin exercițiul
lecturii, ci și prin cel al
empatiei și al imaginației,
pentru că frumusețea
vârstei bunicilor prezentați
este dată de experiența
acumulată, de optimismul
și de atitudinea pozitivă,
care sunt atât de
energizante pentru
generația noastră.*

Bună ziua, nea Costică! Ce mai faceți, cum vă simțiți la cei 97 de ani?

E greu... mă simt cam greu... Nu mai pot merge, nu mai aud, memoria nu mai ține, nu mai înțeleg cuvintele. Astăzi mă simt mai rău ca niciodată: mă doare după cap, nu mai pot să ies afară.

Dar cu ani în urmă, când erai copil? Cum au fost anii dvs. de școală?

Eu m-am născut într-o familie săracă. Mama a fost surdă și mută, foarte muncită. Nu am avut casă. Mergeam la școală desculț. Am mers, în 1936–1937, desculț (la 8 ani). Nu aveam ce mânca. Aveam o căsuță micuță, nu avea uși, nu avea geamuri, nu aveam nimic. Viața mea a fost foarte tristă. Și mama nu reușea să ne hrănească. Am făcut trei ani de școală. În clasa a IV-a, aveam 10–11 ani, s-a întâmplat ceva, a intervenit ceva cu mama: abia sufla. Eu am plecat la muncă. Mergeam la boi la un om din sat. Feciorul lui era plecat la război. Dormeam pe o rogojină, pe un cuptor. Mergeam și la plug. Când întorceam plugul, boii mă călcau pe picioare. Începeam să plâng. Omul îmi zicea: „Școală, ți-a trecut!”. Asta a fost viața mea. A fost greu!

Care au fost cele mai mari greutăți?

După război umblam cu ziua, unde găseam de lucru, la Iași, la Vișani, la Bădăraș. Și ce făceam? Făceam treabă, nu aveam zdrobitoare. Dormeam pe paie. Era grea viața țăranilor... După o săptămână ne umpleam de păduchi. Așa de mulți... Vezi flanela asta? Dacă o întorceam pe partea asta, treceau pe partea cealaltă. Se făcea negru! (Râde) Veneam acasă, fiebeam apă și opăream păduchii. (Râde iar). Nu..., viața a fost foarte grea! Apoi a venit foametea...

Cum era o zi cu războiul în preajmă?

În 1944, în luna lui aprilie, am plecat refugiat. Nu eram îmbrăcat, încălțat și ninsese atât de tare în aprilie...! Era o zăpadă maaaare... În jur nu erau case pe atunci, doar două case. Când am ajuns pe la Fircă, era zăpada mare. Am zis să rămânem acolo în acea noapte. Am mers apoi până la Solești. Acolo ne-a cazat într-o casă, eram cam 50-60 de oameni. A doua zi ne-a dus la Valea Mare, unde am stat 2 săptămâni. Cei născuți în 1925 i-a luat militari. Am mers apoi până într-o comună, Sauca, aproape de Bârlad. Acolo am stat vreo două zile. Ne-au spus că vom merge mai departe pe jos, până la Bârlad. Am mers până unde am mers... Era unul, Dumitru al lui Pitac, era cel mai bătrân. Erau și alții. M-am întors apoi cu ei până la Vaslui, unde se făcea rechiziție de cai. Și cei care erau în sală au fost trimiși înapoi acasă. Erau în staul vreo 5-6 cai. Am mers călare până-n Codrești, când se crăpa de ziuă... Vuiau avioanele pe-aici...! Era criză mare. Era armament în tot locul. Puteai găsi tot ce vrei. Proiectile. Înțelegeți?

La tanc, când au venit rușii, eram cu vacile pe Cetățuia. Nemții băteau de la movilă cu proiectilele.

*Dragi colegi,
din primul număr al
revistei am inițiat un
proiect drag nouă, din
seria interviuri cu
Oamenii centenarului.
Proiectul jurnalistic
presupune identificarea
unor oameni-resursă în
comunitate, apropiați ca
vârstă de nașterea
României moderne.
Reporterii noștri i-au
întâlnit și au valorificat
marea șansă în aceste
interviuri inedite. Pentru
acest număr:*

Costache Rotaru, 97 de ani
(n. 25 mai 1928)

com. Dobrovăț, jud. Iași

*Prin urmare, vă
invităm să parcurgeți
rândurile următoare,
nu doar prin exercițiul
lecturii, ci și prin cel al
empatiei și al imaginației,
pentru că frumusețea
vârstei bunicilor prezentați
este dată de experiența
acumulată, de optimismul
și de atitudinea pozitivă,
care sunt atât de
energizante pentru
generația noastră.*

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect: ing. Petronela Săcăleanu

Cum era pe timpul regelui?

L-am prins pe Carol al II-lea. În plus, ce era? În perioada aceea era bine, mai ales pentru mine, că eu eram învățat cu sărăcia (Râde). Mulți o duceau bine, nu toată lumea era nevoiașă, nu prea erau săraci.

Mi-am adus aminte, să-ți mai povestesc ceva: aveam vreo 8-9 ani. Mă căpătasem de vreo câțiva bănuți. M-am dus la crâșmă, să-mi dea un kilogram de făină, să facă mama niște turte. Crâșmarul m-a trimis acasă la el. Mă duc acolo. Baba, maică-sa, a măturat o ladă și a adunat vreo două găleți de făină de acolo. Eu acasă nu aveam sită. Mama a făcut turte cu lemn. Așa le-am mâncat! (Râde iar).

La venirea comunismului cum a fost?

Nu a fost rău. Cine muncea avea. În schimb, erau mulți șarlatani. Așa era pe timpul acela.

După Revoluție a fost mai greu?

N-a fost mai greu – ne obișnuiserăm cu comunismul (Râde). Pentru mine a fost bine. Cât munceam, atât aveam.

Ce părere aveți despre războiul din Ucraina?

Este ceva... nu știu. Eu nu știu dacă suprafețele de teren care sunt ocupate aparțin Rusiei sau nu. Asta nu știu... cui aparțin. Cică Putin vrea să ocupe o suprafață mare. Sunt la negocieri, dar nu cred că se înțeleg...

Dar despre războiul cu israelienii?

Din Fâșia Gaza... E periculos... Eu nu știu ce caută israelienii acolo. Ce caută ei acolo? Ce au ei de împărțit acolo? Acolo sunt musulmani, ce să facă ei acolo?

Din punctul dumneavoastră de vedere, ce aduce omului mai mulți ani de viață?

Viața omului înseamnă de toate. Și bine și rău. În timpul foametei am mers la Timișoara, aveam 20 de ani în 1946 și mergeam cu trenul foamei, așa se numea. Când trenul era prea aglomerat, oamenii ajungeau să stea și pe acoperișul vagoanelor și celor care stăteau pe scări le cădeau oameni în cap. Se țineau legați unii de alții.

Ce sfat ați da noii generații?

Lupta vieții să fie liniștită, să fie atenți, să prețuiască tot ce au în jurul lor și cele bune și cele rele. Cele bune să le accepte și cele rele să le cearnă.

Cum ați cunoscut-o pe soția dumneavoastră?

Ea este născută la Codăiești, părinții ei s-au despărțit și au venit aici în gazdă la Dura, în Dobrovăț. Ea fiind săracă și eu având aceeași situație materială, m-am gândit să mă căsătoresc cu ea. (Râde).

Ce ați recomanda cuplurilor din ziua de azi, să nu se despartă?

Trebuie să fie atenți cu cine se căsătoresc. Căsătoria nu este o joacă, ea trebuie dusă până la capăt. Eu am 75 de ani de căsătorie, din 1951, pe 9 martie, zi de sfinți.

Bine, nea Costică, ne-a făcut plăcere să povestim cu dvs.! Ne vedem cu bine pe 9 martie, vrem să vă facem o surpriză!

Dacă apuc Crăciunul... (Râde). Bine, vă aștept!

Alma Beatrice Brumă

profesor de Limba și literatura română

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

„Fă ceea ce poți, cu ceea ce ai, acolo unde ești.” (Theodore Roosevelt)

Cu toții știm că perioada liceului este cea mai frumoasă și importantă din viața oricărei persoane. Cu bune și cu rele, cu note de la 1 până la 10, învățăm să avem grijă de noi, învățăm ce sunt acele responsabilități și întâlnim persoane pe care nu le vom uita vreo-dată și cu siguranță le vom aprecia și în viitor. Aceste persoane pot fi chiar profesorii, buni îndrumători, o a doua familie putem spune. Dedicăți și implicați meseriei, își încura-jează și ajută elevii în orice situație, cu orice problemă, oricât de gravă. De aceea au tot respectul și mulțumirile noastre pentru toate lucrurile făcute până acum cu dedicare și răbdare.

Dascălii noștri au fost de acord să împărtășească cu noi câteva păreri, opinii, povesti-oare despre viața de profesor, pe care cu siguranță le veți îndrăgi în următoarele rânduri.

Continuăm proiectul cu doamna profesoară **Alma Beatrice Brumă, intervievată de reporterul revistei LiTeraTeCa.**

Reporter A. O.: Țin tare mult să vă mulțumesc că ați rupt din timpul dumneavoastră să-mi răspundeți la câteva întrebări legate de viața de profesor!

Profesor A.B.: Bună ziua și mulțumesc pentru invitație! Este o plăcere să răspund întrebărilor voastre. Voi încerca să ofer răspunsuri care să reflecte atât experiența mea la catedră, cât și pasiunea pentru literatură, un domeniu care ne oferă constant material de reflecție.

Reporter A. O.: În primul rând, de ce ați ales această meserie? De ce profesor de Limba și literatura română?

Profesor A.B.: Cred că am ales această meserie din convingerea profundă că literatura este esențială în modelarea unui om. Nu este doar o materie, ci un portal către înțelegerea complexității umane, a emoțiilor și a relațiilor care ne definesc. Am ales Limba și literatura română pentru că ne oferă unelte unice de a explora viața. De exemplu, când analizăm la clasă un roman tulburător, nu discutăm doar despre figuri de stil. Discutăm despre ură, iertare, traumă și despre cum o relație disfuncțională se poate transforma în fața morții. A fi profesor de română înseamnă a ghida tinerii prin aceste teritorii emoționale, a-i ajuta să pună în cuvinte ceea ce simt și să înțeleagă că nu sunt singuri în trăirile lor. Această misiune mi s-a părut mereu cea mai nobilă.

Alma Beatrice Brumă

profesor de Limba și literatura română

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

Reporter A. O.: *Ce calități credeți că ar trebui să aibă un viitor profesor?*

Profesor A.B.: În primul rând, empatia. Trebuie să poți privi dincolo de catalog și să înțelegi universul interior al fiecărui elev, cu angoasele și bucuriile sale. Apoi, pasiunea pentru materie este contagioasă; dacă tu iubești ceea ce predai, sunt șanse mari să transmiți această iubire mai departe. Este esențială și răbdarea, pentru că fiecare elev are propriul ritm de învățare. Nu în ultimul rând, un profesor trebuie să aibă curajul de a aborda subiecte dificile. Așa cum naratorul din romanul menționat se confruntă cu amintiri dureroase, și noi trebuie să avem tăria de a discuta despre aspectele mai întunecate ale vieții și ale literaturii, pentru că doar așa se produce înțelegerea reală.

Reporter A. O.: *De câți ani predați la liceul nostru?*

Profesor A.B.: Am peste 20 de ani de activitate în această școală.

Reporter A. O.: *Cum arată o zi din viața unui profesor?*

Profesor A.B.: O zi din viața unui profesor este un amestec intens de pregătire, interacțiune și reflecție. Începe acasă, cu recitirea textelor și pregătirea planurilor de lecție, gândindu-mă mereu cum să fac conceptele mai accesibile. La școală, fiecare oră este unică – uneori plină de energie și dezbateri aprinse, alteori mai liniștită, introspectivă. Există momente în care reușești să vezi cum un elev are o revelație, cum înțelege dintr-o dată un simbol sau o idee complexă, și acele momente sunt neprețuite. După ore, urmează corectarea lucrărilor și planificarea pentru a doua zi. Este o muncă ce nu se termină la soneria de ieșire, dar care, prin natura ei, te îmbogățește constant.

Reporter A. O.: *Datorită dumneavoastră, mulți elevi îndrăgesc și astăzi limba română. Există o tehnică prin care vă puteți face materia mai atractivă sau mai ușoară?*

Profesor A.B.: Vă mulțumesc pentru apreciere. Nu cred că există o singură tehnică, ci mai degrabă o abordare. Încerc mereu să leg literatura de viața reală a elevilor. Când vorbim despre un personaj ca Aleksy, care se simte un „rest uman” și este măcinat de furie față de părinții săi, îi întreb pe elevi dacă au simțit vreodată o fărâamă din acea alienare sau revoltă. Îi încurajez să vadă cărțile nu ca pe niște obiecte de muzeu, ci ca pe niște oglinzi ale propriilor experiențe. Folosesc texte contemporane, puternice, care vorbesc pe limba lor emoțională. De asemenea, cred în puterea dialogului. O lecție reușită este aceea în care elevii vorbesc mai mult decât mine, în care își argumentează ideile și se contrazic, pentru că astfel literatura devine vie și personală.

Alma Beatrice Brumă

profesor de Limba și literatura română

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

Reporter A. O.: *Având în vedere situația în care ne aflăm, criza din educație, cum ați fost afectată din cauza acesteia? Cât de tare v-a fost afectat modul de predare?*

Profesor A.B.: Este o perioadă extrem de dificilă și solicitantă. Criza din educație, sub diversele sale forme (subfinanțare cronică, salarii mici, supraaglomerarea claselor, lipsa de resurse și infrastructură, schimbările legislative frecvente și criza de personal), are un impact profund asupra cadrelor didactice: epuizarea și stresul profesional (Burnout), dificultăți financiare și de recunoaștere, lipsa de resurse și suport. Nu există un sistem coerent și suficient de formare continuă de calitate și, mai ales, lipsa unui sprijin psihologic adecvat pentru a gestiona stresul.

Ca profesor, aș spune că actul de predare este afectat în mod critic: predarea, care ar trebui să fie centrată pe creativitate, pe conexiunea cu elevul și pe explorarea aprofundată, este adesea depășită de realitate. E ca și cum aș încerca să construiesc un castel de nisip în timpul unei furtuni.

Criza nu afectează doar salariul profesorului, ci îi afectează sufletul profesional și capacitatea reală de a livra o educație de calitate. Așadar, modul de predare nu este doar "afectat", este îngrădit.

Reporter A. O.: *Remarcați schimbări în stilul, comportamentul elevilor din anii trecuți față de cei de astăzi?*

Profesor A.B.: Da, sunt schimbări, ceea ce este firesc, pentru că fiecare generație vine cu propriul set de provocări și perspective. Elevii de astăzi sunt mult mai conectați la un univers informațional vast, dar, paradoxal, par uneori mai puțin conectați la lumea interioară, la nuanțele emoționale. Capacitatea de concentrare pe texte lungi a scăzut, de aceea rolul nostru este să le arătăm frumusețea care se ascunde în spatele unui efort susținut de lectură. Pe de altă parte, sunt mult mai deschiși să discute subiecte considerate înainte tabu, ceea ce permite o abordare mai profundă și mai onestă a literaturii.

Reporter A. O.: *Credeți că sistemul de predare din România este învechit? Dacă ați putea și ar fi ceva de schimbat, ce ați schimba la acesta?*

Profesor A.B.: Cred că orice sistem este perfectibil. Sistemul nostru pune încă un accent foarte mare pe memorare și pe reproducerea comentariilor canonice, în detrimentul gândirii critice și al interpretării personale. Dacă aș putea schimba ceva, aș acorda mai multă libertate profesorilor și elevilor în alegerea textelor de studiu. Aș încuraja lectura unor opere contemporane, relevante pentru problemele lor, așa cum este romanul Tatianeî Țibuleac. Aș introduce mai multe metode de evaluare care să stimuleze creativi-

Alma Beatrice Brumă

profesor de Limba și literatura română

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

tatea – eseuri argumentative, dezbateri, proiecte personale – și așa reduce presiunea examenelor standardizate, care de multe ori inhibă dragostea autentică pentru literatură.

Reporter A. O.: *Remarcați schimbări în stilul, comportamentul elevilor din anii trecuți față de cei de astăzi?*

Profesor A.B.: Da, sunt schimbări, ceea ce este firesc, pentru că fiecare generație vine cu propriul set de provocări și perspective. Elevii de astăzi sunt mult mai conectați la un univers informațional vast, dar, paradoxal, par uneori mai puțin conectați la lumea interioară, la nuanțele emoționale. Capacitatea de concentrare pe texte lungi a scăzut, de aceea rolul nostru este să le arătăm frumusețea care se ascunde în spatele unui efort susținut de lectură. Pe de altă parte, sunt mult mai deschiși să discute subiecte considerate înainte tabu, ceea ce permite o abordare mai profundă și mai onestă a literaturii.

Reporter A. O.: *Oferiți, vă rugăm, un sfat elevilor școlii noastre și cititorilor revistei LiTeraTeCa!*

Profesor A.B.: *Sfatul meu este simplu: **citiți cu inima deschisă**. Nu căutați în cărți doar informații pentru examen, ci căutați-vă pe voi înșivă. Lăsați-vă tulburați, înfuriați sau mișcați de poveștile pe care le citiți. Îndrăzniți să nu fiți de acord cu interpretările consacrate și căutați-vă propria voce. Literatura este un dialog, nu un monolog. Fiecare carte este o șansă de a trăi o altă viață, de a înțelege o altă minte, de a deveni mai empatic și mai înțelept. Așa cum spune naratorul la finalul romanului, „vara în care mama a avut ochii verzi nu s-a terminat niciodată”. La fel, experiențele pe care le trăiți prin lectură vor rămâne cu voi pentru totdeauna, modelându-vă în moduri pe care poate nu le veți înțelege decât mult mai târziu. Nu renunțați la această călătorie!*

Proiect: Interviu cu părinții

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Bianca Ghiorghian, XI D

*„Pentru ca un copil să devină om, trebuie ca din copilărie
să educi în el omul, altfel va rămâne copil toată viața.”*
Rabindranath Tagore

Proiectul de față, inițiat de redacția revistei „LiTeTeCa”, pornește de la necesitatea asigurării unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația nu poate face abstracție de rolul familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta.

Orice părinte își dorește ca cei mici să devină adulți respectuoși cu cei din jur, amabili și responsabili. „În fiecare etapă a copilăriei, ei au nevoie de adulți care să-i ajute să devină buni, respectuoși și responsabili în comunitatea în care trăiesc”, spune Richard Weissbourd. Cu toate acestea, foarte puțini dintre ei își învață copiii ce este compasiunea, potrivit unui studiu realizat de specialistul american.

Psihologul de la Harvard le oferă părinților câteva recomandări despre cum să crești un copil bun:

- Grija pentru ceilalți trebuie să devină o prioritate
- Oferiți copilului ocazii în care să-și exerseze empatia
- Extindeți preocupările copilului
- Fiți mentori pentru copil
- Învățați copilul să-și controleze emoțiile negative

Urmăriți în paginile ce urmează punctele de vedere ale părinților elevilor școlii noastre.

Proiectul va continua în numărul viitor al revistei, cu opinii ale altor părinți.

Interviu cu părinții

Cristina Afrăsânei,

mama elevei Ana Bianca Afrăsânei, X E

1. Ce apreciați cel mai mult în relația cu copilul dvs.?

2. Ce lucru credeți că, dacă ați schimba la dvs., ar îmbunătăți relația cu copilul?

3. Care sunt acele lucruri pe care un părinte NU ar trebui să le spună niciodată copilului?

4. Obligațiile zilnice ne țin, deseori, departe de copiii noștri. Cum putem compensa acest lucru?

5. Considerați că este o idee bună să ne lăudăm copiii?

6. Cum credeți că ar trebui să procedăm pentru a-i determina pe copii să facă ce ne dorim?

7. Ce am putea face să avem mai multă răbdare cu copiii noștri?

8. Ce rol au părinții în viața școlii?

9. Știm că nu există o relație perfectă părinți-școală-elevi, dar cum ar putea deveni aceasta perfectibilă? Ce ar putea face școala? Părinții? Elevii?

10. Din experiența de până acum, ce mesaj/sfat ați vrea să transmiteți altor părinți?

1. În relația cu copilul meu, apreciez cel mai mult sinceritatea și încrederea reciprocă. Atunci când are încredere în mine și când știe că poate să discute cu mine orice problema fără nicio frică.

2. Consider că dacă aș avea mai multă răbdare cu copilul meu, ar îmbunătăți relația.

3. Un părinte nu ar trebui să-și compare niciodată propriul copil cu alți copii, deoarece el va avea resentimente. Fiecare copil este unic și trebuie apreciat și iubit așa cum este.

4. Dacă suntem plecați de acasă și nu putem fi prezenți în preajma copiilor, ar trebui măcar să menținem conexiunea prin mesaje și apeluri, sau să găsim activități pe care să le facem măcar o dată pe săptămână.

5. Da! Copiii trebuie lăudați pentru rezultatele lor.

6. Consider că ar trebui să le explicăm că ceea ce ne dorim să facă este benefic pentru ei.

7. Dacă există certuri, ar trebui să fim atenți la tonul vocii și să fim calmi.

8. Părinții au un rol important în viața școlii. Pentru că acolo este copilul lor. Trebuie să se intereseze să-i fie bine și în orele în care nu este acasă.

9. Profesorii ar trebui să mențină o atmosferă plăcută în timpul orei și elevii să comunice deschis cu ei, iar părinții să-i sprijine pe copiii lor cât mai mult.

10. Discutați cu copiii voștri mai ales la vârsta adolescenței, deoarece totul se schimbă în acea perioadă și arătați-i cât de mult îi iubiți.

Interviu cu părinții

1. Ce apreciați cel mai mult în relația cu copilul dvs.?

2. Ce lucru credeți că, dacă ați schimba la dvs., ar îmbunătăți relația cu copilul?

3. Care sunt acele lucruri pe care un părinte NU ar trebui să le spună niciodată copilului?

4. Obligațiile zilnice ne țin, deseori, departe de copiii noștri. Cum putem compensa acest lucru?

5. Considerați că este o idee bună să ne laudăm copiii?

6. Cum credeți că ar trebui să procedăm pentru a-i determina pe copii să facă ce ne dorim?

7. Ce am putea face să avem mai multă răbdare cu copiii noștri?

8. Ce rol au părinții în viața școlii?

9. Știm că nu există o relație perfectă părinți-școală-elevi, dar cum ar putea deveni aceasta perfectibilă? Ce ar putea face școala? Părinții? Elevii?

10. Din experiența de până acum, ce mesaj/sfat ați vrea să transmiteți altor părinți?

Alina Grecu,

mama elevei Lavinia Grecu, XI C

1. Cel mai mult apreciez sinceritatea și apropierea noastră. Îmi doresc ca al meu copil să știe că poate veni la mine oricând, fără teama că l-aș putea judeca.

2. Dacă aș putea schimba ceva, poate aș încerca să fiu mai răbdătoare și să ascult și mai mult, fără să intervin imediat cufaturi.

3. „Nu ești bun de nimic”

„Puteai mai mult”

„De ce nu ești ca...” .

4. Timpul este limitat, câteodată chiar deloc, așa e, dar calitatea momentelor petrecute împreună contează mai mult decât cantitatea.

Compensarea timpului:

Activități împreună și ascultare.

5. Da, dar într-o anumită măsură, și în cuvintele de laudă să fie și cele pentru efort și atitudine, nu doar pentru rezultate.

6. Pentru a-i determina pe copii să facă ce ne dorim, trebuie să le explicăm motivele, să le oferim alegeri, să fim un exemplu, să le laudăm efortul și să le spunem consecințele ce vor urma.

7. Vom avea mai multă răbdare privind lucrurile din perspectiva lui, din locul lui, încercând a înțelege cum se simte și prin ce trece.

8. Părinții ocupă un rol esențial, atât susținându-l emoțional, cât și comportamental.

9. Această relație „părinți-școală-elevi” poate deveni perfectibilă prin comunicare, implicare și colaborare, pentru sprijinul dezvoltării și educației copilului.

Părinții ar putea sprijini procesul de educație - școala, comunicarea față de părinți, elevii să fie mai implicați.

10. Aș putea spune că un părinte trebuie să ofere multă iubire, răbdare și sprijin și, mai ales, să asculte cu adevărat copilul.

**Dragul nostru elev de clasa a XII-a,
colegii tăi de liceu ar dori să știe cum arată o zi obișnuită din viața ta.**

**1. Cum îți petreci
timpul liber, mai ales
acum, în prag de
bacalaureat?**

1. În timpul meu liber, să vă spun sincer, dorm. Nu chiar tot timpul, dar dorm, chiar dacă sunt în prag de bac. Încerc să nu mă stresez, fiindcă, altfel, mă panichez.

**2. Cât timp acorzi
învățatului în fiecare
zi?**

2. Nu învăț în fiecare zi, dar când am de învățat la teste, la materiile de bac, învăț cât de cât, să știu. Dar așa, în fiecare zi, nu.

**3. Ce înseamnă
pentru tine Liceul
Tehnologic de
Transporturi și de
Construcții?**

3. Pentru mine, LTTC înseamnă o comunitate; aici am învățat să creez grupuri strânse cu anumite persoane, să-i înțeleg mai bine pe cei din jur și să înțeleg cu adevărat deviza „Toți pentru unul și unul pentru toți”. LTTC nu e doar un simplu liceu, este o parte din mine.

**4. Care este cea mai
frumoasă amintire
din liceu?**

4. Am foarte multe amintiri din liceu, nu știu, sincer!, pe care aș spune-o. După mine, le-aș spune pe toate, dar preferata mea sigur va rămâne cea de la cursul festiv, de la sfârșitul clasei a XII-a (și cele din zilele când chiuleam sunt foarte frumoase!).

**5. Ce îți dorești să
faci după terminarea
liceului?**

5. După terminarea liceului vreau să dau la o facultate, să îmi creez un scop în viață și să merg pe calea cea bună, să îmi găsesc un loc de muncă, să îmi pornesc o afacere.

**6. Ce sfaturi ai da
bobocilor liceului?**

6. Sfaturile mele pentru boboci sunt următoarele: să nu intre în anturaj cu persoane greșite, să nu își facă mulți prieteni doar ca să para „cool” - nu toți îți sunt prieteni și oricând îți pot întoarce spatele. Chiar dacă pentru mulți LTTC e un liceu la care nu și-au dorit să intre, o să înțeleagă pe parcurs că la liceul nedorit vor da de persoane pe care le-au vrut toată viața. Să nu se sperie, să nu se pună în gură cu toți profesorii – fiindcă atunci nu vor mai fi buni și de gașcă, cum cred ei. Ultimul meu sfat ar fi să nu se îndrăgostească de un coleg/colegă de clasă. La început vor fi mici tachinări, după vor fi pupături și îmbrățișări, iar la sfârșit va fi ignoranță și nepăsare. O să vă stricați relația de prietenie dintre colegi. Așteptați după ce terminați liceul, acum axați-vă pe învățat și școală, nu pe iubire.

Silvia Simion, XII B

**A consemnat
Milena Țența, X B**

1. În timpul liber, mai ales în prag de bacalaureat, mă duc la sală.
2. În fiecare zi îmi acord în jur de 1 – 2 ore doar pentru studiu.
3. Pentru mine, LTTC reprezintă un liceu foarte bun și serios, cu profesori care își pun timpul să te ajute să ieși bacul cu notă mare.
4. Cea mai frumoasă amintire este când s-a făcut concursul de cântat, „Vocea LTTC”, și s-au întrecut cele mai bune voci din liceu.
5. Îmi doresc să ajung la o facultate de inginerie electromecanică.
6. Trageți tare, că aveți cu cine să luați bacul.

Uglea Alexandru, XII B

**Dragul nostru elev de clasa a XII-a,
colegii tăi de liceu ar dori să știe cum arată o zi obișnuită din viața ta.**

1. Cum îți petreci timpul liber, mai ales acum, în prag de bacalaureat?

1. În timpul liber fac activități de relaxare, mă uit la filme, petrec timp cu familia mea, fiindcă ei sunt motivul pentru care tot continui. Tot în timpul liber mă antrenez câte puțin pentru la vară, fiindcă dorința mea este de a continua cu studii în plus după bacalaureat.

2. Cât timp acorzi învățatului în fiecare zi?

2. În momentul de față, nu învăț în fiecare zi. Doar când urmează să am o lucrare, sau presimt că urmează să fiu ascultat. În prezent, încă încerc să mă bucur de timpul liber până la apropierea simulării.

3. Ce înseamnă pentru tine Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții?

3. La început, eram destul de dezamăgit că am fost repartizat la LTTC, fiindcă dorința mea era de a intra la un liceu cu profil de Filologie sau Turism. Însă, datorită acestui liceu, am reușit să îmi scot înapoi la lumină pasiunea mea pentru avioane și aeronautică. Și tot datorită acestui liceu am avut ocazia să vad multe părți ale unui avion, pe care nu le poți vedea ca pasager.

4. Care este cea mai frumoasă amintire din liceu?

4. Am avut parte de o mulțime de amintiri frumoase în decursul acestor patru ani, dar printre preferatele mele au fost acelea când se întâmpla ca un profesor să nu poată să ajungă la oră și ne adunam toată clasa să ne jucăm Among US, un joc de pe telefon, în care o echipă de astronauți trebuie să repare o aeronavă, în timp ce doi sau trei impostori încearcă să le pună bețe în roate. O altă amintire frumoasă a fost în clasa a XI-a, pe la finalul lunii mai, când am avut o săptămână de practică cu Doamna Ioan. Ne-am adunat toată clasa și am comandat pizza. 😊

5. Ce îți dorești să faci după terminarea liceului?

5. După încheierea liceului îmi doresc să iau Bacul și să îmi urmez visul de a deveni polițist. Mai exact, să aplic la Academia de Poliție de la București.

6. Ce sfaturi ai da bobocilor liceului?

6. Nu trebuie să ai o mulțime de prieteni doar de dragul de a-i avea, mai bine ai 2-3 prieteni cu care ești extrem de apropiat decât o mulțime de falși. Însă unul din cele mai mari regrete ale mele a fost că nu am reușit să creez o relație de colegialitate și înțelegere cu colegii mei de clasă decât abia de la finalul clasei a XI-a. De asemenea, un alt mic sfat din ce am văzut în jurul meu ar fi să nu vă grăbiți să intrați relație afectivă cu colegi de clasă. Acest lucru creează bârfă în rândul colectivului și în 90% din situații aceste relații între colegi de clasă nu țin mai mult de un an și se încheie cu certuri, pică și ură.

Stretică Radu, XII B

**Dragul nostru elev de clasa a XII-a,
colegii tăi de liceu ar dori să știe cum arată o zi obișnuită din viața ta.**

**1. Cum îți petreci
timpul liber, mai ales
acum, în prag de
bacalaureat?**

1. Încerc să îmbin învățatul cu puțină relaxare. În timpul liber ies la plimbare, ascult muzică, sau citesc pentru bacalaureat. Când simt nevoia să mă deconectez complet, mă întâlnesc cu prietenii sau fac puțină mișcare.

**2. Cât timp acorzi
învățatului în fiecare
zi?**

2. Depinde de zi. În general, încerc să învăț cel puțin 3-4 ore pe zi, mai ales la materiile de bac. În weekend, petrec mai mult timp, ca să recuperez ce nu reușesc în timpul săptămânii.

**3. Ce înseamnă
pentru tine Liceul
Tehnologic de
Transporturi și de
Construcții?**

3. Experiența oferită de Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții pentru mine depășește ceea ce înseamnă educație. Am avut ocazia să mă dezvolt și să particip la diverse activități, învățând să colaborez cu alții, să particip la concursuri și la diferite proiecte, întâlnind astfel și persoane deosebite.

**4. Care este cea mai
frumoasă amintire
din liceu?**

4. Cea mai frumoasă amintire este legată de proiectele la care am participat împreună cu colegii. Am râs mult, ne-am apropiat ca grup și am creat momente pe care sigur nu le voi uita.

**5. Ce îți dorești să
faci după terminarea
liceului?**

5. După liceu, vreau să urmez o facultate în domeniul transporturilor sau al ingineriei. Mi-ar plăcea să îmi construiesc o carieră în domeniul pe care l-am studiat și să continui să mă perfecționez.

**6. Ce sfaturi ai da
bobocilor liceului?**

6. Le-aș spune să se bucure de anii de liceu, dar să nu uite că munca și seriozitatea contează. Să se implice în activități, să fie curioși și să învețe din toate experiențele, bune sau rele.

Oprea Andrei Ștefan, XII C

1. Încerc să îmi organizez timpul cât mai bine. În afara orelor de studiu, îmi petrec timpul liber relaxându-mă, ascultând muzică, ieșind la o plimbare, sau uitându-mă la un film. Este important să am și momente de odihnă pentru a-mi păstra echilibrul.

2. În această perioadă, dedic aproximativ 3-4 ore zilnic învățatului. Încerc să fiu consecventă și să împart timpul între materiile importante pentru bacalaureat.

3. Pentru mine, liceul a fost mai mult decât o școală — a fost locul unde am crescut, am învățat lecții importante de viață și am legat prietenii frumoase. A fost o perioadă de formare și descoperire.

4. Cea mai frumoasă amintire este excursia din clasa a XI-a, când întreaga clasă s-a simțit ca o familie. A fost un moment plin de râsete, voie bună și unitate, pe care nu îl voi uita niciodată.

**Dragul nostru elev de clasa a XII-a,
colegii tăi de liceu ar dori să știe cum arată o zi obișnuită din viața ta.**

**1. Cum îți petreci
timpul liber, mai ales
acum, în prag de
bacalaureat?**

5. După terminarea liceului, îmi doresc să urmez o facultate care să îmi ofere posibilitatea de a-mi dezvolta pasiunea și să găsesc un loc de muncă potrivit, unde să pot evolua profesional și personal.

**2. Cât timp acorzi
învățatului în fiecare
zi?**

6. Le-aș spune să se bucure de anii de liceu, să învețe din fiecare experiență și să nu se teamă să fie ei înșiși. Să profite de fiecare oportunitate și să-și urmeze visurile cu încredere.

Apostu Daria, XII A

**3. Ce înseamnă
pentru tine Liceul
Tehnologic de
Transporturi și de
Construcții?**

1. În perioada aceasta, îmi petrec timpul liber odihnindu-mă, învățând și pregătindu-mă pentru materiile alese pentru bac.

2. În fiecare zi, acord în jur de 2 - 3 ore învățatului, dar, când am mai mult timp liber, învăț mai mult, până mă asigur că m-am pregătit destul și am înțeles.

**4. Care este cea mai
frumoasă amintire
din liceu?**

3. Pentru mine, Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții lași înseamnă un mediu plăcut, liniștit, cu persoane minunate, colegi minunați și profesori deosebiți, un mediu unde înveți cu drag, unde vii cu plăcere și cu oportunități extraordinare. Mă bucur că am ales acest liceu!

**5. Ce îți dorești să
faci după terminarea
liceului?**

4. Nu am o singură amintire frumoasă, toate amintirile făcute în liceu sunt frumoase, dar cele mai memorabile amintiri sunt făcute în timpul activităților, unde am participat cu drag, unde ne-am distrat și am legat noi prietenii!

5. După terminarea liceului îmi doresc să merg la facultate, să fac cursuri de stewardese, sau să merg mai departe pe acest profil și să merg la inginerie aviație!

**6. Ce sfaturi ai da
bobocilor liceului?**

6. Să creadă în ei, să învețe și să se bucure de fiecare moment din liceu, deoarece este una din cele mai frumoase perioade din viață, unde legi prietenii (unele pe viață), înveți lucruri noi, te descoperi pe tine și îți atingi potențialul!

Să nu se lase niciodată subestimați, să fie atenți la alegeri și să lupte pentru ce își doresc!

Nițicoi Bianca, XII A

Să cunoaștem câțiva sportivi talentați!

A consemnat ped. Doru Mihalache

Daria Moisei

- *Să ne prezentăm...*
- Mă numesc Daria Moisei, am 16 ani și sunt în clasa a X-a A.
- *De ce L.T.TC.?*
- Am auzit foarte multe lucruri bune despre profesori și atmosfera de seriozitate și respect. M-am integrat repede în clasă. Am colegi diverși, fiecare cu personalitatea lui. Unii sunt pasionați de tehnologie, alții de sport sau arte. Pauzele sunt pline de râsete, discuții și uneori povești despre meciurile mele, sau despre antrenamentele care ne dau tuturor bătăi de cap. Profesorii sunt implicați și exigenți, dar corecți. Îmi place faptul că pot vorbi deschis cu ei și că mă susțin atunci când am competiții sau antrenamente mai multe.
- *Să revenim la marea ta pasiune. Cum și când a început totul?*
- Sinceră să fiu, știu perfect cum a început, doar că nu-s așa de sigură când. Eu fac rugby tag din clasa a II-a sau a III-a. Eram în gimnaziu când domnul profesor, observând că aveam viteză, determinare și mult entuziasm, mi-a spus că aș avea potențial într-o echipă adevărată și m-a încurajat să merg la un antrenament la Politehnica Iași, la rugby 7s. A fost nevoie doar de o singură ședință ca să-mi dau seama că acesta este sportul meu. Am pus mâna pe minge și am simțit imediat că acolo este locul meu. Mi-am dorit să fac parte din acest univers, chiar dacă nu știam prea multe despre acest sport. Îmi place rugby-ul pentru că este un sport sincer și puternic, te învață să fii curajos, disciplinat și să îți respecti colegile, dar și adversarele. Am început antrenamentele la Poli cu o echipă unită și un antrenor exigent, dar mereu corect, doamna Gabriela Lepciuc. Cu ei am învățat să-mi depășesc limitele și să fiu prezentă cu adevărat în fiecare moment de joc.

- *Ce performanțe ai cu Politehnica Iași?*

- Am participat la multe turnee și campionate, iar una dintre performanțele de care sunt mândră este locul al II-lea în campionatul României. A fost un moment de mândrie pentru toată echipa al cărei căpitan sunt și o dovadă că munca noastră a dat roade. Totuși, ne-am promis că anul viitor vom reveni mai puternice și vom lua locul I.

- *O întâmplare mai amuzantă...*

- Într-o zi ploioasă, una dintre colege a alunecat în noroi chiar înainte de încălzire. Am început antrenamentul deja murdare, dar râzând, pentru că nimeni nu avea cum să rămână curat. Dar să știți că au fost și momente grele, cum ar fi accidentările sau meciurile pierdute. Acestea, însă, ne-au făcut să fim mai unite și mai puternice.

Să cunoaștem câțiva sportivi talentați!

Daria Moisei

- Despre echipa școlii ce ne poți spune?

- Experiența mea cu rugby tag este una dintre cele mai intense și frumoase perioade pe care le trăiesc acum. Unul dintre marile momente reușite de echipă a fost locul al II-lea în campionatul județean, la doar câteva secunde de locul I. Este o realizare care mă motivează și mai mult, mă face să îmi doresc să continui, să cresc și să devenim mai buni împreună, pentru a lua locul I.

- În final, spune-mi, te rog, câteva gânduri pentru viitor.

- În materie de rugby, vreau să ajung la un nivel cât mai înalt, dacă s-ar putea, să reprezint România.

- Să știi că mai mulți dintre elevii școlii noastre au reprezentat țara, la juniori sau seniori. Cel mai cunoscut exemplu este Forin Corodeanu, care a fost și căpitanul echipei naționale de seniori.

În afara sportului?

- Vreau să găsesc un domeniu care să mă pasioneze, poate sănătate, psihologie, educație, sau, bineînțeles, sport.

Să cunoaștem câțiva sportivi talentați!

Andrei Ciobanu

- *Pentru început, o scurtă prezentare...*
- Sunt Andrei Ciobanu, elev în clasa a XII-a A și am 19 ani.
- *Cum ai ajuns elev al acestei școli?*
- Am fost îndrumat de fosta mea dirigintă din clasa a VIII-a, doamna Periju Mariana, de la Școala Gimnazială „Ionel Teodoreanu”.
- *Ce ne poți spune despre pasiunea ta, handbalul?*
- Am făcut cunoștință cu mingea de handbal abia după ce am intrat la liceu. Domnul profesor Ciocoiu Vasile a selecționat mai mulți băieți pentru echipa școlii. Printre ei m-am numărat și eu, începând astfel antrenamentele. La început nu a fost ușor, pentru că nu eram obișnuit cu acest sport. Îmi place handbalul pentru că este un sport foarte dinamic, plin de energie și mă motivează să fiu rapid și concentrat.

Octavian Buzdugan

- *Bună ziua. Te rog să te prezinți.*
- Sunt Octavian Buzdugan, elev în clasa a X-a B și am 16 ani. Locuiesc în satul Gârbești, comuna Țibana, județul Iași.
- *Ce te-a făcut să dai la L.T.T.C.?*
- Niște prieteni mi-au spus că, dacă ajung elevul acestei școli, voi putea învăța temeinic și voi rămâne cu amintiri frumoase. Și au avut dreptate. La școală nu mă plictisesc niciodată alături de colegii mei și de profesorii care se comportă cu noi, elevii, ca și cum am fi prieteni de mult timp, iar asta face ca orele să fie interesante și atractive. Sunt cazat în căminul școlii, iar viața de cămin este foarte frumoasă, mai ales dacă ai cu cine să o împarți. În cămin, fiecare zi este o amintire și fiecare moment greu reprezintă un motiv pentru care o să ne amuzăm mai târziu și ne va face mândri că am trecut peste greutăți.

- *Ce performanțe ai?*
- În primul an am desfășurat doar meciuri amicale pentru că toți eram abia la început. Din anul următor au început să apară performanțele, ocupând doi ani la rând locul I la faza municipală a O.N.S.Ș. și locul al II-lea pe județ, de fiecare dată după echipa L.P.S.-ului.
- *Pentru viitor la ce te gândești?*
- Pe plan sportiv mi-ar plăcea să continui handbalul la un club, dar este greu, pentru că eu nu am jucat în afara școlii. Dacă nu se va putea, voi practica sportul de orice fel, deoarece menține o viață sănătoasă. Pe plan personal, mă așteaptă bacul. Doresc să trec cu bine de acest prag din viață, apoi voi vedea.

- *Cum ai ajuns la rugby tag?*
- Eu practic rugby tag de la vârsta de 8 ani, iar cei care m-au îndrumat au fost domnii profesori de educație fizică, în special domnul Bișoc Marius, și sunt mândru că voi termina același liceu pe care l-a absolvit domnul profesor. Am participat la multe campionate județene alături de colegii mei din școala generală și avem foarte multe amintiri frumoase. Țin minte și acum primul nostru campionat, am avut mari emoții, dar totul a decurs foarte bine și l-am făcut mândru pe domnul profesor. Acum, că fac parte din echipa acestui liceu, vreau ca generația noastră să-și pună amprenta când vine vorba de rugby tag. Ca sportiv, eu sunt foarte competitiv și în același timp disciplinat și foarte dedicat. La fel este și atunci când vine vorba de școală, ambele având un rol

Să cunoaștem câțiva sportivi talentați!

foarte important în viața mea. Anul trecut, la prima participare la faza județeană la O.N.S.Ș., echipa al cărei căpitan sunt a obținut locul al II-lea. Vrem ca anul acesta să ne depășim performanța. Despre sportul în sine, aș vrea să încurajez toți copiii să practice rugby tag, deoarece te disciplinează și te face mult mai competitiv.

Ion Deliu

- *Pentru început, o scurtă prezentare.*

- Mă numesc Ion Deliu și sunt elev în clasa a X-a C. M-am născut în Republica Moldova, raionul Glodeni. Mi-a plăcut mereu mișcarea, așa că prima experiență în materie de volei am avut-o acolo, dar, din cauza lipsei de condiții, nu se poate spune că am învățat mare lucru.

- *Cum ai ajuns elev la L.T.T.C.?*

- Din gimnaziu mi-am dorit să vin și să studiez în România, la o școală unde să pot învăța serios, dar și unde să pot face sport. Începutul nu a fost ușor, dar, cu timpul, mi-a dispărut frica pentru prima plecare de acasă, am descoperit colegi prietenoși, profesori implicați și o atmosferă care m-a motivat să muncesc mai mult. Am găsit colegi și profesori cu care mă înțeleg bine, cu care pot glumi, cu care pot lucra atunci când este necesar. Oameni pe care mă pot sprijini atunci când am nevoie. Am participat la diferite activități, precum serbarea pentru sărbătorile de iarnă, „Vocea Liceului”, sau olimpiada de matematică.

- *Să revenim la volei...*

- Adevărata pasiune pentru volei a început să prindă contur abia după ce am ajuns în liceu. Aici l-am descoperit cu adevărat, m-a atras și pot spune că a devenit parte din viața mea. La început eram curios și nu știam foarte multe. Îmi aduc aminte primul antrenament, a fost de fapt un joc-școală unde antrenorul voia să ne vadă în primul rând pe elevii noi.

- *Planuri pentru viitor...*

- Pe viitor aș vrea să termin liceul și să iau bacul cu o notă impresionantă. Vreau să merg și la facultate, dar nu m-am decis încă la care anume. Oricum, sportul va rămâne mereu în viața mea și nu va exista niciodată un motiv atât de întemeiat încât să mă las de sport.

Din cauza emoțiilor, primele lovituri au fost stângace, dar, cu timpul am început să mă obișnuiesc. Am simțit că mi se potrivește perfect. Mi-a plăcut dinamica jocului, faptul că fiecare punct depinde de întreaga echipă și că totul se bazează pe încredere și comunitate. M-am antrenat constant, atât cu echipa școlii, cât și în afara programului. Am început să joc și în week-end-uri sau în timpul liber, cu prietenii. Îmi place echipa al cărei căpitan sunt, suntem diferiți, dar împreună formăm o echipă unită, în care fiecare contribuie cu ceva. Au fost momente haioase când nu ne sincronizam deloc, meciuri în care simțeam că suntem „pe val”, dar și situații mai tensionate după înfrângeri. Aceste experiențe m-au făcut mai responsabil, mai calm și mai determinat. Sunt mândru de echipa noastră și, chiar dacă anul trecut am luat doar locul IV pe județ, știu sigur că anul acesta va fi mult mai bine. Am muncit mult și rezultatele se vor vedea.

- *Ce-ți propui pentru viitor?*

- Nu sunt foarte hotărât ce profesie mi-ar plăcea, poate arhitectură, design interior, poate ceva în domeniul dreptului. Mai e timp destul, cel puțin trei ani. Ceea ce știu sigur este că vreau să devin un om corect, muncitor, sincer, disciplinat, serios și prietenos cu cei din jur, care să știe oricând că se pot baza pe mine. Restul va veni de la sine.

- *Mulțumesc și mult succes în continuare!*

Lumea cărților

Într-o bună zi, arta visării cu ochii deschiși va sta în puterea oricărui om.

Dragii noștri elevi,

Dragostea de cărți o porți în suflet și setea de lectură nu se „stinge” niciodată!

Dacă și tu te numeri printre milioanele de iubitori de povești, care vibrează la fiecare titlu care-i stârnește curiozitatea, atunci școala noastră îți oferă o gamă variată de cărți, fizice și online, pe care le poți împrumuta printr-o simplă, dar interesantă, vizită la bibliotecă!

Fie că ești în căutarea celui mai recent roman, fie în căutarea volumului potrivit pentru preferințele tale, sau o carte de specialitate, vei găsi mii de titluri semnate atât de autori cunoscuți în întreaga lume, cât și de autori români.

Îți oferim oportunitatea, de asemenea, de a împrumuta cărți online, astfel încât să nu mai fie nevoie să aștepti până ajungi într-o bibliotecă sau librărie să-ți procuri volumul dorit, ca să-ți îmbogățești cultura și să-ți astâmperi setea de cunoaștere.

Fie că îți dorești să citești un bestseller, fie cărți clasice, fie cele mai noi titluri – poți împrumuta orice tip de carte, simplu și ușor, printr-un click pe grupul bibliotecii, sau în sală! Vei găsi volume de beletristică, ficțiune, psihologie, istorie, dezvoltare personală, manuale școlare, enciclopedii, plus multe altele, pentru și nevoile tuturor iubitorilor de lectură.

Citește și îmbogățește-ți mintea, în timp ce-ți oferi un moment de relaxare după tumultul de peste zi. Retrage-te în universul lecturii și bucură-te de liniște!

Solicită titlurile care ți se prind de suflet și îți stârnesc curiozitatea!

Lectura este o călătorie inițiativă. Este chiar viața fiecăruia dintre noi. La sfârșitul lecturii, ieșim din povești învingători și cu o nouă lecție învățată. Pe drumul vieții, la fel ca în povești, ne putem face prieteni buni, care ne vor ajuta în momentele importante și putem împreună să contribuim la un bine suprem.

Ne dorim ca poveștile să fie locul frumos în care găsim un ideal, o conștientizare că și noi putem fi eroi, pentru ca apoi să ieșim în lume și să o schimbăm, să o transformăm într-o lume de povești.

Avem nevoie de povești frumoase, avem nevoie de adevăr, avem nevoie să râdem, să ne mirăm, avem nevoie de miracole.

Or, asta sunt cărțile.

Biblioteca liceului nostru este câștigătoarea ediției a 5-a a proiectului CarteTeca, al Asociației „Salvați copiii” în parteneriat cu Libris, cu un premiu care a constatat în achiziția de cărți în valoare de 10.000 de lei! Așadar, dragii noștri, aveți de unde alege!

Biblioteca este și sediul redacției revistei LiTeraTeCa. De asemenea, ne găsiți și pe pagina <https://www.facebook.com/groups/1275963953016799>

Vă așteptăm!

(Biblioteca LTTC)

Tipuri de cititori

Prezentare realizată de Ștefan Andrei Oprea, XII C

Nu există doi cititori la fel. Unora le place să citească lucrurile despre care deja știi că le plac, în timp ce alții explorează mereu genuri noi. Unii citesc mai multe cărți în paralel. Și lucrurile nu se opresc aici. E de ajuns să intri într-un anticariat, librărie sau bibliotecă și vei vedea că iubitorii de cărți sunt cât se poate de diferiți între ei. Îi unește plăcerea pentru citit, dar sunt o mulțime de tipuri de cărți și cam tot la fel de multe tipuri de cititori.

De la cei care vor ultimele apariții literare, la cei care sunt fideli unui grup mic de autori, fiecare cititor are preferințele, obiceiurile și ciudățeniile lui. Dacă vrei să-ți dai seama ce fel de cititor e un prieten de-al tău, întreabă-l ce citește în prezent și o să-ți faci o idee.

Am făcut o listă cu 15 tipuri de cititori. Cu siguranță cunoști și tu câțiva care intră în tiparele de mai jos. Tu însuși poți fi unul dintre ei.

1. Cititorul în serie

Acești cititori sunt ca persoanele care se uită la seriale în mod obsesiv și nu se mai pot desprinde. Odată ce s-au atașat de anumite personaje, sau i-a prins stilul unui scriitor, nu se mai pot opri până nu termină seria. Fie seria de romane, fie tot ce-a scris autorul respectiv.

2. Cititorul rafinat

Nu poți să-i oferi unui cititor rafinat o carte romance cumpărată de la supermarket! Acest cititor are o cultură vastă și se mândrește cu ceea ce știe despre autorii clasici, sau despre cine știe ce carte scrisă de un fost președinte sau de vreun om de știință mai puțin cunoscut. Nu-și bate capul cu ficțiune sau cu lecturi lejere. Așa că, dacă nu ești și tu un cititor rafinat, nu găsiți subiecte literare de discutat.

3. Cititorul-jucător

Acestui cititor nu-i place să-și aleagă niște cărți preferate, dar, mulțumită capacității lui de multitasking, nici nu trebuie să facă alegeri. Poate să-și înceapă dimineața cu o carte de dezvoltare personală, iar seara să citească din ultimul bestseller de dragoste. Nu oricine poate să jongleze așa cu cărțile, dar cititorul-jucător se adaptează rapid și face ca totul să pară simplu.

4. Cititorul nestatornic

Poate că are cărți de tot felul pe lista lui de lectură, dar, odată ce se-apucă de citit, are probleme în a termina cartea. Are tendința să se plictisească repede, așa că trece rapid la o altă carte, fără a o termina nici pe aceea.

5. Cititorul care repetă lecturile

Tu ai intenții bune când îi recomanzi o carte nouă, dar el îți va zâmbi politicos, după care se va apuca să citească *Fiesta* lui Ernest Hemingway a 76-a oară, uitând complet de recomandarea ta. Asta nu înseamnă neapărat că e blocat în zona de confort, dar știe clar ce-i place și nu e dispus să riște o lectură mai puțin plăcută. Practic, e opusul cititorului-jucător. Odată ce a cunoscut o carte sau un scriitor, rămâne loial pe viață.

6. Cititorul anti-eBook

Chiar dacă mulți dintre cititori apreciază beneficiile unui eReader, cititorul anti-eBook refuză să intre în acest curent. El vrea să simtă și să miroase paginile cărților. Pentru el, nu există plăcere mai mare decât să-și vadă comorile puse pe rafturi sau în teancuri prin casă. Tehnologia e o binecuvântare pentru noi, dar nu poți să convingi un cititor anti-eBook că îi va ușura viața.

Prezentare realizată de Ștefan Andrei Oprea, XII C

7. Un cititor grăbit

Cititorul grăbit vrea să știe de la început ce se întâmplă la final. Așa că îi place să citească mai întâi ultima pagină a cărții, indiferent dacă ceilalți cred că e o strategie deșteaptă sau o adevărată crimă, care ar trebui pedepsită.

8. Tocilarul de non-ficțiune

De la cărți de self-help și dezvoltare personală la memorii sau cărți de istorie, tocilarul de non-ficțiune preferă faptele, nu imaginația. Acesta adoră cifrele, evenimentele istorice și tot felul de povești din viața reală, care e plină de povești extraordinare.

9. Iubitorul de ficțiune

La polul opus se află consumatorul de literatură de ficțiune. Ar devora orice poveste și se plictisește de faptele reale. Nu e interesat să afle cum sunt sau au fost lucrurile, vrea povești din alte lumi, alte timpuri, alte dimensiuni. Însă acest lucru nu înseamnă că, pentru el, personajele nu sunt reale. Dacă stai de vorbă cu un superfan al lui Harry Potter, o să ai impresia că a studiat la Hogwarts, împreună cu Ron și Hermione!

10. Cititorul de film

Unii pasionați de lectură vor să vadă adaptările cinematografice după ce au terminat cărțile. Alții nu, pentru că, spun ei, filmul nu are cum să fie la fel de bun precum cartea. Însă există și alt tip de cititor: cel care, după ce se îndrăgostește de personajul de pe ecran, decide să citească și cartea. Pare un pic pe dos? Dar cui nu i s-a întâmplat? Așa că nu trebuie să judecăm.

11. Căutătorul de catharsis

Există oameni cărora le place să plângă alături de personajele despre care citesc.

Acest tip e cel care citește ca să simtă tot ce se poate. Se atașează emoțional atât de puternic de o carte, încât simte el însuși o mare bucurie atunci când un personaj se îndrăgostește, suferă atunci când personajul simte durere, sau când cineva din carte moare.

12. Cititorul de club de carte

Cititorul de club de carte ia majoritatea deciziilor de lectură pe baza clubului de carte din care face parte, sau citește volume recomandate de vreo celebritate literară pe care o urmărește. Dacă ești vreodată în pană de idei, cere o recomandare unui cititor de club. Va ști ce să-ți sugereze!

13. Cititorul care își ia notițe

Când ești în școală, uneori, profesorii îți cer să-ți iei notițe din cărțile date ca lectură pentru vacanță. Dar unii cititori nu o fac pentru că le cere cineva, o fac din pasiune! Poate fi o metodă bună de a procesa informația și de a reflecta la ceea ce ai citit.

14. Cititorul de vacanță

Câteodată, singurele momente când ai șansa să citești sunt cele din vacanță. Cititorul de vacanță se relaxează citind, pe plajă, în tren, sau când stă în propria-i grădină. Citește de plăcere. Nu are mult timp liber așa că, atunci când apucă, citește orice îl face să se simtă fericit. Poate fi o carte polițistă plină de crime, sau una siropoasă, de dragoste.

15. Romanticul incurabil

Cum probabil îți imaginezi, romanticul incurabil e un fan al romanelor romance și nu-i pasă ce cred ceilalți cititori, mai rafinați, despre el. Probabil că în casa lui se găsesc toate romanele scrise vreodată de Danielle Steel, alături de cărți de dragoste de ficțiune istorică, sau cărți de Nicholas Sparks.

Cititul e o experiență extrem de personală, așa că e normal ca fiecare cititor să aibă stilul lui. Printre cunoscuții tăi poți să găsești unul dintre aceste 15 tipuri de cititori, sau o combinație a câtorva dintre ele. Oricare ar fi stilul tău, continuă să faci ceea ce funcționează pentru tine! Nu rata cărțile care-ți plac!

Ce citește generația Z?

Recomandări de pe BookTok

Prezentare realizată de Daniel Aftemi, X A

Fenomenul BookTok, comunitatea de cititori de pe TikTok, a schimbat modul în care se citesc și se recomandă cărțile la nivel global. Generația Z, mereu conectată, a transformat literatura într-o experiență virală, așa că un singur fragment, o copertă spectaculoasă sau câteva cuvinte sunt suficiente pentru ca o carte să devină bestseller peste noapte.

Generația Z, adică tinerii născuți între aproximativ 1995 și 2010, este prima generație crescută complet în era digitală. Cu internetul, smartphone-urile și social media, iar asta se reflectă și în modul în care citesc. Pentru mulți dintre ei, BookTok, comunitatea de cititori de pe TikTok, a devenit principala sursă de recomandări de carte.

Deși se spune adesea că „tinerii nu mai citesc”, BookTok a demonstrat contrariul: milioane de adolescenți și tineri adulți discută zilnic despre romane, citesc fragmente, își împărtășesc emoțiile și redescoperă plăcerea lecturii.

Am ales și noi cinci titluri care au cucerit generația Z și care merită atenția oricărui cititor.

1. **Banda celor șase ciori**, de Leigh Bardugo

Un heist fantasy plasat într-un univers fascinant, unde șase tineri proscrisi trebuie să îndeplinească o misiune aproape imposibilă: să pătrundă într-o fortăreață de maximă securitate și să elibereze un prizonier. Se îmbină acțiunea alertă cu personaje complexe, fiecare purtând secrete și răni emoționale.

Generația Z a rezonat cu diversitatea personajelor și cu combinația de acțiune, suspans și replici memorabile. Acest roman cu antieroi a devenit fenomen pe BookTok. E ideal pentru cititorii care preferă aventurile intense și grupurile de personaje diverse.

2. **Cântul lui Ahile**, de Madeline Miller

Autoarea a scris o reinterpretare modernă și emoționantă a mitului lui Ahile, povestită din perspectiva lui Patroclu. Cartea urmărește evoluția relației lor, de la prietenie la iubire, în contextul războiului troian.

Stilul poetic și umanizarea eroilor antici au făcut ca romanul să devină un fenomen viral pe BookTok, după care mulți cititori au mărturisit că este una dintre cele mai emoționante povești de dragoste pe care le-au citit.

3. **Acolo unde cântă racii**, de Delia Owens

Un amestec între roman de formare, mister polițist și poezie a naturii.

BookTok a transformat cartea Deliei Owens într-un bestseller internațional, iar în România cartea a fost rapid adoptată de cititorii tineri pentru povestea eroinei singuratice, care luptă să supraviețuiască.

Protagonista, Kya, este o fată abandonată, care trăiește singură în mlaștinile Carolinei de Nord. Când un bărbat din oraș este găsit mort, suspiciunile cad asupra ei. Cartea combină misterul unei anchete cu povestea tulburătoare a maturizării și cu imagini poetice despre natură.

Nu degeaba a îndrăgit-o generația Z, ci pentru tema supraviețuirii și a diferenței.

4. **Totul se termină cu noi**, de Colleen Hoover

Unul dintre cele mai discutate romane romantice de pe BookTok este cel scris de Colleen Hoover.

Lily Bloom încearcă să-și construiască o viață fericită alături de Ryle, un bărbat carismatic, dar complicat.

Povestea explorează iubirea, traumele familiale și dificultatea de a rupe cercul violenței, motiv pentru care a emoționat milioane de cititori. Și pentru că reușește să vorbească sincer despre o realitate dureroasă.

Ce citește generația Z?

Recomandări de pe BookTok

Prezentare realizată de Daniel Aftemi, X A

5. Biblioteca de la miezul nopții, de Matt Haig

O poveste care combină realismul magic cu reflecții profunde despre alegerile din viață. Tinerii de pe BookTok au recomandat-o ca pe o lectură vindecătoare pentru cei care trec prin anxietate sau se simt pierduți.

Cartea lui Matt Haig e despre Nora Seed, o femeie care primește șansa de a

trăi vieți alternative prin intermediul unei biblioteci magice. Fiecare carte de pe raft îi oferă șansa de a explora o altă versiune a propriei vieți.

Romanul abordează teme ca regretele, depresia și sensul existenței, într-un mod accesibil și emoționant.

Pe BookTok, mulți tineri au descris-o drept „cartea care le-a schimbat perspectiva asupra vieții”.

Generația Z nu doar citește, ci transformă lectura într-un fenomen cultural. BookTok a reușit să aducă în prim-plan povești care altădată ar fi circulat mai greu, făcând din cărți subiecte virale și transformând librăriile în locuri „cool”.

Așadar, dacă vrei să înțelegi ce îi pasionează pe tineri și să intri în lumea lor, poți începe cu titlurile acestea, pentru că au deja mii de fani entuziaști.

Cum ne schimbă inteligența artificială viața?

7 cărți care te pregătesc pentru ce urmează

Inteligența artificială nu mai este o promisiune îndepărtată sau un subiect de roman SF, este deja parte din viața noastră de zi cu zi. Nu asistăm doar la o revoluție tehnologică, ci la o transformare a condiției umane.

Mai jos, am adunat câteva cărți care ne pot ajuta să înțelegem cum AI-ul schimbă lumea muncii, dar și ce înseamnă să rămâi uman într-o epocă a mașinilor tot mai inteligente. Cum va arăta lumea când algoritmii ne vor evalua la interviuri, roboții ne vor prelua joburile, iar inteligența artificială ne va învăța copiii? Nu mai vorbim despre science-fiction, ci despre o realitate care prinde contur chiar acum, în ritm accelerat.

Inteligența artificială, de la modelele conversaționale ca ChatGPT la sistemele automate de decizie din economie, educație sau sănătate, începe să redefinească nu doar modul în care muncim, ci și cine suntem ca oameni.

Astfel, apare o întrebare esențială: suntem pregătiți pentru viitorul pe care îl construim?

7 cărți despre inteligența artificială

1. **Viața 3.0: Omul în epoca inteligenței artificiale**, de Max Tegmark

Este o explorare fascinantă a viitorului în care inteligența artificială ar putea remodela nu doar piața muncii, ci întreaga civilizație umană. Tegmark, fizician la MIT (Institutul Tehnologic din Massachusetts), propune scenarii posibile – unele optimiste, altele alarmante – și ridică întrebări esențiale despre controlul, etica și direcția pe care o poate lua evoluția tehnologică.

Este genul de carte care te provoacă să te gândești nu doar la „ce poate face AI-ul”, ci la „ce vrem să facă AI-ul”, fiind o lucrare fundamentală pentru oricine vrea să înțeleagă implicațiile sale pe termen lung, inclusiv în muncă și societate.

2. **21 de lecții pentru secolul XXI**, de Yuval Noah Harari

Yuval Noah Harari atacă direct provocările momentului, de la politică și educație la automatizare și pierderea locurilor de muncă. Capitolul dedicat viitorului muncii este o lectură lucidă și accesibilă, în care autorul avertizează asupra riscului apariției unei clase inutile și a posibilității ca noile profesii să necesite competențe avansate, ceea ce ar putea accentua inegalitățile sociale.

Prin urmare, ar urma o perioadă cu puternice transformări psihologice și sociale pe care le va aduce inteligența artificială. Cartea mai abordează și teme legate de adaptarea educației.

3. **Superinteligența: Căi, pericole, strategii**, de Nick Bostrom

Nick Bostrom este profesor la Facultatea de Filosofie de la Universitatea Oxford și director fondator al Institutului despre Viitorul Umanității, iar Superinteligența este poate cea mai serioasă și riguroasă analiză despre riscurile existențiale pe care le implică dezvoltarea unei inteligențe artificiale superioare omului. Bostrom definește tipurile de superinteligență ca fiind: de viteză, calitativă (superioară la nivel de raționament) și colectivă.

Deși uneori tehnică, cartea este profund vizionară și tratează dileme care vor deveni tot mai presante în anii următori: putem controla o inteligență mai inteligentă decât noi? Iar dacă da, cum? Este o lectură provocatoare pentru cei preocupați de implicațiile pe termen lung ale AI-ului, nu doar de efectele imediate asupra locurilor de muncă.

Cum ne schimbă inteligența artificială viața?

7 cărți care te pregătesc pentru ce urmează

4. Munca: O istorie a modului în care ne petrecem timpul, de James Suzman

Cartea privește munca dintr-o perspectivă inedită, antropologică. Volumul oferă o incursiune în trecutul umanității, arătând că munca nu a fost mereu ceea ce este astăzi, adică un element central al identității și existenței noastre. Într-o lume în care AI-ul ne obligă să ne regândim acest raport, volumul lui Suzman e esențial pentru a înțelege cât de mult se poate schimba ceea ce, până ieri, părea neschimbat.

Cartea este relevantă mai ales pentru că oferă context istoric pentru a înțelege cât de radicale pot fi schimbările aduse de AI și automatizare.

5. Epoca mașinilor spirituale, de Ray Kurzweil

Ray Kurzweil a fost supranumit, de-a lungul timpului, „geniu neliniștit” și „mașină inteligentă supremă”, fiind unul dintre cei mai influenți futuriști contemporani. În această carte, el propune o viziune îndrăzneată și uneori tulburătoare despre viitorul în care granițele dintre om și mașină devin din ce în ce mai fluide.

Cartea explorează ideea unei fuziuni inevitabile între inteligența biologică și cea artificială. Deși speculativă, ea pune în lumină întrebări fundamentale despre conștiință, identitate și muncă într-o lume post-umană.

Dincolo de aceste cărți de non-ficțiune despre AI care se axează pe tehnologie, futurism și știință, inclusiv romanele distopice, ne oferă poate cele mai vii și tulburătoare scenarii despre cum ar putea arăta o lume în care inteligența artificială devine o forță dominantă. Fie că vorbim despre roboți empatici sau sisteme totalitare susținute de algoritmi, aceste romane explozează nu doar tehnologia în sine, ci și efectele ei profunde asupra umanității și sensului vieții.

Așadar, iată și câteva titluri de distopii, după cum se raportează la realitatea noastră:

Cel mai aproape de prezentul nostru: *Klara și Soarele* (Kazuo Ishiguro), *Eu, robotul* (Isaac Asimov)

Cel mai probabil ca viitor apropiat: *Robopocalipsa* (Daniel H. Wilson), *Minunata lume nouă* (Aldous Huxley)

Cel mai influent în cultura tech: *Neuromantul* (William Gibson), *Fundația* (Isaac Asimov)

Selecție realizată de Eduard Anghelache, XII B

6. The Second Machine Age – Work, Progress, and Prosperity in a Time of Brilliant Technologies, de Erik Brynjolfsson și Andrew McAfee

Cartea aduce o perspectivă echilibrată și bine documentată asupra felului în care tehnologia digitală, în special inteligența artificială, transformă munca, economia și inegalitatea socială.

Autorii, cercetători la MIT, analizează cu luciditate atât oportunitățile, cât și riscurile celei mai recente revoluții industriale. Cartea oferă instrumente de gândire critică despre lumea care ne așteaptă.

7. The Future of Work: Robots, Ai, and Automation, de Darrell M. West

Darrell M. West, expert american în politică publică și tehnologie, explorează transformările fundamentale ale pieței muncii cauzate de automatizare și tehnologiile emergente, cum ar fi inteligența artificială. Cartea analizează impactul acestor schimbări asupra locurilor de muncă, economiilor și societăților, evidențiind atât provocările, cât și oportunitățile pe care le prezintă viitorul tehnologic. Propune soluții pentru adaptarea forțată de evoluțiile rapide și insistă pe necesitatea unei educații și a unui sistem de protecție socială mai eficiente.

5 cărți românești contemporane care chiar merită citite

Literatura din România cunoaște o efervescență remarcabilă în această perioadă. De la povești intime la fresce sociale, am ales câteva cărți românești contemporane care oferă perspective autentice și memorabile despre lumea în care trăim.

Într-o lume dominată de bestsellere internaționale și trenduri virale, literatura românească contemporană își păstrează farmecul și relevanța. Autorii români din ultimele decenii surprind prin prospețimea stilului, complexitatea temelor și curajul narativ.

Fie că explorează realități sociale, dileme existențiale sau întoarcerea la rădăcini, aceste cărți demonstrează că literatura scrisă în limba română are tot ce-i trebuie pentru a fascina cititorul de azi.

Cărți românești contemporane cărora să le acorzi atenție

1. **Solenoid**, de Mircea Cărtărescu

Solenoid a apărut în 2015 și este considerat de mulți critici drept una dintre cele mai importante scrieri românești post-2000. Romanul lui Mircea Cărtărescu are ca narator un profesor de liceu din București care trăiește o viață aparent banală, dar interiorul lui înseamnă o lume vastă de idei, fantezii și revelații.

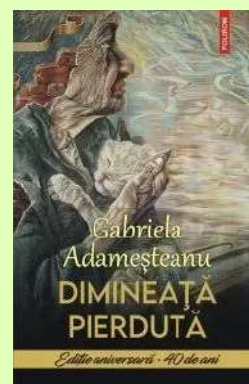
Cartea îmbină realul cu oniricul și filosofia, construind un univers captivant, care pune sub semnul întrebării însăși natura realității.

2. **Dimineață pierdută**, de Gabriela Adameșteanu

Romanul Gabrielei Adameșteanu explorează viața bucureșteană a anilor '80 prin ochii Vicăi Delcă, o femeie simplă, dar extrem de inteligentă, cu un limbaj expresiv și o memorie remarcabilă. Într-o singură zi, ea rememorează decenii de istorie personală și colectivă. Pe scurt, dintr-o fotografie veche din vara anului 1914 prinde viața o întreagă galerie de personaje și, pe măsură ce povestea se desfășoară, romanul se transformă într-o amplă cronică de familie, ce traversează un secol de istorie românească.

Cartea este o frescă subtilă a societății românești, din perioada interbelică până în comunism, scrisă cu o ironie tândă și o profundă umanitate.

3. **Băiuțeli**, de Filip Florian și Matei Florian

O autobiografie romanțată, plină de umor și nostalgie, care urmărește copilăria a doi frați crescuți în România anilor '70-'80. Paginile cărții scrise de Filip Florian și Matei Florian sunt animate de o energie ludică, iar amintirile personale ale celor doi sunt presărate cu scene familiare tuturor celor care au trăit în acea epocă.

Cartea este atât o confesiune tândă, cât și un document viu al unei generații.

Ce mai citim?

5 cărți românești contemporane care chiar merită citite

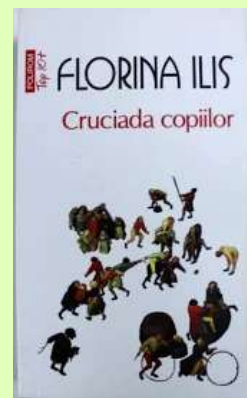
Cărți românești contemporane cărora să le acorzi atenție

4. **Cruciada copiilor**, de Florina Ilis

Un roman complex, în care mai multe planuri narative se împletesc într-un puzzle modern. Povestea are în centru un tren plin de elevi care pleacă într-o excursie, dar lucrurile scapă rapid de sub control, totul transformându-se într-o revoltă spontană care implică nu doar elevii, ci și profesori, jurnaliști și autorități.

Cartea Florinei Ilis, care încheie o trilogie, după *Coborîrea de pe cruce* (2001) și *Chemarea lui Matei* (2002), este o metaforă a haosului din societate, a manipulării media și a pierderii inocenței.

Stilul fragmentat și polifonic provoacă, dar și recompensează cititorul atent.

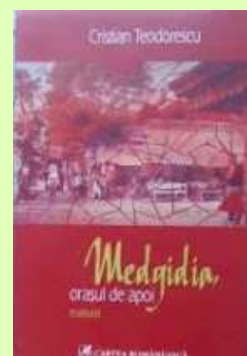

5. **Medgidia, orașul de apoi**, de Cristian Teodorescu

Fănică Theodorescu, fost brutar cunoscut din comuna Slobozia și pasionat de jocuri de noroc, devine proprietarul birtului din gara Medgidia, pe care îl câștigă la o licitație publică. În timp ce Europa este cuprinsă de război, micul oraș din drumul spre mare încă respiră liniște. Aici, diverse comunități – români, turci, evrei, armeni, ruși, bulgari și tătari – trăiesc în armonie, cel puțin până când tensiunile politice încep să le zdruncine echilibrul.

Cristian Teodorescu a scris o cronică ficțională orașului său natal – oraș dobrogean, aflat între cele două războaie mondiale.

Cartea este scrisă cu vervă, autenticitate și un umor bine dozat, iar autorul reconstituie viața cotidiană a unei comunități multietnice, cu personaje pitorești și întâmplări de neuitat. Și e de neratat.

Fiecare dintre aceste cărți românești contemporane dovedește că literatura noastră este vie, profundă și relevantă. Într-o lume în care cultura globală tinde să uniformizeze gusturile, vocea unică a autorilor români aduce nu doar perspective proaspete, ci și o identitate literară autentică.

Dacă încă nu ai citit destulă literatură românească, acordă o șansă scriitorilor contemporani și vei fi surprins de cât de mult te pot atinge poveștile scrise în limba ta.

Grupaj alcătuit de Ruslana Botea, XI C

7 romane recente care pot schimba felul în care vezi lumea

Daniel Aftemi, X A

Uneori, ai nevoie doar de o carte bună ca să vezi lumea altfel și uneori nu ai chef ca acea carte să fie de non-ficțiune. Am ales câteva romane noi care ating teme care îți pot da de gândit cu privire la cine ești, ce crezi și cum privești realitatea din jur. Sunt povești care pot să schimbe perspective.

Nu toate cărțile te zdruncină (și e foarte bine să fie așa), dar unele reușesc să te scoată din ale tale și să te pună față în față cu idei, oameni și lumi care până atunci ți-au fost invizibile. Am ales și noi câteva astfel de romane, toate recente și traduse în limba română, care, din unghiuri diferite, îți pot lărgi orizontul gândirii.

Desigur, pentru ca ele să aibă efect, e necesar să ai o anumită deschidere către idei noi. Unele te mișcă emoțional, altele îți strecoară idei la care nu te-ai fi gândit niciodată, iar fiecare, în felul ei, e o lentilă nouă prin care poți privi lumea și, poate, chiar pe tine însuși.

1. Ți-am dat ochi și tu ai privit în întuneric, Irene Solà

Cartea nu e o poveste cu început, mijloc și sfârșit, e mai degrabă un poem în proză care pulsează, geme și trăiește prin munți, animale, oameni, spirite și chiar norii care se prăvălesc peste Pirinei.

În Mas Clavell, o fermă izolată din munții Guillerries din Catalonia, o femeie bătrână pe nume Bernadeta se află pe patul de moarte. În ziua în care urmează să moară, casa este plină de fantomele tuturor femeilor care au trăit acolo.

Solà nu scrie doar despre viață și moarte, ci parcă le face să vorbească între ele.

Dacă te-ai întrebat vreodată cum ar suna lumea fără oameni sau cu prea mulți oameni, cartea asta e un răspuns poetic, ciudat și dureros de adevărat.

2. Un bărbat intră în grădina paradisului, Eshkol Nevo

Romanul pare simplu, dar e ca o casă cu oglinzi în care adevărul se reflectă mereu puțin altfel. Trei personaje, trei variante ale aceleiași povești. Omri, recent divorțat, pornește într-o călătorie introspectivă după ce găsește într-un ziar chipul unui fost cunoscut, victimă a unui accident tragic. Doctorul Caro, văduv și cu doi copii, începe o relație cu o tânără rezidentă. Helly, al cărei soț a dispărut, își spune povestea la poliție.

Ce e minciună, ce e memorie, ce e protecție? Cartea lui Eshkol Nevo, devenită bestseller în Israel, ne obligă să ne întrebăm cât de sinceri suntem cu cei de lângă noi și mai ales cu noi înșine.

3. Coccoșata, Saou Ichikawa

O poveste despre corp, furie și dorință, într-o Japonie care arată elegant, dar te strivește cu reguli. Isawa Shaka are cocoșă și o lume întreagă vede acest lucru ca pe o anomalie. Pe lângă povara fizică, ea se luptă și cu izolarea emoțională și cu prejudecățile celor din jur, care îi limitează libertatea de a fi ea însăși.

Romanul lui Saou Ichikawa vorbește despre cum condițiile sociale rigide și prejudecățile pot înăbuși sufletul unui individ.

7 romane recente care pot schimba felul în care vezi lumea

Daniel Aftemi, X A

4. Născută cu picioarele înainte, de Rita Petro

Romanul e ca o o călătorie emoționantă și plină de viață prin copilăria și adolescența unei fete cu spirit neîmblânzit care crește în Albania comunistă, sub regimul opresiv al dictatorului. Povestea ei dezvăluie cu sinceritate și umor situațiile dificile și absurditățile vieții într-o societate dominată de frică, cenzură și lipsuri, dar și dorința arzătoare de libertate și originalitate. Pe măsură ce protagonista se maturizează, cititorul este martor la confruntările ei cu normele rigide și restricțiile politice, la încercările de a-și croi propriul drum în lume și la relațiile complexe cu familia și cei din jur.

5. Vreme, vremuri, Jenny Offill

Un roman scris în fragmente, ca niște bucăți de luciditate, care vorbește despre anxietatea climatică, parenting, deznădejde și, totuși, un fel de blândețe care persistă. Lizzie, o bibliotecară din New York prinsă între grijile de zi cu zi și frica legată de schimbările climatice și haosul social, ajută o fostă profesoară să gestioneze un podcast despre criza ecologică. În tot acest timp, reflectă asupra incertitudinilor lumii moderne și încearcă să găsească un echilibru între responsabilitățile personale și temerile legate de viitor. Cartea explorează (destul de poetic) fragilitatea lumii și teama unei prăbușiri lente, dar inevitabile.

6. Tipa asta e dusă!, Yara Nakahanda Monteiro

Vitória e o tânără portugheză crescută de bunici, afectată de absența mamei ei, o luptătoare angoleză pentru libertate pe care nu a cunoscut-o niciodată. Cu numai câteva luni înainte de nunta ei, tânăra pornește într-o călătorie în Angola, țara mamei ei, în încercarea de a-și descoperi rădăcinile și de a-și înțelege mai bine identitatea complexă, în contextul diversității culturale, rasiale și sexuale.

Cartea te provoacă să explorezi complexitatea identității și să înțelegi cât de importantă este acceptarea propriilor rădăcini și contradicții.

7. Omul de zăpadă, Jo Nesbø

Într-o Norvegie acoperită de zăpadă, o femeie dispăre în mod misterios, iar în curtea casei ei apare un om de zăpadă neobișnuit, cu trăsături înfiorător de umane. Detectivul Harry Hole, singurul din poliție cu experiență în crimele în serie, preia ancheta. Pe măsură ce investigația avansează, apar tot mai multe dispariții, toate legate de prezența simbolică a omului de zăpadă.

Cartea lui Jo Nesbø nu e doar un roman polițist, e și o reflecție asupra răului ascuns în cotidian, a aparentului echilibru familial care poate masca traume și secrete întunecate. Cartea forțează cititorul să reanalizeze idei precum: Cât de bine îi cunoaștem, cu adevărat, pe cei apropiați? sau Cum influențează copilăria și absența părinților alegerile de mai târziu?

Scriitori născuți în luna septembrie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

George Coșbuc s-a născut la 20 septembrie 1866.

A fost un poet, critic literar, ocazional și traducător român din Transilvania, membru titular al Academiei Române din anul 1916.

Este unul dintre reprezentanții marcanți ai semănătorsimului. Inventator de forme poetice, este considerat poetul cu cea mai rafinată artă prozodică din poezia românească. A efectuat studii aprofundate asupra folclorului.

A decedat la 9 mai 1918 la București.

Herbert George Wells s-a născut la 21 septembrie 1866, Bromley, Kent.

A fost un scriitor englez celebru pentru cărțile sale de ficțiune precum *Mașina timpului*, *Războiul lumilor*, *Omul invizibil*, *Primii oameni în Lună* și *Insula Doctorului Moreau*.

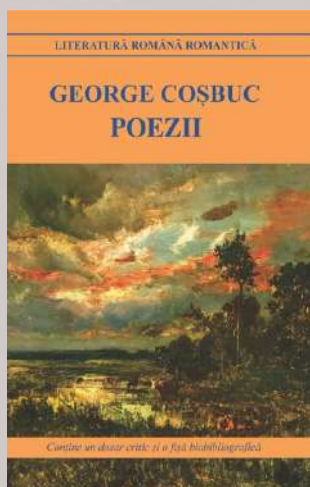
A mai publicat nuvele contemporane, istorie și comentarii sociale. A fost un socialist declarat și un pacifist, operele sale mai târzii devenind tot mai politice și didactice.

Atât Wells cât și Jules Verne sunt recunoscuți ca „părinții genului științifico-fantastic”.

A decedat la 13 august 1946, Londra.

Fragment din poezia *Nunta în Codru*

„...Dar pe mire cum îl cheamă,
Cine-i el și-al cui?
N-auziși de sturz, bag samă!
Până și-mpăratul știe
Și-i bogat? Ce-i pe câmpie,
Tot ce vezi, i-al lui!”
Coșbuc, George. **Opera poetică**

Fragment din *Omul invizibil*

„...În luna Rusaliilor, mrs. Hall și soțul dumisale se treziră dis-de-dimineață, înainte chiar de Mille să se fi înhămat la corvoada zilnică, și coborâră tiptil în pivniță. Aveau de îndeplinit acolo o operație care-i privea exclusiv pe ei – ceva în legătură cu greutatea specifică a berii lor...”

Wells, Herbert George. **Omul invizibil**

Scriitori născuți în luna octombrie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Zaharia Stancu s-a născut la 5 octombrie 1902, în localitatea Salcia, județul Teleorman. Este un scriitor român controversat, director de teatru, jurnalist, poet și publicist. Romanul său „Descult” a cunoscut o apreciere unanimă în perioada socialist-comunistă. Romanul care „a parcurs globul cu sandale de aur”, așa cum îi plăcea autorului să spună, este cel mai tradus roman românesc din toate timpurile, fiind tradus în 24 de limbi până în 1988, printre altele, existând o traducere și în limba japoneză. Critica de specialitate consideră că volumul „Șatra” este cel mai bun roman. A decedat la 5 decembrie 1974, București.

Oscar Wilde, scriitor irlandez, s-a născut la 16 octombrie 1854, în Baile Átha Cliath, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei. A publicat versuri (*Poems*, 1881), povestiri (*Prințul fericit și alte povestiri*, 1888), eseuri (*The Soul of Man under Socialism*, 1891). Romanul „Portretul lui Dorian Gray” (*The Picture of Dorian Gray*, 1891), cea mai importantă operă a sa, este o ilustrare pregnantă a principiilor sale estetice. A decedat la 30 noiembrie 1900, Paris, Franța.

Fragment din *Descult*

„Când intri în luptă, te cuprinde un fel de amețeală, mai curând un fel de beție. Atunci nu mai ai timp să te gândești la moarte.

Toți oamenii vor să omoare timpul. Și puțini își dau seama că, de fapt, timpul mestecă tot, înghite tot, mistuie tot, omoară tot.”

Zaharia Stancu, ***Descult***

Fragment din *Portretul lui Dorian Gray*

„A influența pe cineva înseamnă a-i dăru propriul tău suflet. Cel influențat nu mai gândește în felul lui firesc și nu mai e mistuit de patimile sale firești. Virtuțile sale încetează a mai fi propriile lui virtuți. Păcatele, dacă există pe lume așa ceva, devin lucruri de împrumut. Un asemenea om ajunge să fie ecoul muzicii altuia, interpret al unui rol care nu a fost scris pentru el.

Wilde, Oscar, ***Portretul lui Dorian Gray***

Scriitori născuți în luna noiembrie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Liviu Rebreanu s-a născut la 27 noiembrie 1885, Târlișua, Bistrița-Năsăud. A fost un prozator și dramaturg român, membru al Academiei Române. La 1 noiembrie 1908 a debutat în presa românească: la Sibiu, în revista *Luceafărul*, condusă de O. Goga și O. Tăslăuanu, a apărut povestirea *Codrea (Glasul inimii)*. În aceeași revistă, Rebreanu a mai publicat nuvelele *Ofilire* (15 decembrie 1908), *Răfuială* (28 ianuarie 1909) și *Nevasta* (16 iunie 1911). A decedat la 1 septembrie 1944, Ștefănești.

Mark Twain, cu numele adevărat Samuel Langhorne Clemens s-a născut la 30 noiembrie 1835.

A fost un scriitor, satirist și umorist american. Este autorul romanelor „Aventurile lui Tom Sawyer”, „Print și cerșetor”, „Aventurile lui Huckleberry Finn” și „Un yankeu la curtea regelui Arthur”.

Toată viața sa a fost un călător, de multe ori acceptând meserii ciudate. Și-a câștigat o anumită popularitate ca jurnalist în orașele mici, folosind pseudonimul Mark Twain. Mai târziu s-a făcut cunoscut ca scriitor de călătorie, umorist și lector.

A decedat la 21 aprilie 1910, Stormfield, Redding, Connecticut, Statele Unite.

Fragment din *Ion*

„Nevasta știa că Florica, de când s-a măritat, luase pe Savsita la dânsa. Ba au-zise cum George s-ar fi lăudat către oa-meni că oloaga are să-i poatre noroc în casă, asta drept răspuns celor ce, voind să-și bată joc, spuneau că Florica n-are zestre, afară dacă n-o strângea pe Savista ca să-i cerșească pomana trecătorilor. De ce s-o fi întors oloaga înapoi la Trifon Tătaru? se gândi Ana apropiindu-se...”
Rebreanu, Liviu. *Ion*

Fragment din *Print și cerșetor*

„Sfârșind masa, un lord veni și-i întinse un castron de aur larg și adânc, cu apă de trandafiri, ca să-și clătească gura și mâinile, iar lordul gentilom ereditar al rufăriei se și înființă alături, cu un șervet. Tom se uită încurcat la castron, vreo câteva clipe, apoi îl aduse la gură și trase o dușcă cu gravitate. După aceea, îl dădu îndărt lordului care-l sluja și zise...”

Twain, Mark. *Print și cerșetor*

Scriitori născuți în luna decembrie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Ioan Alexandru – s-a născut la 25 decembrie 1941, în Topa Mică, județul Cluj. A fost poet, publicist, eseist și om politic român. A debutat cu poezii în revista *Tribuna*, din Cluj. Debutul editorial a avut loc în 1964, cu volumul de versuri *Cum să vă spun*, postfață de Zoe Dumitrescu. După revoluția din 1989 a fost om politic și parlamentar din partea PNȚCD. De-a lungul anilor a fost invitat să țină conferințe la mai multe universități europene. A decedat la 16 septembrie 2000, Bonn, Germania.

Gustave Flaubert, scriitor francez, s-a născut la 12 decembrie 1821, în Rouen, Franța. În 1836 scrie primele povestiri: „Un parfum de mirosit”, „Ciumă la Florența”, „Turbare și neputință”, istorii de certă influență byroniană, de factură pesimistă. În 1837 scrie povestiri fantastice („Vis de infern”, „Quidquid volueris”), romanul „Pasiune și virtute”, în care se schițează portretul doamnei Bovary, iar în 30 martie, apare în revista „Colibri” povestirea „O lecție de istorie naturală”, care aduce un ton nou, satiric. A decedat la 8 mai 1880, Croisset, Canteleu, Franța.

Fragment din poezia *Imnul luminii*
Lumina sfânta-n zorile de zi
Nu-i creatura sa n-o vorbesti de bine
Începi cu roua și sfârsești în vârf
Lasând o târa-n floare după tine

La fiecare-n parte odihnești
E-un freamat și-un fior de bucurie
Frunza-n extaz atinge raza ta
Si-odata ochiul umbrei o învie
Alexandru, Ioan, *Poezii*

Fragment din *Doamna Bovary*

„Supărarea i se ascundea în suflet cu gemete jalnice, cum urlă vântul iarna prin castelele părăsite. Era ca un fel de reverie pe care ți-o dă ceea ce nu se mai întoarce niciodată, oboseala care te cuprinde după fiecare fapt împlinit, și în cele din urmă durerea pe care o simți când renunți la o obișnuință, când încetează brusc o vibrație prelungită.”

Gustave Flaubert, *Doamna Bovary*

Zile internaționale amuzante

(echipa redacțională)

Anumite date din calendar sunt recunoscute de ONU (Organizația Națiunilor Unite) ca Zile Internaționale sau Mondiale, în timp ce altele au fost „stabilite” de diverse organizații, care și-au propus să aniverseze tot felul de ciudățenii.

Încadrate în secțiunea Funny, cele din urmă nu sunt cunoscute publicului larg, dar ajung să fie descoperite cu ajutorul curentului social media.

Așa se face că fiecare lună din an devine surprinzătoare prin cel puțin un prilej inedit de a sărbători orice.

Septembrie

- 1 septembrie - Ziua Fără rimă și motiv
- 13 septembrie - Ziua gândirii pozitive
- 14 septembrie - Ziua îmbrățișării câinelui
- 28 septembrie - Ziua vecinului bun
- 30 septembrie - Ziua cidrului de mere fierbinte

Octombrie

- 1 octombrie - Ziua baloanelor din întreaga lume
- 9 octombrie - Ziua evenimentelor ciudate
- 16 octombrie - Ziua dicționarului
- 25 octombrie - Ziua mâncărurilor acre
- 31 octombrie - Ziua magiei și a trucurilor

Noiembrie

- 1 noiembrie - Ziua statului degeaba
- 10 noiembrie - Ziua Nu mă uita
- 20 noiembrie - Ziua absurdului
- 24 noiembrie - Ziua celebrării talentului tău unic
- 29 noiembrie - Ziua felicitărilor electronice

Decembrie

- 4 decembrie - Ziua purtării pantofilor maro
- 14 decembrie - Ziua maimuței
- 18 decembrie - Ziua transportului gratuit (la comenzile online)
- 27 decembrie - Ziua „Nu deranjați”
- 29 decembrie - Ziua tocăniței cu piper

La Editura Litera:

• **Întrebarea 7, de Richard Flanagan:** „Mă întreb uneori de ce ne tot întoarcem la începuturi – de ce căutăm singurul fir de care am putea trage ca să deșirăm tapiseria pe care o numim viață... De la aventura lui H.G. Wells cu Rebecca West până la fizica nucleară din anii '30 ai secolului trecut și lansarea bombei nucleare de la Hiroshima când tatăl lui Flanagan presta muncă forțată într-un lagăr din apropiere, lanțul evenimentelor ajunge la fisiune când Flanagan, la tinerețe, se trezește captiv într-un râu involburat, fără să știe dacă va scăpa cu viață sau nu. Cântec de dragoste pentru insula pe care s-a născut autorul și totodată pentru părinții săi, această combinație hipnotică de vis, istorie, locuri și memorie are ca subiect felul în care viețile noastre sunt modelate de poveștile altora și de poveștile pe care le inventăm pentru noi înșine.” (Ed. Litera)

• **Ziua refluxului, de Maylis de Kerangal:** „Decepția primei iubiri, pierderea tatălui, dar și un eveniment plin de strălucire – botezul unui vas pentru lansarea la apă –, toate reapar la suprafață din colțurile de memorie în care fuseseră exilate. Ceea ce rămâne constant de la prima până la ultima pagină este emoția, profunda umanitate.” (Ed. Litera; trad. Sanda Spiridon)

NOUTĂȚI EDITORIALE

Venim în acest număr în întâmpinarea voastră, dragi

colegi, cu câteva propuneri de noutăți editoriale de la câteva dintre cele mai mari edituri din țară, cu precizarea că veți găsi pe site-urile acestora mult mai multe noi apariții care vă pot interesa.

**Echipa
redacțională.**

LiTeraTeCa cititorilor

La Editura Nemira:

• **Înainte de ploi, de Dinah Jefferies:**

Un amestec luxuriant și îmbătător de culoare și arome din India

Un roman fascinant, care transportă cititorii în vremea în care Imperiul Britanic încă avea o influență puternică asupra Indiei, cu amestecul său de tradiții, obiceiuri, locuri seducătoare și festivaluri pline de culoare.

1930, Rajputana, India

De la moartea soțului ei, tână ziaristă Eliza Fraser s-a refugiat doar în pasiunea pentru fotografie. Când guvernul britanic o trimite să fotografieze familia regală la palatul de pe marginea unui lac, îl cunoaște pe Jay, fratele extrem de atrăgător al prințului.

Cu toate că Eliza îi reproșează sărăcia în care trăiește poporul indian, iar el îi amintește de nedreptățile comise de britanici, cei doi descoperă că au surprinzător de multe în comun. Dar familiile și societatea dezaproabă relația care se înfiripă. Așa că trebuie să ia o hotărâre: își ascultă inima sau fac ce așteaptă ceilalți de la ei?

„O poveste de dragoste care sfidează toate așteptările și o Indie fermecătoare, aflată încă sub dominație britanică. O lectură perfectă pentru orice cititor de ficțiune istorică care își dorește să evadeze într-o lume plină de culoare.” (Anamaria Manolescu, coordonatoare colecției Nemira Fiction)

La Editura Corint:

- **Omul care iubea cărțile, de Patrick deWitt:** „Patrick deWitt țese pânza ficțiunii cu umor și delicatețe, o poveste a unui om aparent banal, dar plin de surprize – o celebrare emoționantă a celor care trăiesc tăcut, însă cu inima deschisă.” (Ed. Corint; trad. Mihaela Sofonea)
- **Ivan cel Groaznic, de Henri Troyat:** „Biografia țarului rus Ivan al IV-lea, supranumit „cel Groaznic”. Deopotrivă sadic și religios, Ivan se considera trimisul lui Dumnezeu pe pământ și credea că va fi iertat pentru toate excesele sale. Paranoia lui bolnăvicioasă l-a făcut să vadă peste tot spioni și trădători, iar cei mai devotați colaboratori ai săi au pierit, unul după altul, în urma unor chinuri atroce.” (Ed. Corint; trad. Sanda Grigoriu)
- **Muc cel mic, de Wilhelm Hauff:** „Muc cel mic, titlu de referință pentru basmele lui Wilhelm Hauff, este o narațiune amplă de tipul „povestirilor în ramă”, având o mare varietate de personaje și o acțiune dezvoltată pe multiple planuri. Apărut în 1826, basmul cu referințe orientale spune povestea bătrânului Muc, care trăia, la fel cum trăise și tatăl lui, singur, la Niceea, în Turcia.” (Ed. Corint Junior; trad. Roland Schenn)

NOUTĂȚI EDITORIALE

Venim în acest număr în

întâmpinarea voastră, dragi colegi, cu câteva propuneri de noutăți editoriale de la câteva dintre cele mai mari edituri din țară, cu precizarea că veți găsi pe site-urile acestora mult mai multe noi apariții care vă pot interesa.
Echipa redacțională.

La Editura Humanitas:

- **Fenomenalele femei de la Grand Hotel, de Ruth Kvarnstrom-Jones:** „Bestseller distins cu Storytel Awards 2024 – best Feelgood, *Fenomenalele femei de la Grand Hôtel*, o saga istorică amintind de Downton Abbey, propune o incursiune în culisele unei lumi și epoci fascinante: elegantul și tumultuosul Stockholm de la începutul secolului XX.” (Ed. Humanitas Fiction; trad. Oana-Mădălina Voicu)
- **Vărul Alexandru și alte povești adevărate, de Adrian Oprescu:** „Am scris pentru ca mi se pare că am ceva de spus.” „Avusesem, nu demult, 20 de ani. Ar fi trebuit să fiu la facultate, dar nu mai eram. Soarta decisese pentru mine să fiu unul dintre deținuții politici care trebuia să contribuie la construirea socialismului prin saparea Canalului.” - Adrian Oprescu
- **Fiicele pictorului, de Emily Howes:** Inspirat de viața fiicelor pictorului englez Thomas Gainsborough din secolul al XVIII-lea, romanul de față explorează, cu o puternică scriitură evocatoare, relația complexă dintre cele două surori, Peggy și Molly.
„Romanul strălucește mai ales prin explorarea dualității tulburătoare a portretelor, a legăturii dintre cele două surori, a chipurilor în intimitate și în public... este convingător, captivant, hipnotizant.” - The Guardian
„Scris cu măiestrie... L-am citit pe nerăsuflăte. O performanță desăvârșită.” - Hilary Mantel

POLIROM NE VEȚI CITI

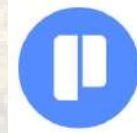
La Editura Polirom:

- **Detaliile, de la Genberg:** „Detaliile este un roman construit în jurul unor asemenea portrete, dezvăluind fragmente de memorie și experiență care compun o viață. Într-o proză captivantă și provocatoare, la Genberg ne oferă o celebrare intimă și intensă a ce înseamnă să fii om.” (Ed. Polirom; trad. Andreea Coleman)
- **Integrala poetică. Eseuri, de Edgar Allan Poe:** „Prin interesul față de problemele compoziției și ale expresiei literare, față de muzicalitatea, valoarea sugestivă și caracterul indefinit ale poeziei, Poe anunță simbolismul, prima mișcare postromantică de anvergură. Idealul «poeziei pure», descins din «cea mai înaltă ordine a intelectului imaginativ», va deveni imperativul central al noii doctrine este-tice, iar Poe - necontestatul ei precursor.” (Liviu Cotrău) (Ed. Polirom; trad. Liviu Cotrău)

NOUTĂȚI EDITORIALE

Venim în acest număr în întâmpinarea voastră, dragi colegi, cu câteva propuneri de noutăți editoriale de la câteva dintre cele mai mari edituri din țară, cu precizarea că veți găsi pe site-urile acestora mult mai multe noi apariții care vă pot interesa.
Echipe redacțională.

(Selecție alcătuită de Andrei Oprea)

La Editura Publica:

- **Antidotul, de Oliver Burkeman:** „Oliver Burkeman ne face cunoștință cu un grup neobișnuit de oameni care împărtășesc un mod surprinzător de a privi viața. Fie că sunt psihologi experimentali, experți în terorism, budiști, consultanți de afaceri pragmatici, filosofi greci sau guru moderni, toți susțin că efortul nostru constant de a fi fericiți este, de fapt, ceea ce ne face nefericiți. Există o cale alternativă către fericire și succes, care implică acceptarea eșecului, pesimismului, nesiguranței și incertitudinii – exact ceea ce încercăm constant să evităm. Provocator, contraintuitiv și înălțător, este ghidul persoanei inteligente către înțelegerea ideii de fericire.”

TREI
Cartea care te ajută

La Editura Trei:

- **Toate culorile întunericului, de Chris Whitaker** este un *crime fiction* despre traumă și felul în care o putem depăși (sau mai degrabă nu), pe fundalul unui orașel de provincie american, cândva în a doua jumătate a secolului XX. E o carte mare, legată de felul în care traumele din copilărie ne însoțesc în toate etapele ulterioare ale vieții.
- **Noaptea lupului, de Jo Nesbø:** „De la maestrul modern al noir-ului nordic vine un nou thriller șocant, plasat în Minneapolisul contemporan, în care un detectiv și un scriitor polițist desfășoară investigații paralele, la șase ani distanță, asupra unei uluitoare serii de crime.” (Ed. Trei; trad. Cristina Tache)

Liviu Rebreanu

Prezentare realizată de Ștefania Cazacu, X E

Pentru că în noiembrie l-am sărbătorit, pentru că este un clasic al literaturii, prezentăm în acest număr pe marele scriitor Liviu Rebreanu.

Motto: „Sufletul tău să fie totdeauna la fel cu gândul, gândul cu vorba și vorba cu fapta căci numai astfel vei obține un echilibru statornic între lumea ta cea mică dinăuntru și lumea dinafară”

Liviu Rebreanu în „Pădurea spânzuraților”

Pe 1 septembrie, s-au împlinit 81 de ani de la moartea lui Liviu Rebreanu, prozator, dramaturg și traducător român, membru titular al Academiei Române, fost director al Teatrului Național din București, președinte al Societății Scriitorilor Români și vicepreședinte al Consiliului de Administrație al Radiodifuziunii între anii 1933-1936.

El este considerat întemeietorul romanului românesc modern, reușind să abordeze în scrierile sale o diversitate de teme, izbutind să surprindă aspectele existenței umane în complexitatea ei socială și psihologică.

Liviu Rebreanu este autorul primului roman obiectiv din literatura română, „Ion”, și al primului roman de analiză psihologică din proza românească, „Pădurea spânzuraților”.

Liviu Rebreanu s-a născut la 27 noiembrie 1885, în satul Târlîșua, județul Bistrița-Năsăud, fiind al cincilea născut din cei 14 copii ai învățătorului Vasile Rebreanu și ai Ludovicăi.

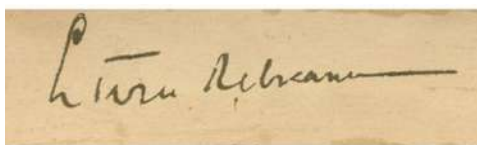
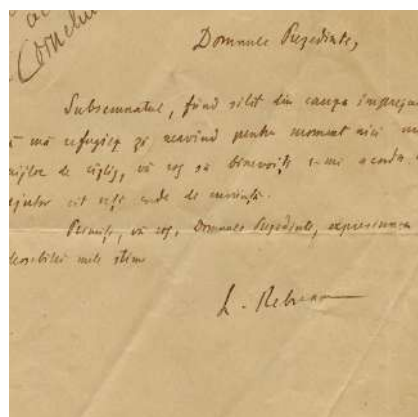
În anul 1891, a început cursurile școlii primare din Maieru, despre care avea să amintească peste ani: „Cele dintâi plăceri ale slovei tipărite și ale științei de carte tot în Maieru le-am avut, în forma primelor lecturi care m-au pasionat, *Poveștile ardelenesti* ale lui Ion Pop-Reteganul, vreo cinci volume.”

În anul 1895, a urmat două clase la Gimnaziul Grăniceresc din Năsăud, apoi, în 1897, s-a mutat la școala de băieți din Bistrița, Colegiul Național „Liviu Rebreanu” de astăzi.

Rebreanu și-a început scrierile cu poezii de dragoste, după ce s-a îndrăgosit pentru prima dată în adolescență, în clasa a III-a.

Între anii 1903 – 1906, a urmat Academia militară „Ludoviceum” din Budapesta.

La 1 septembrie 1906 a fost repartizat ca sublocotenent în armata austro-ungară, unde, pe lângă îndatoririle militare a avut preocupări literare: lecturi, conspecte, proiecte de teatru.

Prezentare realizată de Ștefania Cazacu, X E

La 12 februarie 1908 demisionează din armată și revine în Prislopul Năsăudului, moment pe care Rebreanu îl va rememora ulterior: „Aici am luat contact cu țăranul român, aici l-am cunoscut mai bine, aici m-am impregnat de toate suferințele și visurile lui – lucruri care aveau să treacă mai târziu în literatura mea...”.

Pe 1 noiembrie 1908, a debutat în presa românească la Sibiu, în revista „Luceafărul”, unde îi apare nuvela „Codrea”. Tot aici va publica nuvelele „Ofilire” (1908), „Răfuială” (1909) și „Nevasta” (1911).

În anul 1909, a lucrat, pentru scurtă vreme, ca funcționar la primăria din Vărarea, actualul Nepos, perioadă în care va participa la serbările Astei de la Sibiu.

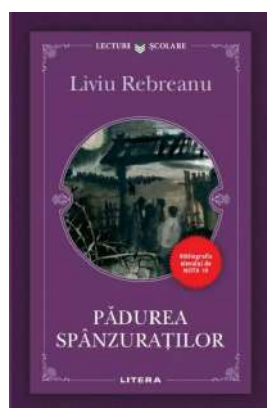
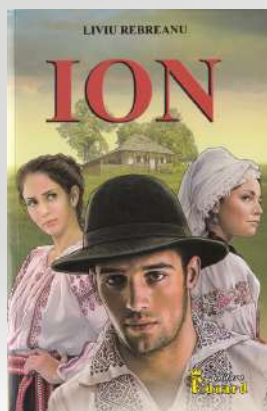
Se va muta, apoi, la București, unde a participat pentru prima oară la o ședință a cnaclului literar condus de Mihail Dragomirescu.

La 27 august 1916, România a declarat război Austro-Ungariei. Rebreanu rămâne închis în casă și va lucra la romanul „Ion”. Subtitlul acestuia era „Glasul pământului, Glasul iubirii” și anunța principalul conflict din text. Apărea, astfel, primul roman obiectiv din literatura română. „Ion” va vedea lumina tiparului la 20 noiembrie 1920, la București, iar Academia Română îi acordă pentru acest roman prestigiosul Premiul *Năsturel-Herescu*.

În anul 1922, vedea lumina tiparului „Pădurea spânzuraților”, primul roman de analiză psihologică din proza românească, acesta fiind reeditat în anii 1925, 1926, 1928, 1929, 1930, 1940, fiind tradus în nu mai puțin de douăzeci de limbi străine. Volumul a obținut „Marele premiu al romanului” acordat în 1924 de Societatea Scriitorilor Români.

După experiențele literare precedente, el a scris „Răscoala”, caracterizat de George Călinescu ca „roman al gloatei”. El poate fi considerat o capodoperă a romanului românesc din toate timpurile și va vedea lumina tiparului în anul 1933. După „Răscoala”, Rebreanu nu a mai dat nici o capodoperă, toate romanele scrise ulterior fiind caracterizate de criticul George Călinescu drept „inegale”.

În ianuarie 1944, se va retrage la casa de la Valea Mare, unde trece la cele veșnice pe 1 septembrie 1944, la vârsta de 59 de ani. După câteva luni, este reînhumat la Cimitirul Bellu, în vecinătatea marilor săi confrați, Eminescu, Caragiale și Coșbuc.

Liviu Rebreanu

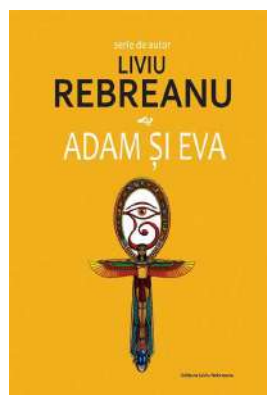
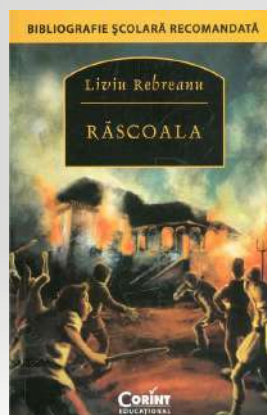

Prezentare realizată de Ștefania Cazacu, X E

Iată câteva citate celebre și expresive de Liviu Rebreanu:

1. „Dragostea adevărată începe acolo unde nu se mai așteaptă nimic în schimb.”
2. „Viața nu-i decât o înșiruire de momente în care ne căutăm pe noi înșine.”
3. „Omul trebuie să sufere ca să înțeleagă ce-i viața.”
4. „Nimic nu e mai greu decât să trăiești cu tine însuși atunci când nu te mai recunoști.”
5. „În iubire nu există vinovați, ci doar suflete care s-au atins prea adânc.”
6. „Adevărul doare, dar minciuna ucide.”
7. Eu să-mi vad de cele prezente, căci cele viitoare vor veni la timpul lor
8. În viață trebuie să contăm pe realități, nu pe dorințe.
9. Niciun paradis nu e mai frumos ca acela pe care și-l construiește omul în sufletul său.
10. În orice călătorie, mai important decât toate priveliștile, peisajele și minunile naturii rămâne omul.
11. Numai în fața morții pricepe omul prețul vieții și numai primejdia îi oțelește sufletul...
12. Sufletul tău să fie totdeauna la fel cu gândul, gândul cu vorba și vorba cu fapta, căci numai astfel vei obține un echilibru statornic între lumea ta cea mică dinăuntru și lumea dinafară.
13. Numai credința neclintită mântuiește pe om aici și dincolo deopotrivă. Credința e puntea vie peste prăpăstiile dintre sufletul zbuciumat și lumea plină de enigme, și mai cu seamă între om și Dumnezeu.
14. Dar râurile când se odihnesc?
15. Hazardul, cu capriciile lui, e promotorul adevărat al tuturor faptelor mari din istoria omului, aș zice al întregii civilizații omenești, ba chiar stăpânul real al întregului Univers.
16. O linguriță de istețime face uneori cât un car de putere.
17. Fericirea n-o poți gusta decât când te-a purificat nefericirea.
18. A-ți iubi țara nu înseamnă a fi naționalist.
19. Pentru mine arta - zic arta și mă gândesc mereu numai la literatură - înseamnă creație de oameni și de viață.
20. Sufletul românesc e cea mai mare minune a Istoriei. Zeci de neamuri străine l-au hărțuit și l-au schingiuit; veacuri multe a gemut sub multe stăpâniri vrăjmașe; popoare falnice s-au stins, împărații trufași s-au prăbușit în jurul lui și peste dânsul: nimic nu i-a putut zdruncina credința în soarta lui și, când a venit ceasul, s-a înfățișat lumii mai unitar, mai sănătos, mai încrezător ca orice alt neam. Granițele silnice, care ne-au ciopârțit sute de ani, n-au fost în stare să ne atingă inima.

Mihai Codreanu părintele sonetului românesc

Mădălina Căraușu, X E

Mihai Codreanu (n. 25 iulie 1876, Iași, România – d. 23 octombrie 1957, Iași, România) a fost un poet, dramaturg, avocat și traducător român, membru corespondent al Academiei Române (1942). A fost considerat drept cel mai prolific sonetist român și părintele sonetului românesc.

Biografie

Mihai Codreanu a venit pe lume în Iași, într-o familie cu o puternică tradiție intelectuală. Tatăl său, Mihail Costache Codreanu, originar din Târgu Ocna, a fost judecător și profesor de latină la Colegiul Național din Iași, iar mama sa, Natalia Codreanu, era fiica preotului Dimitrie Mânzariu (Mârzescu) și sora politicianului Gheorghe Mârzescu. Din nefericire, tatăl său a murit când Mihai avea doar 1 an și 7 luni, lăsându-și familia într-o situație financiară dificilă.

Codreanu a urmat cursurile liceale la Iași, Bacău și București, dovedind de timpuriu un interes deosebit pentru literatură. Pentru a se întreține, a dat lecții de limba română și a lucrat corector la ziarul „Evenimentul”.

În ciuda visului său de a deveni actor, problemele de vedere care au apărut după 30 de ani l-au determinat să renunțe la acest plan, însă nu l-au împiedicat să continue să scrie sonete, dictându-le prietenilor săi apropiati.

Studii și activitate literară

Codreanu a urmat cursurile Facultății de Drept și ale Facultății de Filosofie din Iași, concomitent cu studiile la Academia de Artă Dramatică, unde l-a avut profesor pe actorul State Dragomir.

A deținut funcții importante: director al Teatrului Național din Iași (1919-1923), de profesor și rector al Conservatorului de Artă Dramatică din Iași (1933-1939) și director al revistei „Însemnări ieșene”.

Debut și operă

Mihai Codreanu și-a făcut debutul literar în revista bucureșteană „Lumea ilustrată”, 1891, cu poeziile *Sonet* și *Glossă*. De-a lungul carierei sale, a publicat numeroase volume de poezii, printre care: *Diafane* (1901), *Din când în când* (1903), *Statui* (1914), *Cântecul deșertăciunii* (1921), *Turnul din fildeș* (1929), *Statui. Sonete și evadări din sonet* (1939).

Premii și recunoașteri

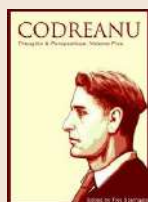
Talentul și contribuția lui Mihai Codreanu la literatura română au fost recunoscute prin numeroase premii și distincții: Premiul „Năsturel Herescu” al Academiei Române și Marele Premiu Național de Poezie în 1925. A fost decorat cu Legiunea de Onoare a Franței pentru traducerea piesei de teatru *Cyrano de Bergerac* de Edmond de Rostand și a fost numit Cavaler al Academiei Franceze. A fost membru corespondent al Academiei Române.

Distincții

Ordinul Meritul Cultural, în gradul de Cavaler clasa I, pentru litere (1 februarie 1943),

Ordinul Muncii clasa I (3 noiembrie 1956) „pentru merite în domeniul literaturii, cu prilejul împlinirii a 80 ani de viață”

Mihai Codreanu s-a stins din viață la 23 octombrie 1957, în Iași, la vârsta de 81 de ani, în vila sa, cunoscută drept *Vila Sonet*, de pe Strada Rece, nr. 5.

Mihai Codreanu

Mădălina Căraușu, X E

Înțelegi mai bine cine a fost Mihai Codreanu, astăzi un poet uitat de istoria literară și de cititori, dacă ai norocul să vizitezi *Vila Sonet*, din Iași, să ajungi la mormântul lui (alături de primari, pașoptiști, junimiști și bancheri), de la Eternitatea.

Demostene Botez își amintește: „Când mi l-a arătat pentru prima oară un coleg, pe strada Lăpușneanu, m-a surprins cât de bine corespunde închipuirii și imaginii pe care mi-o făcusem: un om mai degrabă înalt, slab, ostentativ de drept la trup, și doar cu capul aplecat, ca de propriile gânduri, ca al unui violonist pe coapsa viorii, cu figură de medalion, cu fața de-o albeață aproape maladivă, cu mersul încet și parcă nesigur, cu ochii ce păreau gri, fixați într-o depărtare nesfârșită, într-un gol îngrijorător, cu buzele mereu în mișcare, de parcă omul ar fi vorbit în șoapte, însemnându-și gândurile; întotdeauna singur, întotdeauna pe trotuarul pe care era mai puțină lume. Mergea în linie dreaptă, ca și cum ar fi mers pe o punte, și cu multă grijă de cei care fulgerau grăbiți pe de lături”.

Când primăria, recunoscându-i meritele, îi oferă în 1934 lui Mihai Codreanu un loc de casă în centrul orașului (vizavi de Bolta Rece), poetul ar fi spus că va ridica nu o casă, ci un sonet. Scria aproape numai sonet, o poezie cu formă fixă. Pentru asta, este nevoie de rigoare, de un fel de matematică aplicată versului, căruia i se cer un anumit număr de silabe și o anumită repetare a rimei, oricum, o impecabilă tehnică a versificației. Două catrene, două terține – în formula preferată de Eminescu și de Vasile Voiculescu. Se spune despre Mihai Codreanu că ar fi întemeiat această specie în literatura română, că ar fi „părintele sonetului”.

Mihai Codreanu își dă seama că, în franceză, sonetele sale sunau mai bine. În franceză visează poetul să scrie (și să devină celebru), la un moment dat, temându-se parcă de un destin provincial, cu toate că se bucura pe deplin de recunoașterea contemporanilor, mai ales a scriitorilor – era prieten cu Ibrăileanu și cu Sadoveanu (cu care juca șah), revista *Viața Românească* și aproape toate gazetele ieșene îi publică textele, premiile nu-l ocolesc. În glorioasa istorie literară a Iașului, Mihai Codreanu are, incontestabil, un statut privilegiat, de legendă a locului. Și tot în formula limpede a sonetului își exprima Mihai Codreanu crezul poetic, dând replica „Unui critic”:

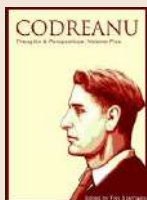
„Nu țiiu de nicio școală literară;/Nici nu imit, nici n-am imitatori./Stau singuratic printre visători,/Păstrându-mi strict ținuta solitară.//Din câte tulburări mă frământară,/Sonet-nfiripat-am uneori,/Cum din țărână se-nfiripă flori/Prin largă binefacere solară.//De-i poezie-n parcul meu, nu știu;/Am vrut atât: Să-mi fie verbul viu/Și să-l înalț în limpede-atmosferă.//Cât despre critic, zică tot ce-o vrea.../Când eu cioplesc granit în carieră,/El bate-n toba lui cu truda mea.”

Unui critic, Mihai Codreanu

Notă: Povestea lui Mihai Codreanu, semnată de Dan Coman, face parte din seria *Scriitori de poveste*, publicată de Editura Muzeelor Literare, 2018, proiect FILIT prin care 11 scriitori contemporani reconstituie biografia a 11 scriitori ale căror case memoriale se găsesc în Iași.

„Ori de câte ori se gândea la comunism și la bătrânețe, ori de câte ori încerca să rostească unul din cele două cuvinte, avea senzația că e obligat să mestece și să înghită nisip.”

(Dan Coman, despre Mihai Codreanu)

Mihai Codreanu

Mădălina Căraușu, X E

Amurg de noiembrie

Cad frunze-ngălbenite, cad mereu...
... Și vântul geme-n toamna-ntârziată
Și fiecare frunză scuturată
Cuprinde-o lacrimă din pieptul meu.
Mă simt străin de tot ce mă-nconjoară,
De mine însumi chiar mă simt străin...
Și-al sării trist și-ntunecat declin
În giulgiul său de noură mă-nfășoară. (...)
... Și văd cum toate-acum se-nmormântează.
Iar peste moartea sufletului meu,
Ucis și el de-a Firii grea durere,
Încet se lasă noaptea... și-n tăcere
Cad frunze-ngălbenite, cad mereu...

Fratelui meu cititor

Eu nu mă-ntreb de unde vii și unde
Te duce ne-nțeleasa ta menire:
Tu ești un strop etern de rătăcire
Pe care-n veci nu-l voi putea pătrunde.

Dar sunt în noi asemănări profunde,
Căci orice-ai fi și-n orișice-amăgire
Te duce goana ta spre fericire,
Același om într-amândoi s-ascunde.

Visezi și tu în clipe mai senine
Și, chinuit de setea de mai bine,
Îți sorbi încet paharul cu otravă...

Și trec și eu prin clipe nourate
Când zvârl din piept clocotitoarea lavă!...
- Oricine ești, întinde-mi mâna, frate...

Solul Golgotei (sonet)

Isus veni și-n casa mea-ntr-o seară:
Era-ntr-un tainic și suav apus
Și-am stat în casă singur cu Isus
Și-afară era o blondă primăvară.

Atunci mi-a spus cu vocea Lui cea clară
Că oamenii sunt buni, deși L-au dus
Să-L bată-n cuie pe Golgota sus,
Fiindcă l-a iubit din cale-afară.

Și mi-a mai spus că poate fi iertat,
Chiar Iuda, ce-L vându c-un sărutat,
Ca să-și sporească cu treizeci, arginții.

Apoi plecând, din prag mi-a spus așa:
Comoara sufletului, ca și-a minții
E să iubești pentru-a putea ierta.

Sonata lunii

Ridică-ncet lăsatetele perdele
Cu mâna ta ușor înfiorată
Și din misterul umbrei încadrate,
Răsari în spumă albă de dantele.

E-un cer albastru ca de peruzele
Și-n noaptea de luceferi presurată,
Mireasma fânului cosit îmbată
Ca un narcotic visurile mele.

De-ai ști ce tristă-i fără tine Luna,
Tu ai veni la geam întotdeauna
Să-ți scalde părul-n blondele ei raze...

Și-n ochii tăi, haotica pribeagă,
Cu străluciri de tainice topaze,
Ar îngropa comoara ei întreagă...

Interior

Vila Sonet

10 lecturi scurte și bune pentru oameni ocupați

Prezentare realizată de Amalia Cosma, X E

Trăim într-o epocă a vitezei, în care încercăm să valorificăm fiecare minut. Mulți dintre noi ne dorim să citim mai mult, dar programul încărcat de joburi, familie, drumuri și tot felul de responsabilități lasă prea puțin loc pentru lectură. Și atunci, apare frustrarea: „Nu am timp să citesc o carte întreagă.”

Dar dacă ai alege lecturi scurte?

Așa e, câteodată fiecare minut pare contabilizat și ai impresia că nu mai ai timp de nimic. Iar cititul, oricât de mult ți l-ai dori, e sacrificat. Vestea bună e că nu trebuie să te „înhami” la un roman de 600 de pagini ca să ai parte de o experiență literară profundă. Lecturile scurte, romane și nuvele de aproximativ 200 de pagini, îți oferă plăcerea poveștii, satisfacția de a termina o carte și șansa de a descoperi lumi noi chiar și atunci când timpul e limitat.

Am ales câteva „bijuterii literare” de dimensiuni reduse, dar cu impact puternic.

1. **Bătrânul și marea**, de Ernest Hemingway

Dacă încă nu ai citit capodopera lui Hemingway, poate că ar fi momentul să o faci. În mai puțin de 200 de pagini, romanul spune povestea pescarului Santiago, aflat într-o luptă titanică cu un pește uriaș și, de fapt, cu sensul lui în viață.

Romanul este o alegorie despre rezistență, singurătate și demnitatea umană, iar proza simplă a lui Hemingway face ca această carte să fie intensă și memorabilă, chiar dacă e o carte pe care o poți băga lejer în buzunar.

2. **Micul Prinț**, de Antoine de Saint-Exupéry

Un alt clasic al literaturii universale, aparent o poveste pentru copii, dar în realitate o meditație poetică despre prietenie, iubire și sensul vieții este *Micul Prinț*, de Antoine de Saint-Exupéry. Micul prinț călătorește de pe o planetă pe alta, descoperind tot felul de absurdități și adevăruri profunde. Chiar dacă ai mai citit-o, e o carte de recitit în momente diferite ale vieții, poate cu atât mai mult când simți că nu ai timp, pentru că sensurile ei se transformă odată cu noi și s-ar putea să vezi un pic altfel propria ta viață și raportarea la îndatoriri după ce o (re)citești.

3. **Sentimentul unui sfârșit**, de Julian Barnes

Tony Webster, un bărbat în vârstă, duce o viață previzibilă după ce se retrage din activitate, dar echilibrul acesta aparent se zdruncină atunci când primește jurnalul lui Adrian, un prieten apropiat din tinerețe. Astfel, Tony redescoperă episoade vechi, legate de relația cu Veronica, iubita lui de atunci, dar și de dinamica prietenilor care, în timp, s-au destrămat. Își dă seama astfel că amintirile lui nu reflectă neapărat realitatea, ci mai degrabă o versiune subiectivă și incompletă a ei.

Romanul lui Julian Barnes, care surprinde fragilitatea memoriei și felul în care reinterprețăm trecutul, a fost distins cu Man Booker Prize.

4. **Străinătate**, de Augustin Cupșa

Volumul de proză scurtă scris de Augustin Cupșa reunește povestiri centrate pe tema migrației și a dezrădăcinării, privite atât din exterior – schimbarea de spațiu și cultură –, cât și din interior – neliniștea și ruptura de sine pe care le resimte fiecare individ care pleacă din țara lui.

Personajele se mișcă între România și diverse țări occidentale, purtând în ele nostalgia locului de plecare și nesiguranța adaptării la noul context. În niciunul dintre aceste spații nu reușesc să simtă că aparțin pe deplin, ceea ce le creează un sentiment de suspendare. E o carte actuală, lucidă și empatică, care pune întrebări esențiale despre ce înseamnă să aparții cu adevărat unui loc sau unei comunități.

10 lecturi scurte și bune pentru oameni ocupați

Prezentare realizată de Amalia Cosma, X E

5. **Toți copiii tăi risipiți**, de Beata Umubyeyi Mairesse

La mijlocul anilor '90, între 800.000 și un milion de etnici Tutsi și etnici Hutu moderați au fost uciși în Rwanda. Romanul lui Mairesse explorează, printr-o scriitură poetică și profund umană, urmele lăsate de genocidul din Rwanda asupra celor care au supraviețuit, precum și asupra generațiilor care au urmat.

Acțiunea urmărește povestea lui Blanche, o femeie rwandheză care a trăit ororile genocidului și care, mai târziu, s-a stabilit în Franța. Viața ei este marcată de amintiri dureroase, dar și de încercarea de a construi un prezent stabil pentru fiul ei. De-a lungul romanului apar și alte figuri importante, precum mama lui Blanche, care a rămas în Rwanda și care reprezintă legătura cu rădăcinile, dar și ruptura dintre cei „de acasă” și diaspora.

6. **În cafeneaua tinereții pierdute**, de Patrick Modiano

Premiul Nobel pentru Literatură i-a fost acordat lui Modiano în 2014, pentru felul în care explorează memoria și identitatea.

În acest roman scurt al său, atmosfera Parisului anilor '60 se împletește cu poveștile personajelor care populează o cafenea misterioasă. Romanul este structurat în patru secțiuni, fiecare oferind o perspectivă diferită asupra lui Louki și asupra relațiilor ei cu cei din jur. Totul începe cu un tânăr care o observă pe Louki într-o cafenea pariziană și este imediat fascinat de prezența ei misterioasă.

7. **Candid sau Optimistul**, de Voltaire

Un roman satiric scris de Voltaire în secolul XVIII, dar care rămâne actual. Prin peripețiile lui Candid, Voltaire ridiculizează optimismul excesiv promovat de filosofi raționaliști ai vremii. Protagonistul, Candid, e un tânăr inocent și naiv care trăiește într-un castel german sub îndrumarea unui filosof care îi tot spune că „trăim în cea mai bună lume posibilă”. Dar această filosofie a optimismului este pusă constant la încercare. Când Candid este expulzat din castel, începe o serie de aventuri prin lumea plină de război, violență, catastrofe naturale și nedreptăți, ceea ce îl face să-și pună tot mai multe întrebări asupra învățăturilor primite.

8. **Marele Gatsby**, de F. Scott Fitzgerald

Considerat una dintre cele mai mari opere ale literaturii americane, romanul lui Fitzgerald surprinde viața fastuoasă și efemeră a anilor '20.

Jay Gatsby e un milionar misterios care se face cunoscut pentru petrecerile extravagante pe care le dă la vila lui din Long Island, în timp ce trăiește o obsesie pentru Daisy Buchanan, o femeie căsătorită pe care a iubit-o în tinerețe.

9. **Abatorul cinci**, de Kurt Vonnegut

Un amestec ingenios de realism și science-fiction, scurta carte a lui Vonnegut urmărește viața lui Billy Pilgrim, un soldat american care devine „călător în timp” după ce supraviețuiește bombardamentului din Dresda în al Doilea Război Mondial, ajungând să re trăiască evenimentele războiului. De fapt, povestea alternează între experiențele lui din război, viața de familie și răpirea de către extratereștri pe planeta Traftamadore. Romanul explorează teme ca absurditatea războiului, inevitabilitatea morții și percepția timpului.

10. **O lume se destramă**, de Chinua Achebe

Okonkwo e un lider respectat într-un sat igbo tradițional din Nigeria. Romanul surprinde tradițiile comunității și modul în care acestea sunt afectate de influențele coloniale și misionarii creștini. Pe măsură ce satul se schimbă, Okonkwo traversează atât conflicte personale, cât și prăbușirea ordinii sociale de până atunci.

Un roman fundamental al literaturii africane, care descrie prăbușirea unei comunități tradiționale în fața colonialismului.

Cele zece lecturi scurte arată că literatura nu are nevoie de mii de pagini pentru a te marca.

Așa că, data viitoare când spui că nu ai timp să citești, încearcă să cauți cărți scurte, vei vedea că întotdeauna poți să găsești puțin răgaz pentru o poveste bună.

3 cărți romantasy și cum cucerește cititorii noul val literar

Prezentare realizată de Amalia Cosma, X E

Unele genuri literare au prins rădăcini solide datorită lui BookTok.

Așa este în cazul *romantasy*, un hibrid între genurile romance și fantasy, care a ajuns să fie nu doar cel mai discutat pe rețelele sociale, ci și unul dintre cele mai bine vândute genuri.

Fantezia romantică sau „romantasy” este un subgen literar de ficțiune care combină elemente de fantasy și romance.

În anii 2023 și 2024, romanele din categoria *romantasy* au devenit un adevărat trend pe rețelele sociale. Creșterea vânzărilor a fost alimentată în mare parte de promovarea intensă pe platforme precum TikTok, mai ales în comunitatea cunoscută drept BookTok. A devenit un gen literar de neratat, inclusiv datorită succesului unor autori precum Sarah J. Maas și al comunității uriașe de fani pe care aceasta o are pe BookTok și nu numai.

BBC scria recent despre modul în care aceste povești fantastice, presărate cu dragoste și pasiune, au devenit preferatele unei noi generații de cititori, care caută atât escapism, adică să evadeze din viața de zi cu zi, cât și emoție. Iar datele confirmă acest lucru – potrivit unei analize realizate de Infegy, în perioada 2023–2025 discuțiile online despre *romantasy* au explodat, mai ales în momentul lansărilor unor titluri foarte așteptate. Hashtag-ul #romantasy a strâns aproape un miliard de vizualizări pe TikTok, iar comunitățile create în jurul acestor cărți dau impresia unui adevărat fenomen cultural.

Cine citește romantasy

Romantasy pune laolaltă lumea fantasticului și temele specifice genului romantic, iar una dintre caracteristicile esențiale ale genului este accentul pus pe relații: sociale, politice și romantice.

Kayleigh Cooper, care coordonează un club de lectură lunar, spune că și-a redescoperit pasiunea pentru citit prin intermediul cărților fantasy și al subgenurilor cum este *romantasy*. „Uneori sunt pur și simplu o lectură distractivă, alteori sunt o explorare emoționantă a durerii și pierderii. Majoritatea personajelor principale sunt femei și au parcursuri extraordinare. Poveștile sunt despre puterea femeilor de a fi curajoase în situații dificile”, explică ea.

Prin urmare, publicul cititor de *romantasy* e format în mare parte din femei, cele mai multe dintre ele având studii superioare. Odată cu trecerea timpului, publicul de cărți *romantasy* a devenit din ce în ce mai tânăr. Dacă în 2013 publicul principal era format din femei cu vârste cuprinse între 35 și 54 de ani, astăzi intervalul s-a extins la 18–54 de ani. Iar explicația pare să fie destul de simplă: rețelele sociale.

Genul este atrăgător pentru cititoarele care văd în *romantasy* o evadare emoțională și un sentiment de comunitate. Conform CNN, *romantasy* nu trăiește numai pe internet, întrucât fanii organizează baluri tematice (book balls), unde merg costumați în personaje și creează evenimente spectaculoase, transformând lectura într-o experiență colectivă. E genul de literatură care a reușit să scoată cartea din bibliotecă și să o ducă pe ringul de dans, la propriu. Dacă în străinătate aceste întâlniri au devenit deja obișnuință, în România se află la început de drum. Pe Instagram s-a anunțat că primul bal fantasy va fi organizat în decembrie 2025.

Dacă vrei să intri în universul *romantasy*, iată câteva recomandări deja traduse în română:

3 cărți romantasy

3 cărți romantasy și cum cucerește cititorii noul val literar

Prezentare realizată de Amalia Cosma, X E

1. Regatul ceții și al furiei, Sarah J. Maas

Regatul spinilor și al trandafirilor, de Sarah J. Maas, este o serie fenomen care combină mituri și lumi magice cu o doză sănătoasă de pasiune. Al doilea volum al seriei, *Regatul ceții și al furiei*, continuă povestea lui Feyre Archeron, care s-a adaptat la viața în tărâmul fermecat al zânelor, după evenimentele dramatice de sub Muntele Blestemat. După ce a supraviețuit încercărilor grele și a descoperit adevărul despre puterile ei, Feyre încearcă să se împace cu trecutul și să găsească echilibrul între responsabilitățile de viitoare regină și dorințele inimii ei. Relația ei cu Rhysand, Prințul Noptii, devine tot mai complexă, bazată pe încredere, vulnerabilitate și puterea de a se susține reciproc în fața dușmanilor comuni.

E un romantasy pur, care îmbină magia cu o poveste de dragoste intensă și transformatoare. Universul fantastic e la fel de important ca relația dintre Feyre și Rhysand, ceea ce face ca romanul să fie o combinație perfectă între fantezie epică și romance pasional.

2. Din sânge și cenușă, Jennifer Armentrout

Primul volum al unei serii de succes a lui Jennifer L. Armentrout, romanul *Din sânge și cenușă* o are în centru pe Poppy, o tânără aleasă să fie Fecioara, o poziție sacră care o condamnă la izolare și reguli stricte. Nu are voie să fie văzută sau atinsă, îi sunt interzise plăcerile simple ale vieții și își trăiește existența sub o continuă supraveghere, așteptând momentul misterios al Ascensiunii. Această viață aparent liniștită este însă plină de pericole, pentru că niște creaturi înfiorătoare amenință

lumea în care trăiește, iar Poppy are nevoie de pază permanentă.

Lucrurile se schimbă atunci când Hawke, un gardian enigmatic și carismatic trebuie să-i asigure protecția. Relația dintre cei doi devine rapid tensionată, un amestec de atracție și pericol, care o face pe Poppy să-și pună sub semnul întrebării loialitatea față de reguli și adevărurile pe care i le-au spus cei din jur. Pe măsură ce evenimentele escaladează și Poppy descoperă secrete ascunse despre propria soartă și despre lumea în care trăiește, legătura cu Hawke devine un punct central al poveștii, plin de pasiune, mister, trădări.

3. Un strop de întuneric, Scarlett St. Clair

Scriitoarea face o reinterpretare modernă a mitului Persefonei și al lui Hades, un amestec de mitologie, dorință și putere.

Persefona, zeița primăverii, trăiește între lumea muritorilor și cea a zeilor. Pentru că vrea să ducă o viață normală, se mută în Noua Atenă și se reinventează ca jurnalistă, aparent o simplă muritoare, încercând să-și ascundă puterile și trecutul. Totodată, Hades, zeul Morții, și-a construit în lumea oamenilor un imperiu al jocurilor de noroc în care nimeni nu poate să câștige. Când drumurile lor se întâlnesc, Persefona se trezește prinsă între dorința de a-și păstra viața simplă și atracția irezistibilă pentru Hades. Întâlnirea cu el o aruncă într-o serie de provocări care îi testează limitele, îi dezvăluie adevărata putere și o forțează să înfrunte trecutul. Relația lor evoluează între tensiune, pasiune și alianțe complicate, în care magia și realitatea se îmbină cu tensiunea erotică.

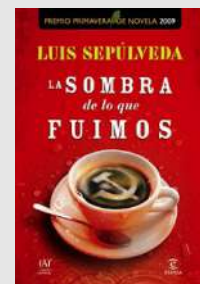
Dacă nu ai încercat încă, poate e momentul să descoperi și tu ce înseamnă romantasy. Nu e doar un trend, e o dovadă că literatura știe mereu să se reinventeze și să creeze punți între lumi și oameni.

„Times Up”, de Luis Sepúlveda

Titlu original: La sombra de lo que fuimos

Eduard Anghelache, XII B

Luis Sepúlveda (1949–2020) a fost unul dintre cei mai apreciați scriitori chilieni, a cărui viață tumultuoasă – incluzând activismul politic, detenția sub regimul Pinochet și navigarea cu Greenpeace – i-a modelat profund opera. Cărțile sale sunt adesea o îmbinare de aventură, angajament social, ecologie și o notă de melancolie.

Stilul și temele lui Luis Sepúlveda (aplicabile și pentru "Times Up")

Romanul se încadrează în stilul său:

- **Aventura și Thrillerul:** Sepúlveda a scris romane de gen, precum romanul noir (detectivistic) și thriller-ul politic („Nume de toreador” sau „Hot Line”). „Times Up” sugerează o cursă contracronometru, o presiune, o narațiune dinamică și plină de suspans.

- **Angajament Politic și Social:** Opera sa explorează adesea teme legate de exil, represiune politică, justiție socială și lupta împotriva corupției. „Times Up” abordează consecințele trecutului, dezamăgirea față de sistem, o confruntare - complot la nivel înalt.

- **Melancolie și Umanitate:** Chiar și în mijlocul acțiunii, personajele sale sunt desenate cu o adâncă umanitate. Ele sunt adesea outsiders, oameni singuri, sau foști luptători care caută un sens în viață sau care trebuie să-și înfrunte rănilor trecutului.

- **Locații Exotice:** Sepúlveda folosește adesea decoruri vii și captivante, precum Patagonia la Amazonia, care devin personaje în sine. Natura nu este doar un fundal, ci un element activ în destinul personajelor și în mesajul ecologist al autorului.

„Times Up” este o nuvelă captivantă care explorează teme profunde precum ecologia,

justiția și legătura omului cu natura, într-un stil narativ alert și plin de umor negru.

Publicată inițial în 2000 sub titlul original „The Worst Thing That Could Have Happened”, cartea a fost tradusă în română și editată de Humanitas Fiction. Cu aproximativ 100 de pagini, este o lectură rapidă, perfectă pentru adolescenți și tineri cititori care vor o poveste cu suspans, dar și cu mesaje actuale despre protecția mediului.

Povestea urmărește aventura unui grup de prieteni din Barcelona care se implică accidental într-o luptă împotriva unui proiect distructiv de construcții în Patagonia chiliană. Protagonistul, un tânăr grafician, descoperă că „timpul s-a sfârșit” (de unde și titlul) pentru un ecosistem unic, amenințat de interese economice.

★ De ce să citești „Times Up”?

Vei descoperi o poveste care:

1. Te ține cu sufletul la gură: Un ritm alert, specific genului thriller, cu mistere de dezvăluit și pericole de înfruntat.

1. Te provoacă la reflecție: Sub stratul de aventură, vei găsi comentarii subtile și pertinente despre starea lumii, despre morală și despre prețul libertății.

1. Îți oferă o experiență literară autentică: Stil narativ concis și evocator, care reușește să transmită emoții puternice și peisaje memorabile în volume relativ scurte.

Așadar, „Times Up” este o dovadă a talentului lui Sepúlveda de a îmbina povestea plină de acțiune cu o profundă compasiune pentru cei slabi și cu o critică ascuțită a puterii. Este o lectură ideală pentru cineva care caută un thriller cu substanță.

„Tunelele”, de Roderick Gordon și Brian Williams

Daniel Aftemi, X A

În 2007, Roderick Gordon și Brian Williams au adus cititorilor o aventură ieșită din comun prin romanul „Tunelele”, publicat inițial în Marea Britanie la editura *Chicken House* și ulterior de *Scholastic Press*, în Statele Unite. Cartea a cunoscut un succes răsunător, fiind tradusă în peste douăzeci de limbi și devenind prima parte a unei serii de șase volume, apreciată atât de tineri, cât și de cititorii maturi.

Comparată de critici cu universuri celebre precum „Harry Potter” sau „Artemis Fowl”, „Tunelele” se distinge printr-un ton mai sumbru, mai realist și mai matur, combinând aventura cu o meditație profundă asupra curajului, prieteniei și descoperirii de sine.

Acțiunea romanului se desfășoară în subteranele Londrei, o alegere simbolică: sub orașul modern, plin de lumină și agitație, pulsează o lume veche, ascunsă, construită de mâini omenești, dar scăpată de sub controlul lor. Această lume poartă numele de Colonia, o societate izolată și rigid organizată pe caste.

În vârful acestei ierarhii se află Styxii, o elită misterioasă, rece și autoritară, păstrătorii ordinii și ai întunericului subteran. Sub ei trăiesc coloniștii, oameni obișnuiți, supuși legilor stricte, crescuți să nu întrebe, să nu viseze și să nu privească spre lumină. La baza societății se află „Scăpările”, marginalizați și condamnați să viețuiască în cele mai întunecate galerii, printre creaturi fantastice și pericole necunoscute. Acest sistem de caste este o oglindă simbolică a diviziunilor lumii reale, reflectând contrastul dintre putere și supunere, între cei care văd și cei care rămân orbi.

În centrul poveștii se află Will Burrows, un adolescent pasionat de arheologie, a cărui viață aparent obișnuită se schimbă radical odată cu dispariția tatălui său adoptiv, curator la un muzeu.

Împins de iubire și neliniște, Will pornește într-o aventură periculoasă, care îl duce prin tuneluri labirintice, orașe ascunse și secrete adânci, descoperind nu doar lumea Coloniei, ci și legături neașteptate cu propria sa familie. Alături de prietenul său, Chester, el învață că adevărata lumină nu vine din torțe sau lămpi, ci din tăria inimii și din curajul de a merge înainte chiar și atunci când întunericul pare copleșitor.

Romanul impresionează prin atmosfera densă și tensionată, prin modul în care autorii transformă fiecare ecou, fiecare pas și fiecare galerie într-o experiență palpabilă.

„Tunelele”, de Roderick Gordon și Brian Williams

Daniel Aftemi, X A

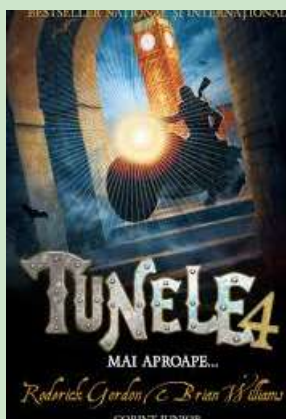
Limbajul limpede, dar plin de forță vizuală, face ca fiecare pagină să fie o coborâre captivantă în subteran, dar și o invitație la introspecție, la descoperirea propriilor temeri și a propriului curaj. Colonia și Styxii devin astfel o alegorie pentru societatea noastră, în care frica, controlul și ierarhia influențează fiecare decizie, iar explorarea subterană simbolizează căutarea de sine.

Succesul „Tunelelor” a generat planuri pentru o ecranizare cinematografică și a atras atenția programelor educaționale din Marea Britanie și SUA, fiind apreciată pentru profunzimea temelor morale și pentru originalitatea universului construit. Cartea nu este doar o aventură pentru adolescenți, ci reprezintă o meditație des-

pre libertate, identitate și curaj, despre modul în care omul reacționează când lumea lui se prăbușește și trebuie să-și construiască propria cale în întuneric.

Așadar, „Tunelele” devine o metaforă despre descoperire și renaștere. Fiecare tunel străbătut de Will reprezintă o coborâre în propriul abis interior, fiecare întâlnire cu pericolul este un test al voinței, iar fiecare pas în adânc devine o lecție despre lumina care poate răsări chiar și în cele mai întunecate locuri.

„Tunelele”, de Roderick Gordon și Brian Williams este o carte care te face să simți greutatea pământului deasupra, dar și înălțimea sufletului, amintindu-ne că adevărata aventură nu este cea din afară, ci cea care ne întoarce către noi înșine.

„Vara în care mama a avut ochii verzi” de Tatiana Țîbuleac

Un roman despre ură, iertare și transformarea brutală a iubirii

Andrei Oprea, XII C

Vă invităm să pătrundeți într-o lume viscerală, dureroasă și, în cele din urmă, de o frumusețe tragică, prin romanul de debut al Tatianeii Țîbuleac, „Vara în care mama a avut ochii verzi”. Cartea este o explorare curajoasă a uneia dintre cele mai complicate legături umane – cea dintre o mamă și fiul ei – împinsă la extrem de traume, resentimente și apropierea inevitabilă a morții.

Punctul de plecare: o ură fără margini

Naratorul, Aleksy, este un adolescent măcinat de furie, care își deschide sufletul încă din prima pagină cu o declarație șocantă: „În acea dimineață, în care o uram mai mult ca oricând, mama împlinise treizeci și nouă de ani. Era mică și grasă, proastă și urâtă”. Pentru el, mama este o sursă constantă de umilință, poreclită „Sirena-în-călduri” de colegi și disprețuită de propriul tată. Ura lui este atât de profundă, încât adesea își dorește ca ea să fie moartă.

Această animozitate nu este gratuită. Își are rădăcinile într-un trecut traumatic, marcat de moartea surorii mai mici, Mika, și de abandonul emoțional care a urmat: mama s-a izolat timp de șapte luni, respingându-l fizic și emoțional, lăsându-l singur cu durerea și vinovăția sa. Acum, în pragul vacanței de vară pe care plănuia să o petreacă la Amsterdam cu prietenii săi, Jim și Kalo, Aleksy este șantajat de mamă să o însoțească într-o ultimă călătorie în Franța, în schimbul promisiunii unei mașini.

Călătoria: O vară fatală în inima Franței rurale

Ceea ce începe ca un exil forțat într-un sat izolat din nordul Franței devine scena

unei transformări radicale. Casa în care ajung, un fost grânar plin de ciudățenii, pare un decor proiectat de mintea tulburată a lui Aleksy. Aici, în izolare, departe de zgomotul vieții lor de până atunci, relația lor începe să se fisureze și să se reconstruiască pe noi baze.

Pe măsură ce zilele trec, Aleksy observă schimbări subtile la mama sa. Nu mai este la fel de grasă, poartă rochii albe care îi estompează ura și demonstrează o inteligență și o cunoaștere a lumii pe care el nu i le bănuise. Rolurile dintre ei se inversează treptat: crizele violente ale lui Aleksy sunt întâmpinate de grija neașteptată a mamei, iar pe măsură ce boala ei avansează, el devine protectorul, cel care o îngrijește și o hrănește.

Miza reală: reconcilierea în fața morții

Marele secret al verii este dezvăluit într-un lan de floarea-soarelui: mama suferă de un cancer terminal și aceasta este ultima lor șansă la împăcare. Din acest moment, romanul capătă o intensitate emoțională copleșitoare. Ura se topește, lăsând loc curiozității, empatiei și, în final, unei forme dureroase de iubire. Aleksy și mama sa încep să comunice cu adevărat, umplând golurile trecutului cu povești, unele reale, altele inventate, într-o încercare disperată de a crea amintiri pe care nu le-au avut niciodată.

De ce să citiți acest roman?

- **Pentru stilul unic și puternic:** Tatiana Țîbuleac folosește un limbaj direct, plin de imagini șocante și metafore memorabile. Proza sa este ca un pumn în stomac, dar și ca o mângâiere neașteptată. Un critic descrie romanul ca având „un overflow de

„Vara în care mama a avut ochii verzi” de Tatiana Țîbuleac

Un roman despre ură, iertare și transformarea brutală a iubirii

Andrei Oprea, XII C

imagini furioase și hipnotice” și o intensitate particulară, greu de egalat.

- **Pentru complexitatea emoțională:**

Cartea nu oferă răspunsuri simple. Este o mărturie onestă despre cum cele mai întunecate sentimente pot coexista cu dragostea și iertarea.

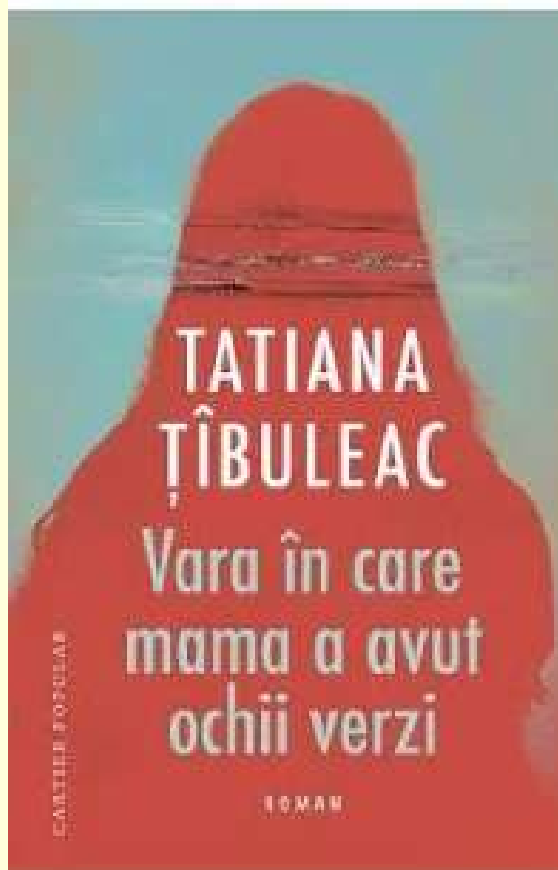
- **Pentru personajele de neuitat:**

Aleksy este un narator în care furia și vulnerabilitatea se împletesc într-un mod fascinant, iar transformarea mamei sale, de la o figură grotescă la o femeie de o frumusețe tragică, este profund mișcătoare.

Astfel, vara fatală devine un catalizator pentru vindecarea unei relații profund rănite, dar și de frumusețea tragică a reconcilierii lor finale.

„Vara în care mama a avut ochii verzi” nu este o lectură confortabilă, ci una care vă va bântui mult timp după ce veți întoarce ultima pagină. Este o poveste despre cum, uneori, este nevoie de apropierea sfârșitului pentru a învăța să trăim și să iubim cu adevărat.

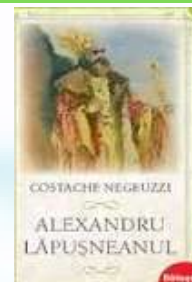
Este un roman splendid, care impune o prozatoare de la care avem cele mai mari așteptări.

„Alexandru Lăpușneanul”, de Costache Negruzzi

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Costache Negruzzi (1808-1850), scriitor pașoptist, considerat creatorul nuvelei istorice românești, a publicat nuvela în 1840, în primul număr al revistei „Dacia Literară”, sub îndrumarea lui Mihail Kogălniceanu. Opera se încadrează în curentul literar romantism, fiind prima nuvelă romantică de inspirație istorică din literatura română, din Cronicile lui Grigore Ureche (episodul uciderii celor 47 de boieri) și Miron Costin. Negruzzi îmbină elemente istorice cu ficțiunea, punând accent pe caracterul personajului principal.

Nuvela are ca temă prezentarea unei perioade zbuciumate din istoria Moldovei, în special lupta pentru putere dintre domnitor și boierime, în timpul celei de-a doua domnii a lui Alexandru Lăpușneanu (secolul al XVI-lea).

Nuvela este structurată în patru capitole, fiecare purtând un moto sugestiv, care concentrează acțiunea și ideea principală:

1. „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau...”

Expozitiunea și Intriga: Lăpușneanul revine în Moldova cu oaste turcească, hotărât să recâștige tronul. Solia boierilor (Moțoc, Veveriță, Spancioc, Stroici) încearcă să-l convingă să renunțe, dar el refuză categoric și promite răzbunare.

2. „Ai să dai samă, Doamnă!”

Desfășurarea acțiunii: Lăpușneanul ordonă arderea cetăților și continuă acțiunile de cruzime împotriva boierilor. Doamna Ruxanda, soția sa, îl roagă să înceteze măcelul, iar el îi promite un „leac de frică”.

3. „Capul lui Moțoc vrem”

Punctul Culminant: Lăpușneanul invită toți boierii la un ospăț de împăcare la curtea domnească. Acolo, ucide 47 de boieri.

În fața mulțimii adunate la poartă, care cere „capul lui Moțoc”, domnitorul îl sacrifică pe boierul trădător. Apoi, îi arată Ruxandei capetele boierilor aranjate în formă de piramidă, numind aceasta „leacul de frică” promis.

4. „De mă voi scula, pre mulți am să popesc eu...”

Deznodământul: Patru ani mai târziu, Lăpușneanul se îmbolnăvește grav în cetatea Hotinului și este călugărit, la cererea sa, cu numele Paisie. Când își revine și află, amenință cu moartea pe toți, inclusiv pe soția și fiul său. La sfatul boierilor Spancioc și Stroici, Doamna Ruxanda îl otrăvește, punând capăt tiraniei.

Alexandru Lăpușneanul este un personaj complex, romantic, excepțional (domnitor tiran) și memorabil. Este un tiran sângeros, dar și un om capabil de planuri machiavelice (sacrificarea lui Moțoc, ospățul).

Mesajul operei:

Puterea obținută prin violență și frică duce, în final, la distrugerea celui care o folosește.

Concluzie:

Citește „Alexandru Lăpușneanul” pentru că este o poveste tensionată, plină de dramatism și scene șocante (precum episodul ospățului sau „leacul de frică”), scrisă cu o măiestrie stilistică ce a impresionat. Este o ocazie de a te întâlni cu unul dintre cele mai puternice și mai bine conturate personaje din proza românească.

„Alexandru Lăpușneanul” este o operă importantă a literaturii române, care arată că tirania și cruzimea nu pot dăinui. Prin această nuvelă, Costache Negruzzi a reușit să transforme un episod istoric într-o lecție despre moralitate și destin.

„Ne vedem ieri”, de Rachel Lynn Solomon o poveste despre a doua șansă și despre magia iubirii

Ruslana Botea, XI C

Cartea „Ne vedem ieri” este o poveste plină de emoție, tandrețe și reflecție, care te face să te gândești cât de mult pot schimba lucrurile o singură zi și o singură persoană.

Romanul urmărește povestea lui Barrett și a lui Miles, doi tineri care, în mod misterios, ajung să re trăiască aceeași zi de nenumărate ori. La început, totul pare o glumă a destinului, dar pe măsură ce zilele se repetă, între ei se leagă o prietenie sinceră care se transformă treptat într-o iubire delicată și profundă.

Ceea ce mi-a plăcut cel mai mult la carte este felul în care îmbină elementele fantastice cu emoțiile reale. Nu este doar o poveste despre timp, ci și despre vindecare, acceptare și curajul de a merge mai departe, chiar și atunci când pare că

totul se repetă la nesfârșit.

Personajele sunt construite cu multă sensibilitate. Barrett este sinceră, impulsivă și plină de viață, iar Miles e genul de băiat tăcut, dar cu o inimă caldă. Împreună, învață ce înseamnă să lași trecutul în urmă și să-ți creezi propriul viitor.

Ce m-a atras la această carte este atmosfera ei, combinația dintre mister, romantism și lecțiile de viață ascunse printre rânduri. Te face să te gândești la zilele în care ai vrea să o iei de la capăt, să faci lucrurile altfel sau să spui ce nu ai avut curaj să spui.

„Ne vedem ieri”, de Rachel Lynn Solomon este o poveste care îți lasă sufletul plin de speranță și te învață că, uneori, chiar și o zi care pare pierdută poate deveni începutul a ceva frumos.

„Coraline”, de Neil Gaiman

Lucia Lașco, XI A

„Coraline” scrisă de autorul Neil Gaiman vorbește despre o fată de 11 ani, pe care o cheamă Coraline. După ce se mută împreună cu părinții ei într-o casă destul de mare, descoperă o ușă secretă într-un perete, care este de fapt un portal, care duce în cealaltă lume a ei, unde este totul mai distractiv.

În subsolul acelei case locuiau două doamne cu câinii lor, în mansardă locuia un bărbat nebun, acrobat la circ, care era prieten cu niște șoareci, iar în cealaltă parte a casei, după acea ușă, locuiau ceilalți părinți ai lui Coraline. Aceștia erau de fapt niște monștri care răpeau copii, le coseau nasturi în loc de ochi și le mâncau sufletele, așa cum au vrut să facă și cu Coraline.

Cele două bătrâne îi spun lui Coraline că este în mare pericol, dar ea nu înțelege la ce vor să se refere, așa că se întoarce în casă. Bărbatul nebun îi spune că șoarecii lui au un mesaj pentru ea, iar acela este ca ea să nu deschidă ușa, să nu meargă prin acel portal ca să ajungă în cealaltă lume, unde ceilalți părinți vor încerca să îi facă viața lui Coraline un adevărat coșmar.

Personajul-narator a văzut cu ochii lui cum aceeași Coraline a fost salvată de bunica ei dintr-un incendiu în casa în care locuia ea, a fost dusă în altă casă care seamănă cu cea din filmul animat, dar bunica ei după ce s-a mutat cu ea, nu i-a mai dat voie să meargă afară, nu avea voie nimeni să se apropie de acea casă. Această bunică i-a cusut nasturi în loc de ochi și-a omorât-o. Într-o zi, acest personaj-narator a intrat în casă și s-a dus în camera Coralinei. Acolo a găsit un pat pentru bebeluși, iar în acel pat a găsit-o pe Coraline distrusă și cu răni pe față după incendiu.

Coraline, după ce descoperă că părinții ei nu mai sunt, se întoarce în lumea ei paralelă ca să-i caute, dar pentru asta trebuie să găsească niște ochi care sunt ascunși peste tot prin acea lume și să se întoarcă acasă.

Personajul meu preferat este chiar Coraline, deoarece, oricât de greu îi este, ea nu renunță niciodată.

Eu cred că ar trebui să citească toți această carte, deoarece este foarte interesantă și ne poate ajuta în viață când ne lovim de unele probleme personale.

Pasiunea mea - scriitorii români

Lucruri mai puțin cunoscute despre clasicii literaturii

Andrei Ștefan Oprea, XI C

În acest număr, despre Cella Serghi și Camil Petrescu

Cella Serghi, frumusețea răpitoare care a râvnit după Camil Petrescu

Scriitorul credea că „nimic nu-i mai periculos decât să te însori cu o femeie inteligentă”.

Scriitoarea Cella Serghi era de o frumusețe răpitoare. S-a îndrăgostit de scriitorul Camil Petrescu când avea doar 18 ani. Ea era o tânără blondă și frumoasă, el era un bărbat scund și surd. Iubirea Cellei pentru Camil Petrescu nu și-a găsit împlinirea.

„Niciodată nu va ști omul asta cât rău mi-a făcut. Am rămas cu un dor. Cum să-ți explic? Neliniștea mea...”

Sunt vorbele triste ale Cellei Serghi, femeia pentru care cuvintele dor, neliniște și iubire au fost sinonime toată viața cu numele scriitorului Camil Petrescu.

Povestea de dragoste dintre Cella Serghi și Camil Petrescu nu a fost una fericită. Cei doi au trăit o iubire neîmplinită pentru că scriitorul, dintr-un motiv secret, numai de el știut, nu a vrut să dea curs sentimentelor pe care le avea față de femeia îndrăgostită iremediabil de el.

Neîmplinirea în amor, în cazul Cellei Serghi, a fost transformată în talent și, de pe urma poveștii nefericite de dragoste, au luat naștere capodopere literare.

Întâlnire la strand

S-au cunoscut în 1927 la Ștrandul Kiseleff din București. Ea era o tânără frumoasă, blondă, care abia terminase liceul și se pregătea să îmbrățișeze o carieră în drept. El era un scriitor scund și surd. Pentru Cella a fost dragoste la prima vedere, așa cum avea să mărturisească în cartea sa de memorii

„Pe firul de păianjen al memoriei”.

„Nu era înalt, și asta îl supăra poate tot atât de mult cât și surzenia. Avea un mers sacadat. Umerii înțepeniți, ochii apropiați, atenți, vrând parcă să audă cu ei și protestând permanent, vehement, împotriva a tot ce se întâmplă în jurul lui, în țară, în lume”, îl descrie Cella pe scriitorul de care s-a îndrăgostit.

Camil Petrescu nu i-a acordat tinerei prea mare atenție, după prima întâlnire. S-au revăzut un an mai târziu în același loc. Cella devenise studentă la Drept și se căsătorise cu inginerul Alfino Seni. Pe Camil Petrescu îl impresionează mai degrabă soțul tinerei, inginerul de la care putea să afle explicațiile tehnice de care avea nevoie pentru cartea aflată în lucru. Cella, însă, se îndrăgostește iremediabil de scriitor.

„Pe el, totul îl interesa. Pe mine, doar el”, amintește autoarea în memorii.

În anii care au urmat, tânăra îndrăgostită face tot posibilul să ajungă în preajma bărbatului iubit. Devine sfătuitoarea lui Camil Petrescu, intră în cercul lui de prieteni, frecventează aceleași locuri. Totul pentru a fi alături de cel despre care scria:

„Ne întâlneam la curse, la teatru, la cinematograful, când erau premiere cu actrițe elegante și actori de renume, și chiar la noi acasă, unde accepta să joace nesfârșite partide de table cu soțul meu, ca să fie aproape de mine. Dar mie nu-mi ajungea. Aș fi vrut ca acest bărbat să închidă deodată cutia de table cu un zgomet care să dărâme zidurile și să-i spună: «Așa nu se mai poate! Vreau să fie a mea, nevasta mea!». Dacă nu e în stare de un gest definitiv, hotărât, înseamnă că nu mă iubește!

Pasiunea mea - scriitorii români

Lucruri mai puțin cunoscute despre clasicii literaturii

Andrei Ștefan Oprea, XI C

În acest număr, despre Cella Serghi și Camil Petrescu

Și totuși de câte ori rămâneam singuri o clipă, se apropia de mine și cu o tandrețe intensă, răscolitoare, îmi șoptea: «Moft!».

„Moft năzdrăvan”

Camil Petrescu o alinta pe tânăra care-l iubea cu ardoare cu porecla de "Moft". I se adresa Cella cu „Moft năzdrăvan” sau „Moft solipsist”. Bilețele trimise tinerei au tonul unui bărbat îndrăgostit, însă relația nu a evoluat într-o iubire împlinită. După evocările de mai târziu, pentru Cella scriitorul pare să fi rămas un permanent mister nedeslușit. Dacă a iubit-o sau nu, de ce nu a vrut-o sunt întrebările la care autoarea „Pânzei de păianjen” nu a găsit răspuns.

„Camil mă privea uneori ca de pe alt tărâm, alteori parcă era gata să mă îmbrățișeze. Într-o clipă mă tachina, începea să se joace cu mine, să mă chinuie și să mă descompună ca pe o jucărie, ca să-mi cunoască toate rotilele, să fie ale lui. Dar el, nu al lor, nu al meu, el al nimănui. Nici măcar nu se teme, nu se apără. E sigur de el, sigur și ușor ironic. Sigur și puțin trist. Ca un om în fața unei vitrine, admirând o bijuterie care-l fascinează. Ar vrea s-o aibă, dar știe bine că asta nu se poate. Îl desparte o vitrină, adică o lume. E durere și furie în privirea lui. E și ceva îmbietor și bun. Va pleca din fața vitrinei cu o ușoară nostalgie. Are alte treburi, alte socoteli. Lumea e mare. Nu-i cât vitrina. Dar pentru mine pământul s-a micșorat. E atât cât îl înconjoară pe el. Lumea e toată el”, rememorează Cella Serghi în memorii.

Tânăra a visat să fie soția lui Camil Petrescu, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Pentru scriitor, Cella era prea inteligentă și nu corespundea portretului de nevastă ideală pentru un om de litere care credea că „Pentru un scriitor nimic nu-i mai periculos decât să te însori cu o femeie inteligentă”.

Cella a divorțat de inginer, chiar dacă îi era clar că nu va deveni soția celui pe care îl iubea. S-a dedicat actului creației și și-a transformat iubirea neîmplinită în talent literar. A scris romanul „Pânză de păianjen” și primul cititor al manuscrisului a fost chiar Camil Petrescu.

„Am cetit până acum la ora două romanul scris la mașină al Cella S. E de o bogăție faptică, de o sensibilitate, de o autenticitate care depășește cu mult tot ce așteptam anul acesta de la ea... E totuși mediocru prin incultura ei, e plin de gafe dintre care una singură (dintre sute și sute) ar îngropa o carte... Totuși e un material care, ușor prelucrat (pentru mine ar fi fost ușor dacă aş avea timp), ar da o carte de mare succes”, scria Camil Petrescu în „Note zilnice”.

Îi datorează apariția primului ei roman

Scriitoarea a recunoscut că îi datorează primul roman lui Camil Petrescu. În dedicația cărții dăruite celui care a inspirat-o, scriitoarea a notat:

„Lui Camil Petrescu, pentru că m-a învățat că scrisul înseamnă muncă, muncă grea, amară, disperată, pentru că m-a învățat ce înseamnă conștiinciozitatea în scris, prin exemplul cărților sale. M-a învățat să ocolesc ce-i facil, să caut întotdeauna calea cea mai grea. M-a îndemnat zi de zi să scriu cartea asta, să renunț la tot ce era în afara ei, să fiu disciplinată și răbdătoare, muncitoare. Îi datorez tot. Fiindcă fără ce m-a învățat el, însușirile mele s-ar fi risipit și această carte n-ar fi existat”.

Chiar dacă relația de iubire dintre cei doi nu s-a împlinit niciodată, prietenia a durat. Scriitorul a continuat să fie pentru Cella Serghi un sfetnic în ceea ce privește tainele scrierii.

Pasiunea mea - scriitorii români

Lucruri mai puțin cunoscute despre clasicii literaturii

Andrei Ștefan Oprea, XI C

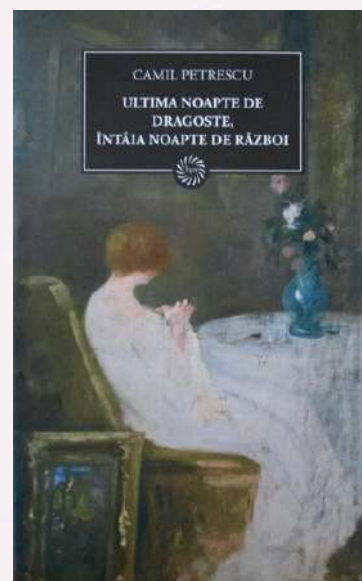
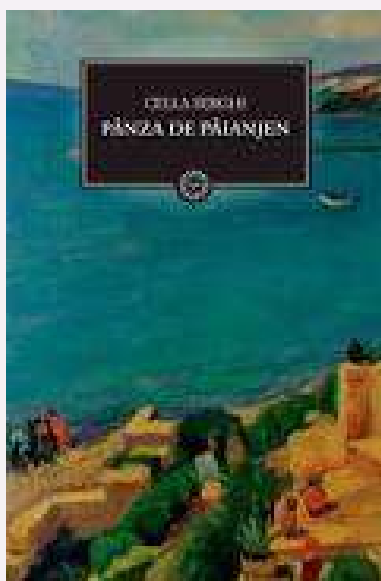
În acest număr, despre Cella Serghi și Camil Petrescu

La rândul ei, Cella l-a ajutat să descrie toaletele personajelor feminine din „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”. „*Eram așa cum își dorea, mereu aproape de el. Îi dădeam sugestii pentru rochiile pe care urma să le poarte eroina din «Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război», romanul la care adăuga mereu amănunte și chiar pagini și capitole întregi. Dar ar trebui să știu cum e eroina, Camil. «Cînd avea optsprezece ani semăna cu dumneata. Pe urmă s-a schimbat. Să rămâi cum ești acum!»*”, scria Cella Serghi în memorii.

Cariera literară a Cellei, izvorâtă din dragostea neîmplinită pentru Camil Petrescu, a mers mai departe. A scris romanele „Această dulce povară, tinerețea”, „Mirona” și memoriile „Pe firul de păianjen al memoriei”.

Camil Petrescu a murit în 14 mai 1957. Cella Serghi i-a supraviețuit încă 35 de ani. S-a stins din viață pe 19 septembrie 1992 la București.

„*Ochii îi scânteiau, fața-i strălucea, totul în jurul nostru strălucea, scânteia, vibra.*”

Pasiunea mea - lectura

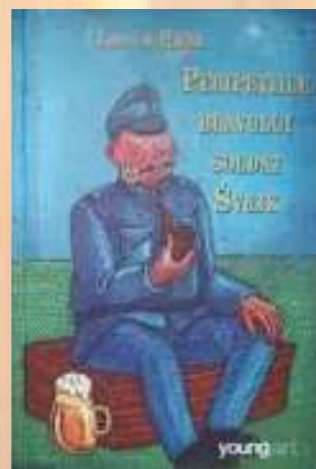
Robert Cantea, XI A

Pasiunea mea pentru lectură a început pe când aveam doar 12 ani. Prima carte care mi-a deschis cu adevărat apetitul pentru citit a fost „Ferma Animalelor” de George Orwell, o alegorie profundă în care animalele încearcă să preia controlul asupra oamenilor, ajungând în final să construiască o societate cu propriile reguli. Această lectură m-a captivat și m-a determinat să descopăr și alte opere valoroase.

Curând am trecut la povești, romane și nuvele, precum „Harap Alb”, de Ion Creangă, sau „Moara cu noroc” de Ioan Slavici. Fiecare carte mi-a deschis o nouă perspectivă asupra lumii și m-a învățat lecții pe care nu le-aș fi putut înțelege doar din viața de zi cu zi.

În prezent, citesc „Peripețiile bravului soldat Švejk”, de Jaroslav Hašek, o satiră despre experiențele unui soldat simpatic și isteț, care reușește mereu să scape cu bine din situații periculoase, păstrându-și umorul și ingeniozitatea. Cel mai mult admir la această carte modul în care personajul principal transformă fiecare dificultate într-o aventură, dovedind că optimismul este uneori cea mai bună armă.

În concluzie, cititul este pentru mine o activitate esențială și extrem de plăcută. Cărțile ne oferă nu doar informații, ci și emoții, experiențe și lecții prețioase despre viață. Prin lectură trăim alte lumi, descoperim personaje fascinante și ne îmbogățim sufletul.

Pasiunea mea - baletul

~Arta prin care sufletul învață să zboare ~

Alesia Dănilă, IX B

Baletul nu este doar un simplu sport sau o activitate artistică. Baletul este o poveste spusă prin mișcări, o emoție care se naște din fiecare pas, o bucurie tăcută care trăiește în inimile celor care îl practică.

Pentru mine, această pasiune a început la Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” din Iași, un loc unde visele capătă formă, iar sunetul pașilor pe podeaua sălii de dans devine o melodie pe care o porți cu tine toată viața.

În clasa a 5-a, când am pășit timidă pentru prima dată în sala mare cu oglinzi, am simțit că acolo este locul meu. Muzica clasică răsună blând, iar domnul meu de balet ne privea cu atenție, dar și cu blândețea unui adevărat mentor. Sub privirea lui, am învățat că baletul nu înseamnă doar perfecțiune tehnică, ci și dăruire, răbdare și suflet. Datorită lui, am înțeles că fiecare mișcare are o poveste, iar fiecare greșeală este o lecție care te apropie de artă.

Anii de studiu la balet nu au fost ușori. De multe ori m-am întors acasă obosită, cu picioarele care mă dureau și cu lacrimi în ochi, dar niciodată nu am renunțat. Când simțeam că nu mai pot, îmi aminteam de aplauzele publicului, de luminile care se aprind pe scenă și de emoția aceea unică, pe care doar un dansator o simte, când totul se oprește și rămâi doar tu, muzica și visul tău.

Unul dintre cele mai frumoase și emoționante momente din viața mea a fost ultimul spectacol pe care l-am dansat alături de prietena mea cea mai bună, Gabriela. Eram pe scenă, iar lumina caldă

ne învăluia fețele. Dansam împreună pentru ultima dată, știind că după acel moment drumurile noastre se vor despărți, eu urmând un alt liceu, iar ea rămânând acolo, la „Octav Băncilă”. Când cortina s-a închis, ne-am îmbrățișat strâns, cu lacrimi în ochi. Am plâns amândouă, nu doar fiindcă ne despărțeam, ci și pentru că știam că acel capitol al vieții noastre se închide. Era o durere frumoasă, amestecată cu recunoștință pentru toate orele petrecute împreună în sala de repetiții cât și în sala de clasă, pentru toate zâmbetele, greșelile, amintirile create împreună și aplauzele împărtășite.

Din păcate, în clasa a 8-a, pasiunea pentru balet a început să se stingă treptat. Poate din cauza oboselii, poate pentru că mă schimbam și începeam să privesc lumea altfel. Nu mai simțeam aceeași bucurie când dansam, iar fiecare exercițiu la bară și fiecare repetiție păreau mai grele decât înainte. A fost greu să recunosc că focul care ardea în mine se micșora treptat, cu fiecare zi ce trecea. Am decis atunci să plec; cu inima strânsă, dar cu amintirea tuturor momentelor care m-au făcut să iubesc baletul.

Chiar dacă azi nu mai dansez zilnic, baletul va rămâne mereu o parte din mine. Mi-a oferit lecții de viață pe care nu le voi uita niciodată: disciplina, eleganța, respectul pentru artă și puterea de a nu renunța. Baletul m-a învățat că frumusețea nu stă doar în mișcările perfecte, ci și în emoțiile sincere care ajung la inimile celor care te privesc.

Pasiunea mea - baletul

~Arta prin care sufletul învață să zboare ~

Alesia Dănilă, IX B

Baletul este, pentru mine, o amintire, un vis și o parte din sufletul meu. Chiar dacă uneori pasiunile se schimbă, ceea ce am învățat din ele rămâne pentru totdeauna. Iar eu știu că, undeva, în adâncul inimii mele, mica balerină care a fost la „Octav Băncilă” încă dansează, purtând în pașii ei emoția, prietenia și recunoștința față de domnul profesor de balet, care a crezut în mine chiar și atunci când încă învățam cine sunt.

De aceea le spun tuturor tinerilor care citesc aceste rânduri:

Încercați baletul măcar o dată în viață! Nu trebuie să devii profesionist, ci doar să îți lași sufletul să simtă ce înseamnă libertatea mișcării și frumusețea artei.

Baletul nu te învață doar să dansezi, ci să trăiești frumos, cu grație, cu echilibru și cu mare încredere în tine.

Pasiunea mea - dezvoltarea personală

ȘTIAȚI CĂ?

Daniel Aftemi, IX A

Potrivit psihologilor, există patru tipuri de inteligență?

1) (IQ), 2) (EQ), 3) (SQ), 4) (AQ)

1. Coeficient de inteligență (IQ): aceasta este măsura nivelului tău de înțelegere. Ai nevoie de IQ ca să rezolvi matematică, să memorezi lucruri și să-ți amintești lecții.

2. Coeficient emoțional (EQ): aceasta este măsura capacității tale de a menține pacea cu ceilalți, de a păstra timpul, de a fi responsabil, de a fi sincer, de a respecta limitele, de a fi modest, autentic și atent.

3. Coeficient social (SQ): aceasta este măsura capacității tale de a construi o rețea de prieteni și de a o menține pe o perioadă lungă de timp.

Oamenii care au EQ și SQ mai mari tind să meargă mai departe în viață decât cei cu un IQ ridicat, dar EQ și SQ scăzut.

Majoritatea școlilor valorifică îmbunătățirea nivelului IQ în timp ce EQ și SQ sunt reduse.

Un om cu IQ ridicat poate ajunge să fie angajat de un om cu EQ și SQ ridicat, chiar dacă are un IQ mediu.

EQ-ul tău reprezintă caracterul tău, în timp ce SQ reprezintă carisma ta.

Dezvoltă obiceiuri care vor îmbunătăți aceste trei Q-uri, în special EQ-ul și SQ-ul tău.

Există un al 4-lea, o nouă paradigmă:

4. Coeficientul de reziliență (AQ): măsura capacității tale de a trece printr-o perioadă grea în viață și de a ieși din ea fără să-ți pierzi mințile. Când se confruntă cu necazuri, AQ determină cine va renunța, cine își va abandona familia și cine va lua în considerare măsurile extreme.

Părinți, vă rugăm să vă expuneți copiii și în alte domenii ale vieții decât doar Academicienii! Ar trebui să adore munca manuală (niciodată munca nu trebuie folosit ca formă de pedeapsă!), sportul și artele.

Dezvoltă-le IQ-ul, precum și EQ-ul, SQ și AQ. Ar trebui să devină ființe umane cu mai multe fețe, capabile să facă lucruri independente de părinții lor.

Nu pregătiți drumul pentru copii, ci pregătiți copiii pentru drum!...

sursa: Ștefan Căneapă

Pasiunea mea - machetele de aeronave

Andrei Pîrău, XII B

Elevii clasei a IX-a Ap

Roșu Luca

Pasiunea mea este pescuitul.

Când eram mic, mă duceam cu tatăl meu la baltă, dar nu eram așa de interesat.

De la vârsta de 12 ani, am început să mă duc cu fratele meu, care mi-a arătat cum se pescuiește. Așa am învățat toate lucrurile despre pește și despre pescuit.

Am făcut o pasiune din asta. Când plec la baltă dis-de-dimineață, simt mereu o bucurie greu de spus în cuvinte. Natura își deschide florile, iar eu mă gândesc cât de frumoasă e lumea. Îmi place să privesc cerul curat și să simt vântul care aduce miros de nou. Părinții îmi zâmbesc, prietenii mă strigă pe nume, iar eu știu că sunt iubit.

Sunt multe lucruri interesante de aflat odată ce intri în lumea asta; sunt atâtea soiuri de pește, fiecare cu specificul lui. În vara asta, am fost la pescuit aproape în fiecare zi. Pentru mine, este modul în care mă relaxez și scap de toate grijile.

De fiecare dată, ziua când merg la pescuit este o clipă în care sufletul meu înflorește.

Sofrone Gabriel Andrei

Pasiunea mea este kickboxingul/K1.

Prin această pasiune îmi regăsesc liniștea și încrederea în mine că voi ajunge un bun sportiv de performanță. Acest sport de contact îmi va dezvolta mintea și reflexele. Știu că voi deveni un om frumos și sănătos.

Kickboxingul nu înseamnă doar lovituri și mișcare, ci și respect, autocontrol și echilibru. Am învățat să-mi stăpânesc emoțiile, să-mi respect adversarii și colegii și să nu renunț niciodată la visul meu.

Nu este doar un sport, ci o călătorie interioară. Kickboxingul îmi dă forță, îmi dă și o direcție: aceea de a fi neîncetat mai bun, atât în ring, cât și în viață.

Petrușcă Daniel Andrei

Pasiunea mea este motorosul.

De mic am fost fascinat de motoare. Când aud un zgomot de motocicletă pe stradă, inima mea începe să bată mai repede. Îmi imaginez că sunt pe un drum lung, liber, cu vântul în păr și soarele pe umeri.

Motocicleta mea visată nu e doar o mașinărie – e un vis cu roți, o poveste care prinde viață.

După o vară întreagă, în care am muncit la mare, mi-am cumpărat, în sfârșit, un motor. Eram cel mai fericit! Îl îngrijeam cu drag, dar după un an era deja mic – eu am crescut. După ce am terminat clasa a VIII-a, am plecat din nou la mare, am lucrat și la întoarcere am cumpărat exact ce îmi doream: un motocross destul de mare. A fost cea mai minunată zi!

Îmi place să învăț cum funcționează fiecare piesă, să văd cum prinde putere și se aprinde motorul. Când o privesc, parcă o aud vorbindu-mi: „Hai, Daniel, e timpul să pornești spre visuri!”. Și atunci știu că pasiunea mea nu e doar pentru motoare, ci pentru libertatea de a merge înainte, fără teamă.

Câteodată, în curtea casei, stau și desenez motociclete. Fiecare are altă formă, altă culoare, alt sunet. Îmi imaginez că le voi construi când voi fi mare și că voi avea un atelier al meu. Acolo, motoarele vor prinde viață sub mâinile mele, iar eu voi zâmbi – copilul din mine visând încă.

Pasiunea mea, motorosul, e mai mult decât un joc: e începutul drumului meu.

Pasiunea mea

Elevii clasei a IX-a Ap

Pasiunea mea – motoarele.

Pasiunea mea a început din anul 2022, dar rădăcinile ei sunt probabil mai vechi, dormind undeva în mine, așteptând scânteia potrivită. Pentru unii, motoarele sunt doar bucăți de metal, pistoane, un sistem inert și pragmatic. Pentru mine, ele sunt inimile vii ale mașinilor, cu suflete de oțel și o voință proprie.

Când un motor pornește, nu aud doar un zgomot; aud o simfonie mecanică. Este un dialog între carburant și aer, un ritual de ardere și mișcare. Fiecare turație are o poveste despre viteză și putere. Fiecare vibrație e o emoție, o undă de energie, care mă conectează instantaneu la esența mașinăriei. Nu e doar o mașină care se mișcă, este o manifestare a forței.

Asta mă face să le studiez. Deschid capota nu doar ca să verific uleiul, ci ca să înțeleg arhitectura complexă, să urmăresc traseul fiecărui cablu, să apreciez precizia cu care lucrează totul. Este o fascinație pentru perfecțiunea mecanică. Motoarele nu sunt doar mijloace de transport; ele sunt metafore pentru ambiție și inovație.

Iar sunetul... sunetul unui motor bine reglat, care ajunge la turația optimă, este cel mai pur limbaj. Este o declarație de putere, o promisiune de viteză. Această pasiune nu este doar un hobby; este o filozofie care aduce ordine și frumusețe într-o lume care pare adesea haotică.

Irimia Ionuț

Pasiunea mea este înotul. Încă de mic mi-a plăcut apa și am simțit că înotul este mai mult decât un sport — este o bucurie, o eliberare și o legătură cu natura.

Am început să înot acum câțiva ani, pe când aveam doar șase ani. Țin minte și acum prima mea încercare: eram pe lacul din sat, care are aproape cinci metri adâncime și două sute de metri lungime. Am fost curios, am intrat în apă și, neștiind adâncimea, am fost cât pe ce să mă înec. Norocul meu a fost o rădăcină de copac de care m-am agățat și care mi-a salvat viața.

De atunci mi-am promis că voi învăța să înot. Cu ajutorul unui prieten care știa bine, am început să exersiez zilnic. La început îmi era teamă, dar încet-încet am devenit tot mai sigur pe mine. Astăzi înot cu ușurință și chiar mai bine decât prietenul care m-a învățat.

Înotul este pentru mine o pasiune adevărată. Nu am participat la concursuri, dar am reușit ceva mult mai important: am salvat câțiva copii care erau în pericol de înec.

De fiecare dată când intru în apă, simt liniște și bucurie.

Înotul m-a învățat să am curaj, răbdare și încredere în mine.

Pasiunea mea

Elevii clasei a IX-a Ap

Giurgiu Matei

Pasiunea mea este gătitul, deoarece mă pot relaxa făcând multe tipuri de mâncăruri și oamenilor le place cum gătesc.

Eu am învățat să gătesc de la mama și tatăl meu, văzându-i cum fac ei multe tipuri de mâncăruri. Nu vreau să transform gătitul în carieră, ci doar într-un fel de hobby.

M-am gândit că, dacă nu aș fi reușit să ajung la profilul de mecanic auto, aș fi mers la un liceu de bucătări să obțin cunoștințe mai multe.

Tatăl meu m-a învățat să fac feluri de mâncare sărate: borș, supă, piure etc. Mama mea m-a învățat să fac feluri de mâncăruri dulci: prăjituri, tort etc. Mama când mergea la serviciu și-a făcut un caiet cu rețete. Mama a făcut școala de maestru bucătar.

Mama îmi spunea la ce temperaturi trebuie lăsate mâncărurile să se prăjească, tata îmi arăta cum se condimentează diferit mâncărurile diverse.

Eu am crescut într-o familie simplă, cu multe resurse, pe care nu mi le comandam ci le creșteam în grădină: roșii, pătrunjel, mărar etc.

Am învățat de mic să muncesc, ca să o duc bine când o să am propria viață.

Am tot văzut pe internet mulți bucătari adulți și m-am inspirat și de pe rețelele de socializare.

Pentru mine, gătitul nu este doar o activitate, ci o bucurie și un mod de a-i face pe cei dragi fericiți. De fiecare dată când pregătesc o mâncare gustoasă, simt că pun o parte din sufletul meu în ea. Sper ca această pasiune să mă însoțească mereu, să mă ajute să fiu creativ și să aduc zâmbete celor din jur.

Irimia Ionuț

Pasiunea mea este înotul. Încă de mic mi-a plăcut apa și am simțit că înotul este mai mult decât un sport — este o bucurie, o eliberare și o legătură cu natura.

Am început să înot acum câțiva ani, pe când aveam doar șase ani. Țin minte și acum prima mea încercare: eram pe lacul din sat, care are aproape cinci metri adâncime și două sute de metri lungime. Am fost curios, am intrat în apă și, neștiind adâncimea, am fost cât pe ce să mă înece. Norocul meu a fost o rădăcină de copac de care m-am agățat și care mi-a salvat viața.

De atunci mi-am promis că voi învăța să înot. Cu ajutorul unui prieten care știa bine, am început să exersiez zilnic. La început îmi era teamă, dar încet-încet am devenit tot mai sigur pe mine. Astăzi înot cu ușurință și chiar mai bine decât prietenul care m-a învățat.

Înotul este pentru mine o pasiune adevărată. Nu am participat la concursuri, dar am reușit ceva mult mai important: am salvat câțiva copii care erau în pericol de înece.

De fiecare dată când intru în apă, simt liniște și bucurie.

Înotul m-a învățat să am curaj, răbdare și încredere în mine.

Pasiunea mea

Elevii clasei a IX-a Ap

Mustafa Ionel Husein

Kickboxing-ul este pasiunea mea.

Sportul a fost mereu o parte importantă din viața mea. Am început prin alte activități sportive, dar adevărata mea evoluție a apărut abia atunci când am descoperit disciplina și rigoarea antrenamentelor constante. Sportul m-a învățat toleranța, puterea, perseverența și mai ales faptul că nu trebuie să renunț niciodată. M-a ajutat să îmi depășesc limitele și să am mai multă încredere în mine.

De aproximativ patru luni am descoperit ceea ce pot numi cu adevărat pasiunea mea: kickboxing-ul K1. Este un sport complet, care îmbină forța, rezistența, disciplina și strategia. De când am început să practic kickboxing, simt cum corpul și mintea mi se transformă. Am venit din box, iar experiența acumulată acolo m-a ajutat enorm: mi-am îmbunătățit tehnica, rezistența și capacitatea de efort.

Fiecare victorie, oricât de mică, mi-a oferit maturitate și motivația de a continua. Kickboxing-ul m-a învățat să muncesc organizat, să am respect pentru antrenori și colegi și să rămân calm chiar și în momentele dificile. Este un sport care dezvoltă nu doar corpul, ci și caracterul.

Visul meu este clar: vreau să mă antrenez tot mai mult și să ajung cât mai departe. Pasiunea pe care o simt pentru kickboxing este mai mare decât orice obstacol. Îmi doresc să continui drumul performanței, să cresc, să evoluez și să devin cea mai bună versiune a mea.

Însurățelu Radu Andrei

Pasiunea mea este limba rusă – cu toate poveștile, sunetele și bogăția ei culturală. M-au atras mereu muzicalitatea acestei limbi, frumusețea literaturii și tradițiilor rusești. De la Ceaikovski, la basmele populare și până la istoria Imperiului Rus, tot ceea ce ține de această cultură mi se pare fascinant.

Nu știu exact de unde a pornit această dorință, însă simt că limba rusă a făcut, într-un fel, mereu parte din mine. Poate pentru că în perioada 2020–2021 am auzit pentru prima dată câteva cuvinte rusești de la mătușa mea, care știe limba rusă, iar de atunci am simțit o curiozitate tot mai mare.

În martie anul acesta am decis să încep serios studiul limbii ruse. Primul pas a fost să învăț alfabetul chirilic, să mă obișnuiesc cu literele și cu pronunția lor. Apoi au urmat formulele de salut, cuvintele de bază, expresiile simple și primele propoziții.

Cu cât învăț mai mult, cu atât îmi place mai tare. Rusa mi se pare o limbă melodioasă și expresivă. Îmi place să citesc povești pentru copii în original, cum ar fi „Морозко”, și sper ca în timp să pot citi literatură rusă la nivel avansat.

Alfabetul limbii ruse:

А а – a, Б б – b, В в – v, Г г – g, Д д – d, Е е – ie / e, Ё ё – io, Ж ж – j, З з – z, И и – i, Й й – i scurt, К к – k, Л л – l, М м – m, Н н – n, О о – o, П п – p, Р р – r, С с – s, Т т – t, У у – u, Ф ф – f, Х х – h / kh, Ц ц – ț, Ч ч – ci / tch, Ш ш – ș, Щ щ – ști / șt, Ъ ъ – semn tare, Ы ы – î, Ь ь – semn moale, Э э – e, Ю ю – iu, Я я – ia

Îmi propun ca în viitor să pot vorbi rusa fluent, să citesc povești, poezii și chiar romane în original. Limba rusă nu este doar o pasiune, ci un drum pe care vreau să merg mult timp de acum înainte.

Pasiunea mea: Muzica

Milena – Florina Țența, X B

Hey! Muzica este sufletul meu. Milena sunt, iar astăzi vreau să vă povestesc cum am ajuns să iubesc muzica și de ce simt că fără ea nu pot trăi.

Totul a început când eram foarte mică, aveam doar cinci ani și îmi doream enorm să cânt. Într-o duminică, am fost la biserică împreună cu părinții mei, iar acolo am auzit un băiat care cânta uimitor de frumos. Atunci i-am spus mamei că vreau și eu să fiu ca el, să cânt cu inima, așa cum mama îmi povestea despre doamna care conduce corul copiilor.

În acea zi, mama a vorbit cu doamna Elena Maxim, dirijoarea corului, și m-a dus la prima mea repetiție. Nu cunoșteam pe nimeni, eram emoționată și timidă, dar doamna Elena a început imediat să vorbească cu mine cu blândețe și răbdare. De atunci, m-a susținut pas cu pas, m-a încurajat și m-a învățat să-mi găsesc vocea, să respir corect, să simt ritmul și să transmit emoție atunci când cânt.

Am învățat alături de dânsa multe lucruri frumoase și îi datorez mult pentru drumul meu de până acum. Datorită ei am ajuns să iubesc muzica din toată inima și să-mi doresc să fac performanță.

Doamna Elena este o persoană minunată, cu un suflet imens, care pune dragoste în tot ceea ce face. Pentru mine a fost și este un model și o inspirație. Fără dânsa, poate că nu aș fi descoperit vreodată cât de mult iubesc muzica.

Astăzi, după 12 ani, fac parte în continuare din cor și nu am regretat niciun minut.

Un moment foarte important din viața mea a fost participarea la concursul „Vocea LTTC”, unde am avut șansa să cânt în fața unui public numeros. Emoțiile au fost uriașe,

dar bucuria a fost și mai mare. La final, am fost premiată, iar acest premiu a însemnat pentru mine confirmarea că sunt pe drumul cel bun și că munca mea dă roade.

Muzica are o frumusețe aparte – ea poate să aline, să vindece, să mângâie, să aducă speranță. Muzica unește oamenii, transformă tristețea în lumină și dă aripi celor care visează. Când cânt, simt că totul devine mai clar, mai curat, mai frumos. Simt că trăiesc.

Așa a început povestea mea cu muzica – o poveste pe care o trăiesc în fiecare zi cu bucurie.

Iubesc muzica!

Pasiunea mea - curiozitățile

Pădurea Hoia-Baciu – „Triunghiul Bermudelor din România” Fenomene inexplicabile

Darius Haralambie, XII C

Pădurea Hoia-Baciu, aflată lângă Cluj-Napoca, este renumită pentru afirmațiile stranii ale vizitatorilor. Mulți au relatat apariții bizare, siluete umane misterioase și lumini care plutesc printre copaci fără nicio sursă vizibilă. Aceste fenomene i-au adus renumele de una dintre cele mai bântuite păduri din lume.

Cercul misterios

În mijlocul pădurii se află o poiană rotundă unde vegetația refuză să crească normal. Cercetătorii au studiat zona, dar nu au găsit o explicație clară pentru forma perfect circulară și pentru solul diferit. Mulți cred că acest loc ar fi un fel de „portal energetic” sau o zonă încărcată cu forțe inexplicabile.

Fotografii neobișnuite

De-a lungul timpului, turiști și cercetători au surprins în fotografii siluete sau forme

luminoase care nu erau vizibile cu ochiul liber. Aceste imagini au alimentat teoriile despre prezențe paranormale sau chiar legături cu fenomenul OZN.

Reacții fizice ale vizitatorilor

Cei care se aventurează în pădure povestesc că uneori simt stări ciudate: amețeală, neliniște, senzația că sunt priviți sau atingeri ușoare fără să fie nimeni lângă ei. Aceste experiențe au transformat pădurea într-un loc fascinant pentru curioși, dar și tulburător pentru cei mai sensibili.

Fascinația internațională

Pădurea Hoia-Baciu nu este doar o legendă locală. Jurnaliști și documentariști din întreaga lume au venit aici să filmeze și să studieze fenomenul, ceea ce i-a crescut popularitatea. Pădurea este un punct de atracție turistică deosebit, care combină frumusețea naturii cu misterul supranatural.

Pasiunea mea - curiozitățile Peștera bulgară „Ochii lui Dumnezeu”

George Alupoae, XII C

În Cheile Iskar, în inima uneia dintre cele mai mari regiuni carstice din Bulgaria, Prohodna și-a câștigat locul între cele mai cunoscute peșteri ale țării. O face printr-o imagine greu de uitat: două găuri aproape perfect simetrice în tavan, care deschid peștera spre cer.

Vizitatorii le văd ridicând privirea, în camera din mijloc a peșterii lungi de 262 de metri. Lumina cade prin ele, decupând interiorul și oferind o fereastră neobișnuită către cer. Găurile, remarcabile ca dimensiuni și asemănătoare ca formă, au un contur care trimite imediat la un chip. De aici și numele: „Ochii lui Dumnezeu”. Aspectul lor ocular nu e o iluzie. Este lucrarea îndelungată a eroziunii naturale, spun specialiștii, deși posibilitatea unei intervenții umane nu a fost exclusă.

Procesul continuă constant, trădat de firele de apă care se preling pe pereți dinspre „ochii” parcă plângători de deasupra.

Prohodna are două intrări, așezate una în fața celeilalte. „Intrarea Mică” se ridică la 35 de metri, „Intrarea Mare”, la 45 de metri.

În anumite momente, lumina care pătrunde prin găurile din tavan poate fi văzută chiar de la oricare dintre intrări, iar efectul este tulburător prin simplitate: doi ochi luminoși care par să privească din adâncimea întunecată a peșterii.

Nu e de mirare că localnicii le spun atât „Ochii lui Dumnezeu”, cât și „Ochii Diavolului”. Aceste forme spectaculoase au devenit decor pentru o scenă din filmul bulgar din 1988 „Timpul Violenței”, fixând pe peliculă atmosfera încărcată a locului.

Urmele descoperite aici indică și episoade de locuire preistorică, deși nu e clar dacă peștera a fost folosită pentru activități domestice sau rituale.

Astăzi, „Intrarea Mare” adună temerari: a devenit un loc popular pentru bungee jumping.

Pasiunea mea - stilul de viață sănătos

Secrete ale longevității locuitorilor din zonele albastre

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Există locuri în lume în care oamenii trăiesc vieți lungi, sănătoase și active. Cunoscute sub numele de „zone albastre”, acestea au fost subiectul unor studii și cercetări, în încercarea de a înțelege secretul longevității și al sănătății acestor comunități.

De ce „zone albastre”?

Numele acestor regiuni geografice a pornit de la oamenii de știință care au folosit pixuri albastre pe hartă pentru a marca satele cu populație longevivă. Termenul a fost popularizat de către jurnalistul și exploratorul Dan Buettner, care a creat compania *Blue Zones* și a identificat cinci astfel de regiuni în lume.

Okinawa, Japonia: Cunoscută pentru numărul său ridicat de centenari și pentru cea mai longevivă populație din lume a femeilor de peste 70 de ani.

Sardinia, Italia: În regiunea Barbagia, oamenii trăiesc mult și au o rată scăzută a bolilor cardiovasculare. De asemenea, aici găsim cei mai mulți bărbați centenari.

Nicoya, Costa Rica: În acest loc găsim cele mai scăzute rate ale mortalității de vârstă mijlocie din lume și a doua cea mai mare concentrație de bărbați centenari.

Ikaria, Grecia: Pe această insulă întâlnim una dintre cele mai scăzute rate de mortalitate la vârstă mijlocie și cele mai scăzute rate ale demenței.

Loma Linda, California, SUA: Este o comunitate a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu cea mai mare concentrație în această zonă. Ei trăiesc cu 10 ani mai mult decât omologii lor nord-americani.

Alături de aceste cinci regiuni inițiale, identificate de specialiștii Blue Zone, există și alte locuri în care oamenii trăiesc vieți lungi și sănătoase.

O zonă albastră în România

De curând, s-a descoperit că Ținutul Buzăului, zonă declarată Geoparc Internațional UNESCO în 2022, are caracteristici similare cu cele ale zonelor albastre. Printr-o serie de documentare, a fost descoperit un număr mare al vârstnicilor trecuți de 90 și 100 de ani.

Datele primăriei din comuna Mânzălești, din Valea Slănicului, arată că, din cei 2.000 de locuitori ai zonei, 40 au vârste de peste 90 de ani, ceea ce reprezintă 2% din populație. Această incidență este de patru ori mai mare decât media națională a României, unde, potrivit ultimului recensământ, din populația totală de 19,053 de milioane de locuitori, 102.000 de persoane sunt trecute de 90 de ani, respectiv 0,5% din populație.

Datele din Mânzălești indică o zonă de la care avem de învățat despre longevitate și sănătate.

În Ținutul Buzăului, locuitorii au păstrat un stil de viață sănătos, legat de ritualurile agricole și tradiții. Oamenii consumă alimente cultivate de ei în grădină, fac mișcare, țin post, mănâncă și beau moderat, sunt pașnici și au încredere în destin. La toate acestea se adaugă aerul nepoluat, sarea, relieful și pădurile. Sunt lucruri, cu siguranță, pe care locuitorii zonelor albastre le fac diferit.

Pasiunea mea - stilul de viață sănătos

Secrete ale longevității locuitorilor din zonele albastre

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Mișcare naturală

Spre deosebire de viața cu care suntem obișnuiți în orașe, locuitorii acestor zone nu apelează la antrenamente în săli de sport, ci își mențin activitatea fizică prin îndeletniciri cotidiene care îi fac să se miște fără a considera că depun efort.

De exemplu, locuitorii din Okinawa au grădini pe care le lucrează și le udă timp o oră-două pe zi. De asemenea, au mese joase la care nu folosesc scaune, astfel că, orice mișcare presupune așezat și ridicat de pe podea. Cei din Sardinia fac mișcare din simplul mers la biserică sau în sat. Străzile sunt înclinate, pe alocuri abrupte, cu trepte multiple, iar o parte dintre ei locuiesc în case înguste, cu două-trei etaje, ceea ce înseamnă că și în interiorul casei urcă trepte.

Locuitorii Ținutului Buzăului merg pe dealurile abrupte ale comunei Mânzălești, au grijă de grădină și de animalele din curte în fiecare zi și meșteresc prin ogradă. De asemenea, oamenii din aceste locuri sunt păstori, crescători de animale, vânători, agricultori, bucătari sau au alte meserii care îi țin activi și de la care nu ies la pensie.

Aceste activități contribuie la mobilitatea articulațiilor și flexibilitatea mușchilor, ceea ce diminuează riscurile de accidentare la vârste înaintate.

Scop și motivație

Cunoașterea unui scop în viață este un element vital pentru longevitate și sănătate. De exemplu, locuitorii din Okinawa și cei din Nicoya au și termeni specifici („Ikigai”, respectiv „plan de viață”).

Relaxare și reducerea stresului

Oamenii de acolo au dezvoltat strategii pentru a face față stresului și pentru a-l diminua. Pauzele în care revin în prezent și reduc nivelul stresului sunt folosite în mod regulat de locuitorii zonelor albastre. Fie că este vorba de momente de reflecție zilnică sau rugăciuni, pauze scurte de odihnă în timpul zilei sau momente de socializare relaxantă, aceste activități contribuie la menținerea echilibrului mental și fizic.

De exemplu, locuitorii din Okinawa își iau timp în fiecare zi pentru a-și aduce aminte de strămoșii lor, adventiștii se roagă, grecii din Ikaria iau pauze de somn, iar cei din Sardinia au parte de socializare alături de un pahar de vin.

Regula de 80%

Oamenii din zonele albastre respectă o regulă simplă în ceea ce privește alimentația: se opresc din mâncat atunci când se simt îndeștulați în proporție de 80%. Această abordare le permite să se bucure de mâncare în mod responsabil și să evite supraalimentarea, contribuind la menținerea unei greutate sănătoase și la prevenirea unor probleme de sănătate asociate obezității. Mai mult, consumă o cantitate redusă de mâncare la ultima masă din zi, care este, de obicei, după-amiaza sau seara devreme.

Comuniune cu natura și poftă de viață

Aerul curat, înțelegerea ritmului naturii și traiul în armonie cu aceasta reies din toate comunitățile analizate. Majoritatea oamenilor intervievați încă au poftă de viață, cântă, dansează, râd și spun cu drag povești.

(continuarea, în numărul viitor)

Pasiunea mea - astrologia

Ana Bianca Afrăsinei, IX E

Horoscopul liceanului

Berbec ♈ – Azi răspunzi primul la oră, chiar dacă nu ești sigur pe tine. Profesorii te apreciază pentru curaj.

Taur ♉ – Îți place să stai liniștit în pauză, dar colegii te trag după ei la bufet. Noroc cu covrigii!

Gemeni ♊ – Ai replici amuzante pentru orice situație. Ai grijă să nu te prindă profa de română chicotind în bancă.

Rac ♋ – Îți aduci aminte de toate testele și le amintești și colegilor. Unii te iubesc pentru asta, alții mai puțin.

Leu ♌ – Ești sufletul clasei azi. Toată lumea vine la tine pentru glume și energie.

Fecioară ♍ – Îți verifici caietul de trei ori și încă îți pare că lipsește ceva. Relax, nu te ascultă azi!

Balanță ♎ – Îți este greu să alegi dacă să mergi la bufet sau să rămâi în clasă. Oricum, găsești echilibrul.

Scorpion ♏ – Ai o presimțire că vei fi ascultat la mate. Nu e presimțire, e realitate.

Săgetător ♐ – Îți vine să chiulești, dar te prinde diriga la poartă. Ai grijă!

Capricorn ♑ – Azi toți te caută pentru teme. Dacă faci afaceri cu fițuici, sigur devii „omul de succes” al clasei.

Vărsător ♒ – Ai idei trăsnete la proiecte și colegii te adoră pentru originalitate.

Pești ♓ – Îți faci planuri mari în timpul orei, dar visezi cu ochii deschiși. Profesorul te aduce cu picioarele pe pământ.

Cine sunt eu?

clasa a IX-a B

Denisa Gabriela Ursu

Sunt o ființă aflată în continuă schimbare. În fiecare zi învăț, sunt o persoană curioasă, mereu dornică să cunosc lumea din jur și pe sine. Îmi place să pun întrebări, să scriu, ca să aflu de ce lucrurile sunt așa cum sunt. Uneori par visătoare, alteori prea serioasă, dar am învățat că am nevoie de ambele laturi: visatul mă ajută să sper, iar realismul mă ține cu picioarele pe pământ.

Sunt formată din experiențele mele, din oamenii pe care i-am întâlnit și din greșelile pe care am învățat să le îndrept. Am învățat că nu trebuie să îmi fie frică de eșec, pentru că fiecare greșeală mă apropie mai mult de cine vreau să devin. Vreau să fiu o persoană corectă, empatică și sinceră, chiar dacă uneori nu e ușor.

Pentru mine, întrebarea „cine sunt” nu are un singur răspuns, ci un drum care se construiește zi de zi. Astăzi sunt o adolescentă care visează și caută sensul lucrurilor, dar mâine poate voi fi altfel – poate voi fi mai matură, mai sigură pe mine și poate cu alte priorități.

Eduard Constantin Andrei Zvariște

Mă numesc Zvariște Eduard Constantin Andrei, am 15 ani și am o soră mai mică.

Îmi place să joc jocuri video, precum Brawl Stars și Free Fire. Îmi mai place să ascult muzică de orice tip.

Am un motan pe nume Miki, care este alb cu pete portocalii și este foarte jucăuș.

Ca hobby, citesc Biblia sau mă documentez online despre manga. Îmi place mult să caut pe internet informații sau curiozități despre istoria Bibliei: cum a apărut prima Biblie, versiunile Bibliei și alte curiozități.

La școală, materia mea preferată este desenul. Eu îi respect pe toți, indiferent de persoană.

Adelina Niță

Mă numesc Adelina și am 15 ani. Sunt o fire visătoare și curioasă, mereu dornică să descopăr lucruri noi și fascinante.

Rozul este culoarea mea preferată, fiindcă este caldă, jucăușă și plină de lumină, exact așa cum îmi place să fiu eu. M-am născut pe 22 decembrie, o zi care va rămâne mereu pentru mine magică și plină de frumos. Îmi place să cred că fiecare zi este o nouă pagină din povestea vieții mele, iar eu sunt creatoarea, gata să aduc momente unice și pline de emoție.

Pasiunea mea cea mai mare este lectura. Îmi place să mă pierd printre paginile cărților și să scriu, la rândul meu. Atunci când citesc pot să spun că simt cum mintea mea călătorește în lumi imaginare, se întâlnește cu personaje diverse și trăiește aventuri alături de ele. Fiecare carte îmi deschide orizonturi noi și mă ajută să văd lumea cu alți ochi.

Modelul meu este profesoara mea. Este caldă, răbdătoare și plină de lumină, exact așa cum îmi doresc să fiu și eu. M-a inspirat să am încredere în mine și să cred că învățătura poate fi o bucurie, nu o obligație. Îmi place să ajut oamenii, să ofer momente frumoase celor din jur și să creez amintiri.

Visul meu este să devin profesoară de română, deoarece îmi place limba și literatura. Mi se pare un domeniu uneori misterios, dar plin de frumusețe și emoție. Îmi doresc să mă regăsesc în ceea ce voi face, deoarece cred că acesta este drumul potrivit pentru mine.

Cine sunt eu?

clasa a IX-a B

Îmi place să petrec timp cu familia și prietenii, să păstrez tradiția – se pare că asta mă definește cel mai bine.

Denis Vasile Maddaloso

Mă numesc Denis și sunt o fire sensibilă, plină de emoție. Relațiile apropiate și pasiunile mele sunt legate de animale, muzică și desen.

Majoritatea zilelor le petrec în casă, desenând, sau în aer liber, alături de prietenul meu. Îmi place să fiu înconjurat de animale, mă relaxează și mă fac fericit.

În zilele în care am momente mai dificile, îmi place să stau cu singurul meu prieten, Alex, care mă înțelege.

Alesia Georgiana Dănilă

Eu sunt Dănilă Alesia Georgiana, dar majoritatea prietenilor îmi spun Gorgi sau Alee. Am părul șaten și lung, cu ochi căprui precum cafeaua. Am o înălțime de 1,70 m și o greutate de 65 de kg. Pasiunea mea preferată este să desenez, chiar dacă am făcut patru ani de balet. Pot spune că mi-a plăcut. Am avut fel de fel de spectacole la Opera Națională din Iași, la Ateneu și momente pe scena școlii.

Am vârsta de 15 ani, pe care-i împlinesc pe data de 16.01.2026. Sunt o fire înțelegătoare, doar când cred eu că trebuie să înțeleg problema cuiva, comunicativă atunci când trebuie. Îmi place să înțeleg problemele celor din jur și să îi ajut, pentru că îmi pasă de oameni.

Îmi plac și mă impresionează cel mai mult animalele, deoarece și ele au un suflet mic ce trebuie înțeles, indiferent de ceea ce fac.

Am o pisică pe nume Prințesa, care are vârsta de 7–8 luni. Este toată albă, cu mici

pete gri și roșiatice pe ea. Aceasta are ochișori verzi ca două smaralde.

Visul meu cel mai mare ar fi să devin manichiuristă, sau chiar medic veterinar, deoarece iubesc foarte mult animalele.

Ionuț (Johnny) Popescu

Mă numesc Ionuț, porecla mea este Johnny. Am 16 ani, sunt un adolescent cuminte, bun cu oricine. Îmi place să respect oamenii, indiferent de persoană.

Visul meu este să lucrez în M.A.I., ca polițist. Îmi place să respect regulile și să fiu corect.

Hobby-ul meu este un sport de rezistență și inteligență: este vorba de rugby contact, pe care-l practic de doi ani. Dar, din păcate, am făcut o pauză de 6 luni din cauza unei mici accidentări la picior. Sper să revin în forță.

Îmi place să gătesc pentru că mă relaxează. De asemenea, îmi place să citesc cărți despre istorie și bucate.

Părinții mei m-au înscris la concursuri de gătit și la concursuri de protecție a mediului, pentru că îmi place să avem o planetă curată și sper ca toți oamenii să respecte și să recicleze.

Revin la visul meu de a fi un om al legii – pentru a face o lume mai bună, în care oamenii să respecte regulile. Acesta este motivul pentru care vreau să devin un om al legii în M.A.I. O să muncesc mult pentru a aplica regulile așa cum trebuie.

Cam atât despre mine, că dacă spun tot... am de scris mult!

Mădălina Stoleru

Eu sunt Mădălina, am 15 ani și sunt o persoană curioasă, visătoare și mereu dornică să învăț lucruri noi.

Cine sunt eu?

clasa a IX-a B

Îmi place să descopăr lumea din jurul meu, să citesc, să ascult muzică și să îmi petrec timpul cu familia mea.

Fiecare zi este o ocazie de a afla ceva nou despre mine și despre cei din jur.

Sunt o fire optimistă și încerc să văd mereu partea bună a lucrurilor. Când greșesc, nu mă descurajez, ci încerc să învăț din greșeli. Cred că fiecare experiență, fie ea bună sau rea, mă ajută să devin o versiune mai bună a mea.

Îmi place să ajut oamenii și să aduc un zâmbet pe chipurile lor. Mi se pare că lumea ar fi un loc mai frumos dacă am avea toți puțin mai multă răbdare și bunătate.

Visul meu este să ajung un adult care face ceea ce iubește și care contribuie la binele celor din jur. Poate că nu știu încă exact cine sunt în totalitate, dar știu sigur că vreau să cresc frumos, să fiu sinceră cu mine și cu ceilalți și să nu renunț la visurile mele.

Claudiu Lupu

Mă numesc Claudiu și sunt un adolescent care încercă, zi de zi, să se descopere mai bine. Deși pare o întrebare ușoară, „Cine sunt eu?” mă provoacă să mă gândesc nu doar la nume sau vârstă, ci și la ceea ce mă definește cu adevărat: pasiunile mele, felul meu de a fi și modul în care privesc lumea.

Una dintre cele mai mari pasiuni ale mele este fotbalul. Pentru mine, fotbalul nu este doar un sport, ci o modalitate prin care învăț să lucrez în echipă, să îmi depășesc limitele și să nu renunț niciodată. Atunci când meciul pare pierdut, de fiecare dată când sunt pe teren simt o energie aparte și un sentiment de libertate care mă motivează.

O altă pasiune importantă pentru mine este pescuitul. Spre deosebire de dinamismul fotbalului, pescuitul îmi oferă liniște și răbdare. Îmi place să stau lângă apă, să ascult sunetele naturii și să aștept momentul perfect. Pescuitul mă învață că nu totul se întâmplă repede și că uneori lucrurile bune vin atunci când ai calmul să aștepti.

Îmi place foarte mult și tenisul de masă, un sport care mă ajută să fiu rapid, atent și concentrat. Îmi place provocarea fiecărui schimb de mingi și satisfacția pe care o am atunci când reușesc un punct dificil. Pentru mine, tenisul de masă este un echilibru între strategie și reflexe.

Toate aceste pasiuni mă formează și îmi spun ceva despre cine sunt: o persoană activă, dar și răbdătoare, competitivă, dar și calmă atunci când este nevoie.

Dorin Teodor Acatrinei

Mă numesc Acatrinei Dorin Teodor, am 15 ani, ochii căprui, culoarea părului șaten și 1.80 în înălțime. Provin de la Școala Gimnazială „Titu Maiorescu”, dar am dat examenul de capacitate și am fost repartizat la Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții.

De mic copil mi-a plăcut istoria, engleza și sportul. Îmi place școala, să cunosc persoane noi și odihna.

În copilărie am avut animale de companie drăguțe, cum ar fi: un papagal, un iepure, o pisică.

Sunt o persoană ambițioasă, sinceră, prietenoasă și respectuoasă.

După ce termin studiile planul meu este aviația sau translator pentru companii sigure. Vreau ca munca pe care o fac să mă bucure, dar și să mă pot întreține ca adult.

Lavinia Grecu, XI C

Ce materie ești? ★

Răspunde la fiecare întrebare și notează litera aleasă.
La final, vezi ce materie se potrivește cel mai bine cu personalitatea ta!

1. Care e activitatea ta preferată în pauză?

- ☐ Să citești ceva interesant
- ☐ Să faci experimente sau să construiești ceva 🧪
- ☐ Să desenezi sau să creezi
- ☐ Să joci fotbal sau alt sport

2. Cum te descriu prietenii tăi?

- ☐ Cuminte și organizat 📅
- ☐ Curios și inventiv 🧐
- ☐ Creativ și visător 🌈
- ☐ Energic și competitiv ⚡

3. Ce fel de filme îți plac?

- ☐ Documentare sau filme istorice 📺
- ☐ Filme SF sau despre știință
- ☐ Desene animate sau filme artistice 🎨
- ☐ Filme de acțiune sau sport

4. Ce superputere ai vrea să ai?

- ☐ Să cunoști totul instant 🧠
- ☐ Să poți inventa orice 🧪
- ☐ Să poți crea lumi imaginare ★
- ☐ Să fii cel mai rapid sau cel mai puternic ⚡

Rezultate:

Predomină A → Ești Matematica! Logică, organizare și minte ageră.

Predomină B → Ești Științele! Curios, inventiv și mereu pus pe experimente.

Predomină C → Ești Arta! Creativ, visător și plin de imaginație.

Predomină D → Ești Educația Fizică! Energic, competitiv

Responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor
și pentru opiniile exprimate în textele publicate
revine în exclusivitate autorilor!

Așteptăm articole și materiale pentru numerele viitoare
pe adresele de email claudia_fotache@yahoo.com și alma_bruma@yahoo.com.

LITERATECA

